Capitolul 1

Ralph… murmură Mona Collins în somn, întorcându-şi fără încetare, într-o parte şi alta pe pernă capul blond frumos. Oh! Ralph. Tocmai pusese stăpânire pe buzele sale, în mod senzual şi seducător. Ea îi savura sărutările şi cedă mângâierilor. Braţele lui Ralph o înlănţuiră acum. Cât era de bine să-i aparţină în întregime acestui bărbat şi să-l poată mângâia ascultându-i bătăile inimii! îl iubea. Îl iubea pe Ralph Harper din toată inima.

Cunoscuseră împreună acea clipă minunată în care două fiinţe nu mai formează decât un singur trup.

Zgomotul unui motor, în depărtare, o trezi aducând-o cu brutalitate la realitate. Incapabilă să se sustragă visului, Mona întinse mâna spre Ralph. şi-o lăsă imediat să cadă: nu era acolo. Era singură.

Oare de ce trebuia să se mai gândească la el? se întrebă. Dădu pătura la o parte. Dacă prezenţa lui Ralph nu era decât o halucinaţie, faptul că-l dorea era o realitate, ascunsă cât mai adânc în fiinţa sa, dar mereu prezentă. Mona îşi reproşa că se gândea astfel la acel bărbat absent de mulţi ani.

Încercă să se calmeze, se întoarse în pat oftând şi făcu un suprem efort pentru a uita, dar în zadar. Ca întotdeauna, trecutul îi reveni în memorie.

Pe atunci avea optsprezece ani şi toată nepăsarea tinereţii. Oare ce fată tânără nu s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de Ralph Harper? La douăzeci şi trei de ani, avea misterul şi seducţia unui bărbat matur. Începuse să lucreze de foarte tânăr ca muncitor la zăcămintele petroliere şi se călise considerabil în timpul acelor ani. Totuşi, dăduse dovadă de o mare tandreţe, încât fu la fel de uimită ca şi în faţa acelui sentiment minunat care se amplifica între ei.

Mona îşi amintea perfect prima lor întâlnire…

Era într-o zi foarte călduroasă, cum Texasul cunoştea uneori. Mona, în vacanţă, profitase de libertate pentru a se duce să hoinărească în apropierea sondelor. Spre deosebire de mama sa, îi plăcea nespus acele locuri, să respire mirosul special al petrolului brut care tocmai se extrăgea şi să privească feţele brăzdate de riduri ale muncitorilor. Toată lumea o cunoştea: se ştia că era fiica lui Bob Collins şi nimeni nu-i adresase vreodată vreo remarcă nepoliticoasă.

În acea zi nu avusese ochi decât pentru un bărbat. Înalt şi slab, cu părul şaten ondulat, care-i ieşea de sub cască, se oprise lângă ea şi-o măsurase îndelung. În ochii verzi-cenuşii strălucea o licărire intensă care o tulbură profund. Descumpănită, roşii: cum să reziste oare farmecului pe care-l emana acel necunoscut? Chipul bronzat şi mâinile lungi, suple şi agile, o fascinară. După ce-şi terminase munca, el se îndepărtase. Mona se simţi în mod inexplicabil pierdută şi începu să-l urmărească pentru a-l ajunge din urmă puţin mai departe, la umbră unui camion. Îl abordă cu un zâmbet.

— Sunteţi nou?

El lăsă ochii să-i alunece peste picioarele lungi, înainte de a răspunde laconic:

— Da.

— Nu-mi amintesc să vă fi întâlnit deja.

— Tocmai am sosit.

— Vă gândiţi să rămâneţi mult timp?

— Nu ştiu. Nu am încă planuri foarte precise.

— Sper că vă place aici.

— Nu-i prea sigur!

Sub privirea insistentă, Mona roşi, în acelaşi timp tulburată de acest bărbat şi uimită de propria purtare;

niciodată nu simţise un val atât de vertiginos de emoţii ameţitoare şi fermecătoare. Şi totuşi, nu schimbaseră decât o privire.

— Scuzaţi-mi indiscreţia. La revedere.

Ultimele cuvinte fuseseră murmurate cu o voce atât de şoptită, încât de-abia se auzea. Apoi plecă, aproape alergând, atât de provocator i se păruse comportamentul ei.

În timpul după-amiezii, Mona evită cu grijă să-l reîntâlnească şi discută cu muncitorii pe care-i cunoştea. Cu toate acestea, n-avea decât o dorinţă: să rămână acolo şi să-l contemple pe acel bărbat care o fascina. Dar dacă o surprindea în timp ce-l spiona? Aproape fără să vrea, Mona nu putu rezista plăcerii de a-l privi. O ultimă oară! Prea absorbit de munca sa, el n-o remarcase. Cuprinsă de senzaţii ciudate, Mona se întrebă ce i se întâmplase. Oare ce putere avea pentru a o vrăji astfel? Mări pasul şi se grăbi spre garaj.

Îndată ce deschise portiera maşinii sale, observă o foaie de hârtie mototolită, pusă pe scaunul pasagerului.

Fără să lase să se vadă nimic din surpriză, se instală la volan, le spuse la revedere prietenilor şi demară, apoi aşteptă să ajungă la o anumită distanţă de şantier pentru a se opri. Despături scrisoarea cu o mână tremurătoare; era doar un număr de telefon. Fără nume, fără adresă. dar n-avea nicio îndoială despre originea acestui mesaj.

Cu inima palpitând, porni din nou cu toată viteza. Nu-i lipsea tupeul! se gândi ea. În cazul în care crede că mă voi grăbi spre telefon, se înşală! Şi totuşi. Doar faptul de a se gândi la el, la braţele puternice, la cămaşa udă de transpiraţie care i se lipea de piele, de blugii prăfuiţi mulaţi pe el, acest simplu fapt o tulbura teribil.

Îşi dorea la nebunie să se cuibărească lângă el, în

braţele sale. Necunoscutul acesta îi ocupa deja toate gândurile. Nu, nu-i va telefona! Va fi visul său. Va păstra foaia de hârtie cum se păstrează o comoară secretă, în adâncul fiinţei sale. De altfel, la ce bun să arunce acest bilet, pentru că numărul îi era deja întipărit în memorie?

În seara aceea, cina i se păruse interminabilă. Mama sa, foarte mondenă, nu înceta să comenteze micile evenimente ale zilei. Îndată ce masa se termină, Mona se refugie în camera ei; simţea nevoia să fie singură. În mod reflex, se opri în faţa oglinzii care-i reflectă imaginea unei femei radioase şi încă toată agitată de tulburarea pe care fascinantul necunoscut i-o trezise. Îi citise în privire o admiraţie pe care nu şi-o putuse ascunde. un amestec irezistibil şi totuşi înssăimântătoare de aroganţă şi de seducţie.

Gânditoare, se întinse pe pat. Pentru prima dată în viaţă, avea de-a face cu un adevărat bărbat, atât de deosebit de cei pe care îi cunoscuse până atunci! Da, într-o zi o va lua în braţe. La această idee, se înfioră. Totul în atitudinea sa, dovedea că acest bărbat nu mai avea nimic de învăţat de la viaţă. Dar de la dragoste?

Mona se ridică şi se duse la fereastră pentru a privi prin perdelele de dantelă albă; grădina pe care un peisagist la modă i-o aranjase mamei sale. Dar, în loc de flori, vedea un chip subţire şi bronzat. Oare de unde îi venea acea senzaţie că dacă voia să se apropie prea mult de acest bărbat, îşi asuma un pericol? Să fi fost tocmai din cauza experienţei sale?

Brusc, avu o certitudine absolută, de netăgăduit: acel bărbat cunoştea viaţa şi dragostea. Nu mai avea decât o singură nădejde: să înveţe totul de la el.

Mona îşi duse mâna la faţă. Îi ardea. Niciodată vreun bărbat nu avusese un asemenea efect asupra sa! Oh!

Desigur, unii o curtaseră şi chiar o sărutaseră, dar fără să meargă mai departe. Nu le-ar fi permis ea. Niciodată nu simţise pentru ei un sentiment adevărat. Ştiuse întotdeauna că, atunci când va veni bărbatul vieţii sale, îl va recunoaşte; acum acel sentiment era acolo, atât de puternic încât o apăsa. Necunoscutul acela era cel pe care-l aştepta.

Se îndreptă spre telefon şi formă numărul lui cu inima bătând să-i spargă pieptul! La a şasea sonerie, răspunse:

— Alo?

Vocea masculină era caldă şi vibrantă. Ea îşi adună toate forţele pentru a răspunde:

— Alo!

Fu incapabilă să rostească o vorbă în plus.

— Ştiam că dumneata erai. Unde vrei să ne întâlnim?

— Nu ştiu. Nu pot. Părinţii mei. bâigui Mona.

El începu să râdă.

— În acest caz, hotărăsc eu. Sună-mă mâine seară. Dar înainte, un mic sfat: data viitoare când vei veni la sonde să fii mai discretă.

— Dar, n-am vrut.

Se întrerupse; la ce bun să-l asigure de nevinovăţia sa? N-o va crede!

— Iartă-mă, sunt grăbit. Pe curând.

Mona închise. Toate acestea erau absurde, nebuneşti. Nu se mai recunoştea! Trebuia să-l uite cât mai repede pe acest străin, să nu se mai gândească niciodată la el.

Totuşi, a doua zi seara, nu se putu împiedica să nu-l sune.

— Bună seara.

Tonul îi era aspru şi atât de puţin încurajator, încât Mona bâigui cu o voce stinsă:

— Bună seara, mi-ai cerut sa.

— Ascultă, acest mic joc a durat destul. Lasă-mă-n pace!

Era atât de brutal, încât ea nu putu decât să murmure:

— Ce vrei să spui?

— Mai mulţi colegi ţi-au observat manevra. Doi dintre ei şi-au dat chiar osteneala să mă avertizeze că-mi voi pierde timpul cu fata patronului. Cel mai nostim este că sunt convinşi că eşti pură ca zăpada. Cu siguranţa nu ţi-au văzut ocheadele incendiare!

— Eu niciodată. n-am vrut. Doream doar să te cunosc.

— Evident! Doar că există un lucru pe care nu-l ştii: eu nu caut necazuri!

— Eu şi mai puţin! protestă ea. Ce este rău în a dori să te apropii de cineva? Am impresia că ştii. atâtea lucruri.

— Este adevărat, cunosc viaţa. Şi nu este roz în fiecare zi.

— Şi dragostea. nu crezi în ea?

Întrebarea îi scăpase fără să vrea. Ce va gândi despre ea? îşi muscă buzele, înspăimântată de propria reacţie.

— Dragostea? Ce glumă!

— De ce această zeflemea? Găseşti cuvântul chiar atât de îngrozitor? îl întrebă, cu lacrimi în ochi.

— Îngrozitor? Nu! mai curând ridicol. Lipsit de interes.

Râse sec, fără bucurie.

— Nu te înţeleg, murmură Mona, cu un nod în gât. Dragostea este. atât de importantă.

La aceste cuvinte el izbucni într-un râs sincer.

— Nu pentru mine! Deci pentru dumneata! Eşti

incredibilă! Ce aştepţi de la mine?

— Am putea ieşi împreună, de exemplu să mergem să vedem un film.

— Crezi că am timp de pierdut? Ultima dată când am fost la cinema, aveam cincisprezece ani!

Pentru prima oară în viaţă, Mona se simţi deznădăjduită.

— Ce vrei să fac?

— Uită-mă. Rămâi în lumea dumitale mică, lasă-mă în a mea şi încetează să mă deranjezi.

Apoi, cu acest sfârşit delicat, închise.

Şi Mona încercă într-adevăr să nu se mai gândească la el. Dar câmpul de foraj o atrăgea ca un magnet. Nu se putea stăpâni să nu se ducă acolo, unde – în mod discret, credea ea

— Îl privea.

Câteva săptămâni mai târziu, găsi o a doua foaie de hârtie mototolită, aşezată în maşină. Pe ea era înscris acelaşi număr de telefon. Îl sună imediat.

— Bine, răspunse Ralph, în cele din urmă. Vom merge la cinema, dar promite-mi să nu mai vii la sonde… Nu ţin să-mi pierd slujba!

Ea îşi ţinu promisiunea. Deveniră prieteni. Timp de-o lună, se văzură de trei ori pe săptămână. De mai multe ori, o luă de mână. Mona era fericită să-i vorbească şi să descopere sub aspectul exterior de asprime, un bărbat cu inima mare. În rest, făcea orice pentru a nu beneficia de şansa ce i se oferea deschis de a profita de ea.

Şi apoi, într-o seară, după ce o condusese la maşina sa, când portiera fu închisă între ei, Ralph îi spuse prin geamul deschis.

— Ascultă, Mona, eşti prea tânără! Situaţia asta nu mai poate dura. Nu numai pentru că-mi risc slujba, dar am

şi eu sentimente. Nu sunt de gheaţă.

— Oh! Ralph. murmură ea. Spune-mi ce simţi.

La aceste cuvinte, chipul i se crispă.

— Întoarce-te acasă. Uită-mă. Şi aşteaptă-l cuminte pe Făt-Frumos.

Îl privi urcând în vechiul său jeep şi, gânditoare, îl văzu îndepărtându-se. Nu, nu va asculta. Hotărârea era luată: se va duce să-l întâlnească. Imediat.

Perfect conştientă de ceea ce făcea, Mona porni motorul şi se gândi la personalitatea enigmatică şi fascinantă a acestui bărbat. Nu, doar dorinţa nu explica totul. Un sentiment mai profund, chiar mai tulburător, o atrăgea spre el: îi plăcea forţa sa şi siguranţa sa calmă, rămase intactă în ciuda vieţii aspre pe care o dusese.

Îşi parcă maşina la capătul străzii şi făcu restul drumului pe jos – calmă, fără nicio grabă, ca şi când mergea în întâmpinarea destinului său.

Ralph, cu bustul gol, deschise uşa.

— Ce faci aici?

Mona intră şi închise uşa în urma ei.

— Te rog, îl imploră, nu mă da afară! Am atâta nevoie de tine!

— Nu poţi rămâne! îi replică dur.

Fără să-l asculte, Mona i se aruncă în braţe. Înăbuşindu-şi o înjurătură, el o strânse cu putere. Ameţită, înnebunită de o bucurie pe care nu şi-o imaginase niciodată, chiar în cele mai tulburătoare visuri, Mona ridică spre el o faţă radioasă şi îi oferi buzele.

Cedând chemării sale, Ralph puse stăpânire pe gura ei, cu o aviditate sălbatică ce-i trăda intensitatea dorinţei prea mult timp stăpânită. Apoi, respirând greu, o respinse încet.

— Pleacă. Pleacă înainte ca să fie prea târziu,

murmură brusc.

— Nu, Ralph. Nu voi pleca. Mă doreşti, aşa cum te doresc şi eu. O ştiu de la prima noastră întâlnire, de la prima noastră privire.

— Este imposibil, Mona. Eşti încă o fetiţă. O fetiţă nevinovată.

— Nu, sunt femeie şi te doresc.

Deveni provocatoare. irezistibilă. Câştigase.

— Foarte bine. dar te previn: nu va trebui să mi-o reproşezi mai târziu. Tu eşti cea care a venit la mine. Să nu uiţi niciodată.

— Niciodată, Ralph. bâigui ea.

Complet ameţită, se lăsă dusă în camera lui, ca într-un vis. În această clipă nimic nu mai conta, decât magia prezenţei sale senzuale. În timp ce-o mângâia, o dezbrăcă tandru, cu o încetineală intenţionată, admirând şi alintând formele trupului înflăcărat. Când Mona descoperi, la rândul său, intensitatea dorinţei bărbăteşti, îi bâigui numele şi crezu că leşină. Dusă de un vârtej de emoţii necunoscute, în care visul se contopea cu realitatea, Mona se oferi îmbrăţişării cu un lung fior de plăcere nerăbdătoare. Cu infinită blândeţe, se uniră în cele din urmă, pentru a prelungi încântarea preludiului amoros. Apoi, într-un elan frenetic, împărtăşiră o inexprimabilă pasiune şi cunoscură plenitudinea dorinţei potolite.

Singură în noapte, Mona izbucni în lacrimi. Ralph fusese prima şi singura ei iubire. De ce oare nu reusea să şi-l scoată din memorie, după şapte ani?

Cu un gest brusc, dădu la o parte cearşafurile sifonate şi se duse să-şi răcorească faţa în baie. Se strădui să încerce să doarmă, dar nu reuşi; amintirea lui Ralph Harper o obseda până la ameţeală. În ciuda anilor, îşi amintea totul despre el. Nu uitase nimic din ziua nunţii,

din călătoria rapidă în Mexic unde avusese loc ceremonia şi din mânia părinţilor ei, care se opuseseră căsătoriei.

În pofida neînţelegerii lor, Mona luptase cu înverşunare pentru a deveni soţia lui Ralph, în ciuda tuturor. Când se instalară în căsuţa mică, ea crezu că află fericirea perfectă.

Dar încântarea îi fusese de scurtă durată. Ralph fusese trimis la o altă sondă, destul de departe de casă şi refuzase ca ea să-l însoţească. Se întorcea în fiecare weekend, frânt de oboseală. Mona se plictisea, în ciuda plimbărilor şi ieşirilor cu mama sa. Ar fi vrut să fie mai mult cu soţul său, să se distreze cu el. Treptat, totul devenise motiv de discordie; mândru şi independent, Ralph nu suporta ca socrii săi să-i ajute financiar. Nu voia să le datoreze nimic. Pe nesimţite, relaţiile tinerei perechi se deteriorară.

Într-o seară, izbucni o ceartă în mod brutal: convinsă, în ciuda protestelor lui că Ralph iubeşte o altă femeie, Mona ameninţase că-l părăseşte. Dar, de furie, el fusese cel care plecase. Îl aşteptase toată noaptea. Dimineaţă, văzând că nu s-a întors, îşi făcuse valizele şi se hotărâse să se întoarcă la părinţii săi. Aceştia se ocupară singuri de divorţ, foarte fericiţi să scape familia de un intrus care nu fusese niciodată acceptat.

Mona oftă; imposibil să doarmă. Se duse şi se aşeză la fereastră unde, visătoare, începu să se gândească la trecut.

În zadar încerca să-l uite de şapte ani. Şapte ani deja. Împotriva voinţei părinţilor, se înscrisese la universitate şi-şi obţinuse diploma de geolog. Acum călătorea pentru a-şi pune în practică cele învăţate şi a face cercetări petroliere. Această meserie o fascina. Devenise toată viaţa sa. La terminarea studiilor, ţinându-se cont de rezultatele

excelente şi de experienţa sa în domeniul cercetării petroliere, se văzu propusă pentru mai multe posturi interesante, dar alese să lucreze pentru World Wide Company, o societate multinaţională, deoarece şi Ralph era angajatul său. Din ceea ce citise în revistele de specialitate, făcea prospecţiune în Indonezia.

În timpul anilor de studii, amintirea lui o obsedase pe Mona şi, mai mult încă, după despărţirea de părinţii săi şi în perioada grea care urmase acesteia. În fiecare bărbat pe care-l întâlnea, îl vedea pe Ralph. Nicio mângâiere, niciun sărut, nu puteau şterge amprenta magică lăsată de ale sale.

Frântă de oboseală, Mona se întoarse să se culce; ştia de ce Ralph era atât de prezent în acea seară. Mâine, la World Wide, va fi desemnat cel sau cea, care va pleca în Indonezia, pentru a înlocui un membru al echipei. Ea îşi depuse candidatura cu speranţa de a fi aleasă şi de a putea în sfârşit să pună cruce trecutului. Pentru că Ralph lucra acolo, era sigură că-l va întâlni pe cel ce-i fusese soţ – convinsă că dragostea sa nu va supravieţui acestei confruntări cu realitatea. Da, era singurul mijloc de a-şi putea reface în sfârşit viaţa şi de a alunga nălucile care nu încetau s-o chinuie. Doar cu acest preţ va vedea alte începuturi.

Capitolul 2

O lună mai târziu, în avionul care o ducea spre Singapore, Mona ştiu că înainte de a să îl va revedea pe Ralph. Oboseala şi teama o epuizaseră, dar începu să se pregătească în minte pentru acea întâlnire inevitabilă, pe care o dorise şi pentru care luptase; după nominalizarea sa, trebuise să facă decizia acceptată de superiori şi să-şi dovedească aptitudinile pentru a-şi asuma o asemenea sarcină dificilă. Nemulţumindu-se să fie liniştită asupra

acestui punct, aceştia pretinseră de la ea o pregătire fizică şi tehnică foarte dură; World Wide nu lăsa nimic la întâmplare când membrii săi plecau în misiune într-o ţară îndepărtată.

Cu un gest obosit, îşi îndepărtă o şuviţă blondă de pe frunte. În ciuda climatizării, se sufoca. Sau perspectiva de a-l revedea pe Ralph era cea care o făcea febrilă?

Oare ce făcuse de atâţia ani? Era oare încă la fel de frumos, tăcut şi fascinant ca în prima zi? Nu şi-l putea imagina altfel decât în amintirea sa: puternic, energic, extraordinar de seducător. Şi crud. Da, fără nicio îndoială, încă la fel de crud.

Mona îşi amintea încă ultimele lui cuvinte, şfichinuitoare, intenţionat jignitoare: „Pleacă! îi strigase. Întoarce-te la părinţii tăi şi să nu te mai întorci niciodată. M-ai vrut de soţ din capriciu, ca o copilă răsfăţată care ţopăie din picioare pentru a avea o jucărie! Dar eu sunt bărbat, Mona! Iar viaţa nu este un joc!”

La această amintire, Mona simţi acelaşi sentiment ca în acea zi: o furie neputincioasă şi deznădejde. Oare de ce se încăpăţâna Ralph să nu vadă decât latura rea a lucrurilor? De ce această rezervă care-l făcea să lupte împotriva propriilor sentimente? Căci o iubise: avea această certitudine, iar el i-o dovedise adesea. În legătură cu acest subiect, n-ar fi putut minţi niciodată.

Mona se gândi cu tristeţe la rolul pe care-l jucase masa sa în distrugerea cuplului lor, prin insinuări permanente şi perfide. Oh! Desigur, Ralph îi făcea puţine cadouri şi nu ieşeau foarte mult, dar voiau să economisească atât cât era posibil pentru casă, fără ajutorul nimănui.

Mona îşi simţi mânia potolindu-se şi oftă gândindu-se la acea casă pe care o adorase. Dar Ralph muncea departe.

Cât de încet treceau săptămânile departe de el şi cât de singură se simţea! Dacă l-ar fi putut urma, totul ar fi fost altfel. Ralph refuzase – nu pentru motive egoiste, ci pentru a o şti instalată în mod confortabil acasă. În acea perioadă nu-l înţelesese şi-i reproşase acea despărţire forţată.

Mona îşi privi ceasul; avionul va ateriza curând. Alungând dureroasele amintiri ale trecutului, se aplecă spre hublon. Aparatul descrise un cerc pe deasupra Singaporului, oraş gigantic de unde se iveau imenşi zgârie-nori ale căror geamuri sclipeau în soare, metropola în care se întâlneau atâtea popoare, deosebite prin cultura şi religia lor.

Se gândi la aventura care o aştepta în această lume necunoscută. Era prima sa misiune în străinătate. Va avea oare timp să facă puţin turism şi să descopere una dintre acele statuete vechi din fildeş sau din jad, la care visa de mult timp? Înainte să plece, se documentase asupra artei orientale şi a mijloacelor de a recunoaşte un obiect autentic de o copie. La această idee, zâmbi: la urma urmei, n-avea importanţă. În realitate, dorea să descopere mai ales obiectul care o chemase în călătorie la celălalt capăt al lumii.

În câteva minute, avionul va ateriza. Cu inima palpitând, Mona îşi legă centura de siguranţă. În ciuda agitaţiei care o cuprinsese, nu-şi putu stăpâni un fior de teamă la ideea întâlnirii inevitabrile cu bărbatul pe care-l iubise atât de mult.

Un sfert de oră mai târziu, se îndrepta spre holul de primire a bagajelor. Mare îi fu surpriza când văzu, în afară de clientela obişnuită a aeroportulor internaţionale, o mulţime pestriţă şi cosmopolită, printre care acea indiancă, încântătoare în sari de mătase, cu pielea brună şi un diamant încrustat în nas, sau, mai departe, acea

chinezoaică mică şi suplă ca o liană într-un cheongsam, rochie lungă şi strâmtă pe gât şi crăpată pe o parte.

Căută din priviri malaezieni în sarong, dar toată erau îmbrăcate în stil occidental. Tinerele purtau blugi şi cele mai în vârstă rochii sau pantaloni, exact ca în Statele Unite, sau în Europa.

Mona îşi luă geanta, care sosise pe covorul rulant. În sfârşit, sunt la Singapore! îşi spuse. Aruncă o privire în jur; nu venise nimeni s-o aştepte.

Deodată, auzi o voce plăcută, orientală, care difuza un mesaj prin difuzoare:

— Domnişoara Mona Collins este chemată la biroul Merpati Airlines. Domnişoara Mona Collins.

Îşi croi cu greu drum, atât de numeroasă era mulţimea. Bărbatul care o aştepta nu era Ralph Harper; era înălţ şi puternic asemenea lui, dar avea ochi căprui şi părul blond.

— Sunteţi Mona Collins?

— Da.

— Bună ziua, sunt Nick Brent. Vom lucra împreună. Iertaţi-mi întârzierea. Obligat să lucrezi în junglă, uiţi de blocajele circulaţiei din oraş! Sper că nu m-aţi aşteptat prea mult timp!

— Nu! Am sosit chiar acum.

Nick Brent privi singura geantă aşezată la picioarele ei.

— N-aveţi alte bagaje?

— Nu, unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat este să nu iau cu mine decât strictul necesar. La sediul societăţii, am fost informată că voi găsi ceea ce este necesar pe loc, îi răspunse zâmbind, fericită să nu se afle faţă-n faţă cu Ralph, imediat la ieşirea din avion.

— Este exact.

— Aşa că am tot ce-mi trebuie! Sunteţi singurul din echipă la Singapore? îl întrebă, încercând să nu lase să se vadă nimic din tulburarea ei.

Nick îi luă geanta.

— Nu! Tim a sosit în dimineaţa aceasta. Cât despre patron, n-a fost văzut toată ziua. Mergem?

Mona îl urmă prin aeroportul arhiplin, reprosându-şi că nu se gândea doar la misiunea sa. Dar era oare vina sa dacă Ralph îi ocupa toate gândurile, zi şi noapte?

Nick Brent cunoştea foarte bine Singapore. Urcară amândoi într-un taxi, din fericire climatizat. Aerul condiţionat din avion n-o pregătise pe Mona pentru a înfrunta această căldură apăsătoare şi umedă.

— Aţi mai venit la Singapore?

— Niciodată. N-am văzut încă aproape nimic, dar găsesc acest oraş fascinant.

— Toate femeile îl adoră.

— Adevărat?

— Da, am impresia că aici se fac afaceri bune; Change Alley este foarte cunoscut.

— Change Alley?

— Este numele dat celui mai mare târg. Trebuie să mergeţi acolo, dar să nu cumpăraţi niciodată la preţul cerut.

— De ce?

— Pentru că aici sunteţi în Orient. Oamenii adoră să se târguiască. Dacă n-o faceţi, le stricaţi toată plăcerea.

— Este mult timp de când sunteţi aici?

— De doi ani fac aici frecvente sejururi. Avem deseori zile de recuperat, căci nu există weekend când lucrăm în junglă. Am călătorit mult şi vă pot spune că nu există nimic mai rău decât pădurea în care mergem!

— La ce hotel descindem? îl întrebă, preferând să

schimbe subiectul.

— La Hilton. World Wide face bine lucrurile.

Mona privea visătoare străzile prin geam.

— Oraşul pare uriaş.

— Este aproape la fel de mare ca Chicago.

Mona oftă.

— Cât de încântător este să descoperi ţări noi! Dar mărturisesc că decalajul orar şi călătoria m-au epuizat!

— Vă sfătuiesc să vă culcaţi devreme diseară pentru că programul nostru este atât de încărcat, încât, îmi este teamă că, probabil, nu veţi avea prea mult timp să vă odihniţi.

— După o noapte bună nu se va mai vedea. Sunt foarte rezistentă.

Optimismul său nu păru să-l convingă.

— Totuşi sunt puţin neliniştit. Mă întreb dacă veţi suporta viaţa pe care o ducem noi în junglă.

— Nu vă faceţi griji! Totul va merge bine.

Nick păru pe punctul de a adăuga ceva dar, taxiul se oprise deja în faţa unui turn din sticlă şi beton. Era hotelul lor. Aventura începea.

Când îi deschise portiera, Mona se dădu o clipă înăpoi. Căldura făcea aerul irespirabil.

Nick îi zâmbi.

— Este umiditatea. Vă veţi obişnui repede cu ea. Hotelul este climatizat. Instalaţi-vă şi faceţi un dus. Apoi vom merge să bem un pahar la Tradewinds.

— Despre ce este vorba?

— Despre un bar foarte simpatic, alături de restaurantul Hin, în vârful turnului. Există şi o piscină.

— World Wide nu-şi bate joc de noi!

— O merităm!

O oră mai târziu, îmbrăcată într-o rochie uşoară

verde ca smaraldul, Mona sorbea cu înghiţituri mici un delicios cocteil din sucuri de fructe, de o frumoasă culoare roz. În faţa ei, Tim, un veteran al acestui gen de expediţii, o privea cu un aer neîncrezător.

— Sunteţi într-adevăr geolog? o întrebă suspicios.

— Da. Într-adevăr, îi răspunse zâmbind.

— N-am întal nit niciodată o femeie care să practice această meserie. iar dumneavoastră nu sunteţi deloc cum îmi imaginam!

— La ce vă aşteptaţi?

Tim îi zâmbi. Îi lipsea un dinte.

— La un fel de vrăjitoare, capabilă să-l sperie pe însuşi diavolul! mărturisi el.

— De ce? îl întrebă Mona, intrigată.

Tom ridică din umeri.

— Nu văd pentru ce poate veni aici, o femeie frumoasă ca dumneavoastră!

— Îmi doream aventură, exotism.

Nu voia cu niciun preţ să lase să se bănuiască adevăratul motiv al prezenţei sale.

— De ce aveţi nevoie de aventură? Locul dumneavoastră ar fi mai degrabă acasă, lângă soţ şi copii!

Mona se întoarse spre Nick Brent.

— Cum oare se poate îndrăzni să se vorbească aşa în zilele noastre? Frumoasă mentalitate.

Nick zâmbi.

— Tim a vorbit fără să gândească. Dar este adevărat că nu semănaţi cu femeia pe care ne-am imaginat-o!

— Nu-nţeleg de ce; cunosc mai bine decât oricine lumea petrolului. Sunt născută în Texas şi am crescut printre sonde.

— Ei bine. iată-l pe patron, murmură Tim. Nu pare într-o dispoziţie bună. După părerea mea, ideea de a lucra

cu o femeie în junglă, nu-i place nici lui decât pe jumătate.

Ochii lui Nick se întunecară.

— Vorbeşte în numele tău, Tim.

Dar Mona deja nu-i mai asculta; toată atenţia îi era captivată de bărbatul care tocmai intrase. Recunoscându-l, crezu că leşină: Ralph era şi mai frumos şi mai fascinant decât în amintirea sa. Costumul de culoare deschisă îi scotea în evidenţă pielea bronzată. Poate numai chipul i se schimbase: trăsăturile îi erau mai accentuate, mai energice. Şi totuşi. nu, era şi altceva, un lucru mai intim, pe care timpul îl marcase; se degaja din el o impresie de forţă permanentă, aproape de cruzime, care-i tăie respiraţia. În ciuda tulburării, Mona găsi cuvintele pentru a rezuma senzaţia care o copleşea: Ralph era bărbăţia întruchipată.

Avea aceeaşi înfăţişare insolentă ca odinioară. Privirea arogantă se plimbă încet prin sală, oprindu-se pe chipurile femeilor frumoase. Licărirea care-i strălucea în ochi lăsa puţine îndoieli asupra intenţiilor sale. La gândul că, în curând, o va vedea pe ea, inima îi bătu cu putere şi lăsă ochii în jos, roşind. Oare cum va reacţiona? Cu siguranţă ştia de sosirea sa.

— Soseşte, spuse Nick. Să nu-ţi fie frică de el, Mona; i se întâmplă să facă pe marele dur, dar face mult zgomot decât rău.

Evident, Ralph nu vorbise echipei despre ea şi Mona îi fu recunoscătoare. Prefera să nu ştie nimeni că-i fusese soţie. La ce bun? Venise aici pentru a uita nălucile trecutului. nu pentru a le redeştepta.

Fără măcar să-l privească, ştiu că se apropiase de ei. Îi cunoştea pe dinafară modul de a merge, suplu, felin, sigur. şi bănui că nu era, cu siguranţă, singura femeie sensibilă la graţia sa masculină.

Nick fu primul care i se adresă.

— Bună seara, Ralph.

— Bună seara, Nick, bună seara, Tim.

Urmă o tăcere.

— Ralph, ţi-o prezint pe Mona Collins, noua noastră angajată.

Foarte emoţionată, Mona ridică ochii spre el, încercând să-şi ascundă tulburarea.

— Bună seara, domnişoară, spuse Ralph impasibil.

Zâmbetul imperceptibil, pe care doar ea îl înţelese, îi merse drept la inimă.

— Bună seara, domnule.

Se aşeză în faţa ei şi comandă un whisky cu sifon. Mona îşi bea încet paharul încercând să urmărească discuţia, dar în ciuda eforturilor, nu reuşea să-şi desprindă ochii de la Ralph.

Prima impresie n-o înşelase; cu trecerea anilor devenise şi mai puternic. Acum, chipul îi părea cioplit în granit. Dar era încă la fel de frumos, la fel de misterios.

Mica orchestră începu să cânte.

— Dansezi? o întrebă Nick.

Ea şovăi.

— Haide! Fă-mi plăcerea! N-am în orice seară ocazia să dansez cu o femeie frumoasă! Dacă accepţi nimeni nu va îndrăzni să te deranjeze. Începând cu camarazii noştri care vor muri probabil de invidie.

Tim izbucni într-un puternic hohot de râs. Mona îndrăzni o privire în direcţia lui Ralph; se prefăcea că nu auzise nimic.

— Adevărat? Atenţia dumitale mă mişcă, spuse ea pe un ton detaşat şi ironic.

Se ridică şi-i oferi mâna. Nick o conduse pe pista de dans. Departe de privirea pătrunzătoare a lui Ralph,

începu să se relaxeze şi se lăsă călăuzită de ritmul muzicii.

— Nu te lăsa impresionată de patron, îi murmură Nick la ureche. La prima vedere poate părea puţin brutal, dar este doar impresia pe care vrea s-o facă.

Apoi, după o scurtă tăcere:

— Nu cred că te va necăji. În tot cazul, dacă ai nevoie de un prieten, te poţi baza pe mine.

— Mulţumesc. Crezi că se va putea opune să vă însoţesc în junglă?

— Sincer, nu ştiu. În schimb, ştiu că are o slăbiciune pentru inocenţă şi drăgălăsenie. Şi nu profită niciodată. Cred că ai şansa să fii acceptată.

Mona îşi înăbuşi un oftat, gândindu-se că Nick se înşela. Cu siguranţă, Ralph n-avea aceeaşi părere cu el. De altfel, i-o putea reprosa? Cum să nege că-l dorea nebuneşte – o dorinţă care o pustia în întregime şi care o domina?

La sfârşitul dansului, Nick o însoţi înapoi la masă, apoi galant, o ajută să se aşeze. Ralph se ridică.

— Acum, este rândul meu.

O luă de mână. Nu-l putea refuza: ce-ar fi crezut Nick şi Tim? Când o înlănţui şi-o luă cu el pe pistă, departe de privirile însoţitorilor, simţi o ameţeală deosebit de plăcută.

— Dansezi bine, îi murmură Ralph.

— Şi tu, Ralph.

În acea clipă îi reveniră în memorie serile în care îi ceruse să iasă în cluburi de noapte; o refuzase întotdeauna, sub pretextul că nu ştia să danseze!

— Cu siguranţă, ai avut un profesor bun, insinuă ea.

— Da. Arthur Murray, îi răspunse cu răceală. Se pare că femeilor le place la nebunie să danseze.

— Este adevărat, replică Mona pe acelaşi ton. Mai ales cu soţii lor.

Ralph o strânse mai puternic şi râse aspru.

— Zău? Nu ştiam. Este adevărat că experienţa mea sentimentală a fost de scurtă durată.

În timp ce vorbea, se apropiase mai mult de ea. Parfumul bărbătesc o îmbăta, braţele lui o înconjurau şi brusc, amintirile dispărură în faţa farmecului acelei clipe minunate. Numai Ralph conta, avea importanţă numai dorinţa nebună care o împingea implacabil spre el. Îşi dorea cu ardoare să se cuibărească în braţele lui şi s-o sărute ca odinioară. Dar oare Ralph uitase? Nu, era imposibil. Nimeni, nici măcar el n-ar fi putut.

Tresări auzindu-i vocea gravă şi caldă.

— De ce eşti aici?

Era mai mult o acuzaţie decât o întrebare.

— Din motive profesionale. O ştii la fel de bine ca mine.

Ralph scutură din cap, cu un aer neîncrezător. Obrazul îl atinse uşor, o clipă, pe cel al Monei, care se înfioră de plăcere.

— O femeie n-are nimic de făcut în junglă. Mai ales o femeie ca tine.

— Este treaba mea, exclamă ea cu înverşunare. Ocupă-te de ceea ce te priveşte.

Se aştepta la un gest de mânie, la o remarcă şfichinuitoare; nu făcu nimic. Cu siguranţă învăţase să se stăpânească.

Ralph tăcu, dar în dorinţa sa o strânse atât de puternic lângă el, încât crezu că leşină. În mod spontan, trupurile îmbrăţişate se modelau în ritmul languros al muzicii şi Mona înţelese că anii nu şterseseră totul: mişcările lui Ralph răsapundeau celor ale sale, îl simţea vibrând lângă ea. Putea să încerce s-o umilească făcând-o să înţeleagă că numai ea îl dorea. acum ştia că o dorea şi

el! Şi voi rezista. se hotărî ea, în ciuda euforiei.

Fu ultima dată când dansă în seara aceea. După ce-şi băură apetitivele, merseră toţi patru să cineze la un restaurant excelent. Complet fascinată de prezenţa captivantă a lui Ralph, Mona de-abia se atinse de mâncărurile totuşi delicioase. Seara trecu ca un vis şi, când terminară masa, Ralph fu cel care dădu semnalul de plecare.

— Mâine dimineaţă începem devreme. Acum, cel mai rezonabil ar fi să ne întoarcem.

O privi îndelung pe Mona, care consimţi, apoi se ridică.

— Mai am încă o treabă de făcut. Nick, fii atât de amabil şi însoţeşte-o pe Mona.

— Este inutil, mă voi descurca singură.

Ralph replică violent.

— Cum doreşti! Să ştii totuşi că Singapore este un oraş periculos pentru o femeie singură!

După plecarea sa, Mona înţelese de ce îi vorbise atât de aspru: o bănuia că umblă după o aventură de-o noapte! Era singura explicaţie plauzibilă! Fu în acelaşi timp indignată şi ofensată.

Tim se încruntă.

— Sper că nu va fi la fel de dezagreabil în timpul călătoriei. Ce l-a apucat oare?

Nick zâmbi crispat.

— Asta se va aranja. Oricum, nu este treaba noastră. Mergem?

— Da. Sunt istovită. Noapte bună, Tim!

— Noapte bună.

Nick şi Mona intrară împreună în hotel.

— Am uitat să plătim la restaurant! exclamă ea brusc.

— Patronul se ocupă de asta.

Mona oftă la ideea că şi pentru ea, Ralph era acum patronul, ceea ce nu-i plăcea deloc. Îşi cunoştea bine meseria. În schimb, condiţiile de muncă din această ţară îi erau necunoscute. În plus, i se spusese că acea căldură care domnea la Singapore nu era nimic în comparaţie cu cea din pădure.

Ajuns în camera sa, Nick îi spuse bună seara. Făcu un pas, apoi se răzgândi şi se întoarse spre ea, cu un aer puţin jenat.

— Ce s-a întâmplat?

El îi privi părul lung şi blond, care-i cădea pe umeri.

— Ţi-ai luat o pălărie?

— Nu. Aveam intenţia să cumpăr una aici.

— Îţi pot împrumuta eu. Îţi vor trebui de asemenea nişte cizme.

— Pe astea le am, ca şi haine pentru junglă. Nu te nelinişti, Nick, nu voi merge acolo cu această rochie!

Chipul acestuia se lumină:

— Uf! Iată-mă liniştit.

— Solicitudinea dumitale mă mişcă foarte mult, dar îmi cunosc meseria. Contrar a ceea ce ai aerul că gândeşti, nu sunt o blondă aiurită, ci un geolog adevărat. Te uiţi la părul meu? Când lucrez, îl leg întotdeauna!

Nick îi zâmbi.

— N-o lua în nume de rău, Mona. Voiam pur şi simplu să-ţi fiu de folos. Am fost într-adevăr foarte surprins văzându-te.

În afară de Ralph. se gândi ea.

— Noapte bună, Nick şi, mulţumesc!

— Noapte bună, Mona! Pe mâine!

Închise uşa cu cheia şi-şi scoase din valiză o cămasă de noapte uşoară, din bumbac. Cât de primitor părea patul! făcu un dus şi se culcă întrea cearşafurile răcoroase.

Să profităm, se gândi. Nu voi mai găsi curând un asemenea confort!

Totuşi, în ciuda oboselii, nu reuşi să doarmă. Chipul lui Ralph o obseda; privirea acuzatoare, cuta voluntară de la gură, i se imprimaseră în minte. Când şi-l imagină întins alături de ea, tot trupul îi luă foc.

Ar fi fost mai bine să nu-l mai întâlnească niciodată, se gândi desperată. De ce oare nu mă pot desprinde de el? Este crud şi de temut, dar voi fi mai puternică decât el. Nu-l voi lăsa să-mi distrugă viaţa!

Capitolul 3

Mona de-abia adormise când se bătu la uşa sa. Fără să stea pe gânduri, îndepărtă cuvertura şi se ridică pentru a merge să deschidă.

— Ralph! Ce faci aici?

În penumbra culoarului, silueta îi era impunătoare, chipul impasibil.

— Lasă-mă să intru, Mona. Aş vrea să-ţi vorbesc despre munca noastră.

— Acum? De ce nu mâine?

— Nu!

Intrase deja şi închisese uşa în urma lui. Mona tresări şi se dădu un pas înapoi.

— N-ai dreptul! Este camera mea!

— Trebuie să-ţi vorbesc!

O privea şi ochii îi erau atraşi irezistibil de rotunjimea sânilor pe care cămaşa de noapte uşoară îi lăsa să se ghicească.

Mona roşi şi vru să pună mâna pe capot, dar Ralph o prinse de braţ. Această atingere neaşteptată o făcu să se înfioare şi un val de dorinţă o străbătu.

— Ce vrei? îl întrebă cu o voce tremurătoare.

— Îţi dai seama de ce eşti pe cale să faci? Nu suntem

în Texas. Aici, este pădurea tropicală! Căldura şi umiditatea sunt teribile!

— Mulţumesc că mă previi, sunt deja la curent.

Se străduia să-şi ascundă tulburarea ameţitoare pe care o făcea să se nască în ea.

— Nu este doar căldura şi umiditatea. Jungla, Mona, este o lume deosebită, departe de civilizaţie: o lume sălbatică pe care nu ţi-o poţi imagina.

— În acest caz, acum sau niciodată este momentul s-o cunosc!

Trebuia neapărat să-şi păstreze ideile clare, să nu cedeze dorinţei sale.

— Nu fi proastă, Mona. Există şi insecte şi animale de tot felul.

— Nu mă impresionezi! Minţi ea.

În realitate, era înspăimântată, dar n-ar fi mărturisit-o pentru nimic în lume.

— Ascultă-mă, întoarce-te în Statele Unite.

Ea scutură din cap.

— Nu, Ralph! Cu siguranţă nu! Am venit să muncesc. Dacă renunţ la această expediţie, ştii că va fi foarte rău pentru cariera mea. Nu vreau să-mi asum riscul de a-mi dezamăgi superiorii!

Ralph insista, tot mai autoritar.

— Nu vreau să rămâi! Mâine dimineaţă chiar, voi face ceea ce este necesar.

— Nu voi pleca! înţelege o dată pentru totdeauna! Am fost desemnată să fac această muncă şi o voi face!

— Te rog; este pentru binele tău. Sunt foarte îngrijorat.

Îl privi surprinsă. Simţi că se înfurie: îngrijorat! Şi o credea destul de naivă să-l creadă!

Ralph nu-i aşteptă răspunsul şi o luă brusc în braţe,

înăbuşindu-şi un geamăt. Ea îl respinse spontan. Odinioară, deseori, pentru a pune capăt certurilor, îl lăsa pe Ralph s-o sărute, îndrăgostit nebuneşte. Acum, nu putea da un nume acestei febre care-l ardea; poate nu era altceva decât o simplă atracţie fizică?

Deja buzele lui Ralph le căutau pe ale sale. Se zbătu dar mişcările dezordonate nu făcură decât s-o apropie implacabil de el.

— Lasă-mă. Lasă-mă în pace!

Făcând pe surdul, Ralph o strânse cu brutalitate lângă el. Era ca şi când toţi acei ani de singurătate tocmai dispăruseră, pentru a face loc unui imens val de dorinţă. Nu, nimic nu s-a schimbat, gândi Mona. Era suficientă doar o mângâiere pentru a redeştepta vârtejul de emoţii care dormeau în ea de mult timp. Totuşi, era hotărâtă mai mult ca niciodată să-i reziste.

— Ralph, eşti lipsit de orice pudoare!

— Nu, nu cu tine!

Un zâmbet ironic i se contur pe buzele senzuale, apoi păru că se răzgândeşte şi o respinse încet, ca şi când lupta cu el însuşi.

— Să nu mai vorbim despre asta; am venit doar pentru a te avertiza, iar apoi, când te-am văzut aproape goală. Cred cu adevărat că nu poţi rămâne la Singapore.

— Îmi ceri imposibilul. Încearcă să mă înţelegi.

— În cazul acesta va trebui să fii foarte prudentă. Acolo, în junglă, bărbaţii trăiesc aproape în sălbăticie, departe de civilizaţie.

— Modul în care tocmai te-ai comportat cu mine mă lasă să întrezăresc asta!

— Ai simţit la acest sărut tot atâta plăcere ca mine!

— Ce ştii tu? Hotărât lucru, eşti şi vei rămâne mereu la fel de vanitos! protestă Mona.

Era irascibilă. Hohotul lui de râs nu făcu decât să-i agraveze tulburarea.

— Încă n-ai văzut nimic, Mona. Un sfat: pleacă până când mai este timp.

— Nu!

Ralph lăsă ochii în jos spre pieptul său. Instinctiv, Mona încercă să se ferească de privirea lui.

— Este timpul să te duci la culcare, adăugă el cu asprime. Dacă persişti să vrei să vii cu noi, vei avea nevoie de acest somn. Te rog, Mona.

Brusc, deveni tandru, aproape implorator.

— Aş vrea să te întorci. Lasă-mă să-ţi iau biletul de înapoiere.

— Nu!

Lunga călătorie şi această discuţie o epuizaseră. Nu-şi dorea decât un lucru: să se întindă şi să plângă pe săturate. Dar mai întâi, trebuia să iasă el.

— Noapte bună, Ralph, murmură, cuprinsă de-o imensă oboseală.

Privirile li se întâlniră şi Mona crezu că citeşte în ochii verzi-cenuşii o licărire înflăcărată, pasională, extraordinar de tulburătoare.

— Noapte bună, Mona. Gândeşte-te bine la ceea ce ţi-am spus.

Deschise uşa şi ieşi.

Încremenită, Mona rămase mult timp nemişcată, apoi răsuci cheia şi se întinse pe pat cu un suspin tăcut, desperat.

Nimic nu se petrecea cum prevăzuse; făcuse această lungă călătorie în speranţa de a suprima pentru totdeauna amintirea dureroasă a iubirii pentru Ralph. Dar, în loc ca aceasta să dispară, renăştea cu o intensitate uimitoare, mai puternică, mai răscolitoare ca niciodată!

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, când Nick veni să-i bată la uşă pentru a o trezi, cum se înţeleseseră, Mona se simţea teribil de obosită şi de chinuită. Vizita neaşteptată a lui Ralph, o împiedicase să doarmă.

Un lucru era limpede: îl deranja prezenţa sa în mijlocul echipei, dar n-o putea trimite înapoi în Statele Unite fără un motiv serios. La urma urmei, societatea dăduse ordine precise pentru ca femeile să fie tratate pe picior de egalitate cu bărbaţii. Pentru a scăpa de ea, va trebui să demonstreze că este incompetentă şi n-avea intenţia să-i dea această şansă!

Foarte decisă, coborî în hol, cu mica valiză etanşă în mână. Îi văzu cu uşurare pe Tim şi pe Nick venindu-i în întâmpinare; datorită lor, va evita o confruntare între patru ochi cu Ralph!

Nick aţinti asupra sa o privire atentă şi pătrunzătoare.

— Te sfătuiesc să adormi numaidecât în avion. Pari foarte obosită.

— Cum? Din contră, sunt într-o formă excelentă!

Cu aceste cuvinte, puse mâna pe bagaj cu un gest autoritar şi, urmărind direcţia privirii lui Tim, îl văzu pe Ralph apropiindu-se de micul lor grup. Chipul de nepătruns nu trăda nimic din cearta lor din ajun. Totul în el emana siguranţa calmă a unui bărbat conştient de energia sa. Îi observă captivată mersul suplu, ca de felină, silueta puternică, bărbătească, pe care ţinuta kaki de junglă, o accentua şi mai mult. Niciodată nu i se păruse atât de înnebunitor de seducător!

— Sunteţi gata?

— Da, răspunseră cei doi bărbaţi, în timp ce ea dădu din cap.

— Bine. Maşina ne aşteaptă.

Fără măcar o privire pentru Mona, se îndreptă imediat spre ieşirea hotelului. Tim şi Nick porniră pe urmele lui, urmaţi de Mona, care preferă să rămână în umbră, împărţită între mânie şi uşurare. Oare ce însemna această bruscă schimbare de atitudine? Nu mai târziu decât în ajun, Ralph venise în camera sa, aproape implorând-o. În această dimineaţă, se prefăcea c-o ignoră! În fond, era mai bine aşa, se gândi. Dacă mă privea, nu mi-aş fi putut ascundeemoţiile.

Dar de ce. de ce trebuia să lupte împotriva dorinţei nebune ce-o simţea împotriva voinţei sale? Fusese de ajuns doar un sărut pentru a reaprinde flacăra ce ardea în ea şi o mistuia în întregime. Totuşi, în sine trebuia să găsească puterea de a rezista, împotriva a orice.

Se instala în spatele maşinii, hotărâtă să-şi alunge tulburarea, îndreptându-şi toată atenţia spre spectacolul pe care-l ofereau străzile din Singapore. În ciuda orei matinale, taxiul îşi croia cu greu drum, atât de mare era aglomeraţia. În balcoanele zgârie-norilor erau rufe la uscat. Pe faţadele magazinelor fluturau drapele mari sau erau etalate semne chinezeşti pestriţe, exotice şi. de neînţeles!

Pe trotuare, mulţimea era şi mai cosmopolită decât la aeroport. Femeile purtau chimonouri, sariusi superbe sau saronguri, acele jupoane strâmte cu care se împodobeau malaezienele. Altele arborau turbane multicolore. Bărbaţii erau aproape toţi îmbrăcaţi în stil occidental.

Ca şi Mona, Nick părea fascinat.

— Singapore este un oraş straniu şi minunat. Când ne vom întoarce, te voi duce să-l vizitezi.

— Cu plăcere, răspunse Mona zâmbind.

Aruncă o privire în direcţia lui Ralph, din trăsăturile

încordate, înţelese că acest plan îi displăcea.

Curând văzură aeroportul. Taxiul îi lăsă în apropierea unui mic avion cu reacţie, închiriat de societate. Afară, căldura nu era încă înăbuşitoare.

— World Wide nu-şi bate joc de noi! făcu ea remarca spre Nick.

În loc de răspuns, acesta se mulţumi să zâmbească. Mona se grăbi să iasă prima din maşină pentru a se ocupa de valiza sa şi a arăta că nu-şi dorea un tratament preferenţial. Chiar dacă era femeie, nu era mai puţin membră cu drepturi egale a echipei şi dorea să se afirme ca atare.

Cu bagajele în mână, se îndreptă spre micul aparat şi urcă la bord, liniştită: un avion de acest tip putea ateriza riscând totul, aproape oriunde. Zborul deasupra inculelor Chinei era greu şi uneori periculos. Se gândi din nou că, evident, compania nu lăsase nimic la întâmplare.

Îşi aranjă geanta, se instală comod în scaun şi-şi prinse în mod reflex centura de siguranţă. Lângă ea, locul era liber. Tim şi Nick se aşezaseră în faţă şi stăteau de vorbă în şoaptă; Ralph discuta cu pilotul. Mona închise ochii şi începu să reflecteze.

Mai avea încă timpul de a face cale-ntoarsă; în ciuda a ceea ce-i afirmase lui Ralph, ştia că, dacă o cerea, World Wide nu va sta pe gânduri să-i atribuie altă misiune. Dar oare voia asta? Crezuse că-l va putea uita pe Ralph făcând această călătorie la capătul lumii pentru a-l vedea pentru ultima dată şi totuşi, încă de la prima privire căzuse din nou sub farmecul său, vrăjită, incapabilă să reziste influenţei pe care o exercita asupra ei. Fusease de ajuns doar un sărut: magic, senzual şi o subjugase!

Departe de a dispărea, Ralph căpătase în viaţa ei o importanţă nemăsurată. Raţiunea îi dicta să renunţe la

acest proiect lipsit de sens; primul încântat va fi el! Brusc, ştiu că n-o va face şi se hotărî să asculte de primul impuls; nu va pleca decât după ce-şi va îndeplini misiunea, orice s-ar întâmpla! Treptat, gândurile o duseră cu şapte ani în urmă. Privind înapoi, regreta acum că nu ştiuse să lupte pentru a-şi salva căsnicia. Oare n-avea totul pentru a fi fericită? De ce stricase o fericire care se năştea şi nu cerea decât să înflorească? Se comportase ca o copilă răsfăţată, capricioasă, egoistă şi mai ales, crezuse insinuările perfide ale mamei sale, care-şi acuza ginerele că-i înşela fiica. Prea tânără şi prea inconştientă pentru a înţelege răul pe care-l făcea, în acuzase fără dovezi şi certurile deveniseră permanente.

Da, acum îşi dădea seama – dar prea târziu – că fusese singura vinovată, sau aproape.

De ce fusese neîncrezătoare faţă de bruscul interes pe care-l demonstrase mama sa? înainte de căsătoria dintre Mona şi Ralph, doamna Collins nu se preocupase niciodată de fiica sa – decât pentru a o prezenta celor mai bogate partide din regiune!

Şi apoi, începu brusc să-i telefoneze fiicei sale în fiecare zi. Singură, departe de Ralph care-i lipsea teribil, Mona acceptase această prezenţă cu bucurie. Începuseră să decoreze împreună casa tinerei perechi, dar Ralph, când se întorcea, o acuza că cheltuieşte banii părinţilor pe fleacuri.

Mona îi reproşase prosteşte reacţia orgolioasă şi egoistă, dar privind în urmă, acum vedea că greşise; pentru că Ralph trebuise să înceapă să-şi câştige existenţa de foarte tânăr, devenise înverşunat de independent.

— Înainte de a te cunoaşte, trăiam singur. Nu aveam nevoi prea mari, îi explicase furios. Acum, eşti soţia mea şi nu voi suporta să te duci să ceri bani părinţilor tăi.

Şi muncise şi iar muncise, până la epuizare. La acest gând, roşi de ruşine. M-am comportat ca o copilă răsfăţată şi iresponsabilă! se gândi, cu lacrimi în ochi. N-am ştiut să-i înapoiez ceea ce-mi dădea.

Acum, nu-i mai rămânea decât o teribilă certitudine: cea mai mare greşeală din viaţa sa fusese să-l părăsească pe Ralph. Oare era condamnată să regrete toată viaţa? îi va putea dovedi că se maturizase, că se schimbase?

Călătoria aceasta este ultima mea şansă. ultima şansă. Epuizată, căzu într-un somn adânc.

* * *

Ralph fu cel care-o trezi, punându-i cu blândeţe mâna pe umăr.

— Am ajuns, Mona.

Ea se îndreptă brusc în scaun, tresărind. Mâna lui Ralph urcă încet până la gâtul ei într-o încercare de mângâiere aproape imperceptibilă şi totuşi familiară, apoi se îndepărtă. Cu inima palpitând, se gândi că gestul acela era un simbol şi un avertisment: Ralph tocmai îi spusese că nu-i uitase slăbiciunile.

Îşi desprinse centura de siguranţă şi aşteptă să iasă Tim şi Nick, înainte de a-i imita. În niciun caz nu trebuia să i se vadă tulburarea sau, şi mai rău, să i se bănuiască relaţiile trecute cu Ralph! De altfel, îi respecta prea mult pe membrii echipei pentru a accepta invidia şi gândurile lor ascunse.

Când ajunse afară, aerul i se păru de nerespirat, sufocant. Nu lăsă să se vadă nimic şi se gândi că se vaobisnui cu asta, ca şi ei. De altfel, era gata să suporte orice pentru a-i dovedi lui Ralph că nu mai era fetiţa iresponsabilă care-i fusese soţie.

Uitând să privească peisajul, era hotărâtă să se comporte la fel cu însoţitorii săi, care aveau experienţă în

acest gen de expediţii şi care, cu siguranţă n-ar aprecia să se poarte ca o turistă.

Îi aştepta o maşină şi Mona se năpusti în ea pentru a scăpa de căldura umedă şi apăsătoare a pădurii.

În ciuda drumului scurt de la avion la taxi, îi apăruseră deja picături de transpiraţie pe frunte.

Maşina demară şi imediat climatizorul se puse în funcţiune. Mona scoase un oftat de uşurare şi Nick îi zâmbi. Drumul, foarte prost, nu era de fapt altceva decât o cărare. Se aflau la Balikpapan, în insula Borneo.

Privi prin fereastră şi văzu un grup de case moderne, asemănătoare unui fel de sat.

— Cine locuieşte aici, întrebă.

— Muncitorii, răspunse Nick. Au tot confortul, iar plaja este la câţiva zeci de metri.

Tim vorbi şi el:

— Sunt angajaţi de companiile petroliere; sunt în majoritate americani, europeni şi australieni.

Ralph opri maşina aproape de o clădire mare, care semăna cu un antrepozit. I se adresă lui Tim pe un ton fără replică:

— Fă ultimele pregătiri înainte de plecare. Te va ajuta Nick. Totuşi asta nu vă va împiedica să prânziţi! Eu o voi duce pe Mona să viziteze regiunea. Ne vom întoarce în două ore.

Această propunere nu păru a fi pe gustul lui Nick, dar nu făcu totuşi nicio obiecţie.

— Urcă în faţă, vom putea sta de vorbă mai uşor, adăugă Ralph.

Foarte fericită, Mona nu pierdu timpul cu proteste. Le făcu semn cu mâna lui Nick şi Tim şi nu se mai gândi decât la entuziasmul acestei excursii neaşteptate.

— Dacă ţi-e foame, putem mânca de prânz imediat.

Există un restaurant bun pe plajă, Beach House. Sunt sigur că-ţi va plăcea. Este administrat de Union Oil.

— Servesc specialităţi locale?

— Nu cred.

— Mi-ar plăcea să gust nişte mâncăruri din regiune. Este unul dintre mijloacele de a face cunoştinţă cu o cultură, nu-i aşa?

Poate Ralph va observa că, cel puţin din acest punct, se schimbase? într-o zi îi propusese să guste un chili mexican, într-un mic restaurant pe care-l cunoştea. Dar Mona refuzase sub pretextul că detesta mâncarea picantă şi el cedase. Niciodată nu mai reveniră într-un restaurant exotic.

Ralph se gândi câteva clipe:

— Aş putea să te duc la Atomic. Fac o delicioasă langustă cu ardei.

— Splendid!

Mona îşi stăpâni un zâmbet; Ralph înţelesese! Era foarte fericită că va mânca lacom ardei cruzi, pentru a-i dovedi că se schimbase!

— Am înţeles. Dar aş vrea să-ţi arăt mai întâi Pasir Ridge.

— Despre ce este vorba?

— Cea mai mare parte a compatrioţilor tăi nu-ţi împărtăşesc curiozitatea pentru obiceiurile locale.

Din tonul sarcastic, înţelese că se îndoia de sinceritatea ei.

— Când sosesc în Indonezia se aşteaptă să găsească acelaşi confort ca acasă. Pasir Ridge – sau Kampung America, după cum spun indigenii – a fost construit pentru ei: piscine, drumuri gudronate, case mic, foarte curate, gazon verde. P adevărată periferie americană, reconstruită în întregime! exclamă dispreţuitor. Există chiar un

cinematograf, iar duminica seara se joacă bridge! Majoritatea femeilor nu-i depăşesc niciodată marginile.

Maşina se dădu brusc într-o parte pentru a evita o gaură enormă în asfalt. Borneo era în urmă. În faţă, era America! Peisajul se schimbase complet. Ralph spusese adevărul: străzile drepte erau mărginite de mici case elegante, înconjurate de gazon, exact ca în Statele Unite.

El parcă maşina în vârful unei coaste.

— De aici este o vedere formidabilă!

De sus, căsuţele albe şi împodobite cu flori formau un tablou de artă naivă şi colorat. Mai departe, se vedeau sondele şi portul în care petroliere uriaşe aşteptau să fie încărcate. Mona privi spre baza colinei. Acolo se vedea o îngrămădire de baraci părăginite, în mijlocul cărora mişuna o mulţime de adulţi şi de copii. Contrastul era frapant. Oftă şi murmură ca pentru ea însăşi.

— Mă întreb ce este mai rău: de-o parte această sărăcie şi această mizerie, de cealaltă, o civilizaţie artificială care le înfruntă.

Ralph avea privirea aţintită asupra ei.

— Cred că niciuna, nici cealaltă nu sunt de oprit, răspunse în cele din urmă, după o lungă tăcere. Indonezia este o ţară a contrastelor: vei vedea tineri indigeni îmbrăcaţi în stil occidental şi maşini mari, strălucitoare, pe drumuri impracticabile. Acolo, în vechiul sat de pescari, există chiar un club de noapte.

Mona clătină din cap cu un aer visător.

— Este ciudat: atâta frumuseţe amestecată cu atâta urâţenie.

Prezenţa lui Ralph alături, o tulbură mai mult decât ar fi putut spune. Toată fiinţa îi reacţiona la cel mai mic gest, sau cea mai mică privire a lui, vibra în armonie cu el. Ar fi vrut atât de mult s-o îmbrăţişeze! Ridică timidă ochii

spre el; cât de ciudată era şi acea blândeţe din privirea lui Ralph. O clipă crezu c-o va săruta, dar acesta întoarse capul.

Poate era mai bine aşa, îşi spuse Mona. Dacă ar fi ţinut-o lângă el, ca noaptea trecută, dacă ar fi vrut s-o sărute, nu i-ar mai fi putut rezista niciodată. Tot trupul îi ardea într-un foc mistuitor, năvalnic. ce se numea dorinţă. Da, îl dorea pe Ralph – înlănţuirea braţelor sale, voluptatea mângâierilor, mulţumirea de a nu fi decât a lui.

Ochii i se umplură de lacrimi; odinioară îi aparţinuse trup şi suflet şi-l pierduse din vina sa. Îşi reţinuse desperată un suspin. Cel puţin de i-ar putea vorbi, să-i spună cât regretă. Dar era atât de nemilos! Încă o vedea ca pe o fetiţă şi refuza să admită că devenise femeie matură şi responsabilă.

La întoarcerea în maşină, îi aruncă o privire pe furiş. Şi el, ce făcuse oare în timpul acestor lungi ani de despărţire? De teamă să nu distrugă echilibrul fragil pe care reuşiseră să-l stabilească între ei, nu îndrăzni să-l întrebe, mai ales despre un subiect atât de personal.

Tăcerea deveni apăsătoare şi Mona se adânci în contemplarea peisajului. În cele din urmă, mai mult pentru a spune ceva, decât dintr-o curiozitate reală, Mona întrebă:

— Poţi să-mi vorbeşti despre munca pe care o voi avea de făcut?

— Este vorba de o călătorie de studiu, absolut de rutină. Am avut rezultate promiţătoare cu magnetometrul, deci continuăm.

— Cum este subsolul?

Ralph zâmbi…

— Pe aici există foarte mult petrol, dar este greu de extras. Dacă se forează alături de curba de nivel cea mai

joasă, puţul este sec. Când se forează pe această curbă, nu eşti sigur că găseşti petrol.

— Da. Şi seismograful?

Ralph clătină din cap.

— Pădurea este prea deasă pentru a putea fi folosit. De altfel, acesta este motivul prezenţei noastre aici. Trebuie să facem studii de teren pentru ca echipele care ne vor succeda să facă încercările în locurile bune. Aici, subsolul aparţine statului. Nimeni nu poate face avere, cel puţin în mod legal. Desigur, nu vor for a imediat, dar vor să aibă idee despre bogăţiile subsolului şi despre locurile în care să trimită foreze. Noi suntem cei care le vom da aceste indicaţii.

— Înţeleg.

Mona nu renunţă la calm, în ciuda aluziei de-abia mascată a lui Ralph, la tatăl său. Nu era un secret pentru nimeni: în Texas era mai bine să nu te afli în drumul lui Bob Collins. Acesta adunase o avere considerabilă, deşi unele dintre cele mai mari afaceri ale sale fuseseră la limita legalităţii. Bineînţeles, fiica sa beneficiase de această prosperitate.

Ar fi vrut să-i spună lui Ralph că nu putea să fie făcută răspunzătoare de maşinaţiile unui tată, cu care, oricum, nu mai avea nicio relaţie. Dar tăcu; de altfel, Ralph ar fi crezut-o măcar?

La ieşirea din Kamprung America, drumul se transformă în cărare desfundată. Ralph trebui să conducă foarte prudent pentru a nu strica maşina. Mona îşi aminti. Avea aceleaşi gesturi şi aceleaşi reflexe ca odinioară. Prima dată când urcase cu el în maşină, fusese în jeepul său vechi, pentru a merge la cinema.

— Ce te-a făcut să studiezi geologia şi să te specializezi în prospecţiuni petroliere? o întrebă Ralph

brusc.

Surprinsă, Mona încercă să găsească un argument convingător.

— Am trăit întotdeauna în acest mediu şi-mi place nespus. Nu m-am gândit niciodată să lucrez în alt domeniu.

— Şi acum, iată-te cu noi.

— Da; aceasta este prima mea misiune în străinătate.

— Presupun că ai totuşi puţină experienţă!

Pentru prima dată de când sosise, văzu apărând pe chipul lui Ralph un zâmbet adevărat.

— Şi tu? ţi-ai croit un drum în viaţă în tot acest timp!

— Da, am făcut studii de geofizică, pentru a scăpa de condiţia de lucrător necalificat, îi spuse cu asprime.

— Într-adevăr, îmi amintesc.

Se întrerupse şi îşi muscă buza pentru a nu continua.

— Mai întâi, am făcut parte dintr-o echipă de foraj. Şi apoi, ajutat de ambiţie, am suit toate treptele.

Mona ştia cât trebuise să muncească pentru a trece de la condiţia de lucrător necalificat la cea de asistent de foraj. În afară de forţă fizică, avusese nevoie de mare voinţă şi de o bună experienţă.

— În cele din urmă, m-am hotărât să fac cercetare de zăcăminte, studiind rocile subsolului. Mă interesează mai mult decât extracţia propriu-zisă. Pentru asta, m-am întors la scoală. Am fost la universitatea din Dakoto. Şi tu?

— La cea din Colorado.

Nu era de mirare că Ralph avea acum un asemenea renume! Putea conduceo operaţie de foraj de la un capăt la altul – de la planul teoretic, până la aplicarea în practică.

Mona reluă:

— În ceea ce mă priveşte, sunt pregătită în principal în fotogeologie, care permite evaluarea grosimii straturilor stâncoase şi nisipoase. Dar nu ştiu dacă asta îmi va fi de

folos în plină pădure virgină!

— Dimpotrivă, nu vei fi de mare ajutor. De altfel, ştiam deja totul despre tine. Compania ne trimite întotdeauna un dosar despre nou-veniţi.

— În acest caz, de ce eşti convins că nu-mi voi vedea de treabă? îl întrebă, în defensivă.

— Pentru că eşti femeie. Mi-e teamă că nu ai rezistenţa fizică cerută. În junglă, există tigrii, rinoceri, urangutani. Nu este un loc pentru o femeie! Dacă puteam, ţi-aş fi trimis dosarele releveurilor fotografice, ca să le studiezi liniştită în Statele Unite. N-ar trebui să fii aici!

— Ce s-a întâmplat cu cel pe care-l înlocuiesc? îl întrebă, fără a da importanţă observaţiei sale.

— Murphy?

— Da.

— A contractat un fel de febră tropicală şi a trebuit spitalizat. Ceea ce-ţi arată o dată în plus pericolele unei asemenea călătorii.

— Nu sunt atât de convinsă, murmură Mona, în defensivă.

Ralph evită la timp un şleau adânc.

— Este foarte greu de trăit în pădurea mare. Mi-e teamă pentru tine, Mona.

— Eşti nedrept, Ralph. Sunt foarte sănătoasă şi am făcut toate vaccinurile posibile. Nu văd de ce m-aş îmbolnăvi!

El scutură din cap.

— Ca de obicei, vorbeşti fără să ştii! În junglă, cea mai mare parte a microbilor n-are nici măcar nume! În acest caz, vaccinurile sunt inutile! Nu, Mona, este prea periculos.

— Dar trebuie să merg acolo. Nu-mi pot permite să dau înapoi, acum.

Ca de obicei, îi spusese. Da, odinioară, din lipsă de maturitate, afirma deseori lucruri fără să ştie nimic despre ele. Dar, acum, lucrurile se schimbaseră. Deveniseră adulţi.

Ralph opri maşina în faţa unui restaurant.

— Am sentimentul că vom mânca din acele languste! exclamă, vesel şi aproape nerăbdător.

Mona îl urmă zâmbind.

Capitolul 5

După o rulare toată după-amiaza, echipa ajunsese la Samarinda, ultima etapă înaintea junglei. Cinară toţi patru liniştiţi, înaintea unei nopţi de odihnă bună. Mona era cu mintea în altă parte. Se gândea la prânzul cu Ralph şi la clipele minunate pe care le petrecuseră vizitând Balikpapan. Acesta păruse surprins, apoi încântat să constate că în materie culinară, gusturile i se schimbaseră.

— Totul este în ordine pentru expediţie? o întrebă brusc.

Ea îl privi. Cât de mult iubea chipul său, cu pielea bronzată de soare! în jurul ochilor i se săpaseră riduri mici. Fiecare detaliu al trupului pe care-l adorase, îi amintea clipe fericite.

Simţi din nou urcând în ea o dorinţă arzătoare şi întoarse privirea. Un singur lucru avea importanţă: să-i arate lui Ralph că nu mai era aceeaşi şi cu atât mai rău dacă el nu va manifesta decât indiferenţă! Trebuia să observe că fetiţa devenise femeie.

— Ce vrei să mănânci în seara aceasta, Tim? continuă el. Crocodil fript sau broască ţestoasă?

Îngrozită, Monei îi veni greu să-şi păstreze sângele-rece. Fără să trebuie să-l privească, ghici că era mulţumit de micul său efect.

— Cred că voi lua crocodil, răspunse Tim cu un aer

pofticios. Fiecare la rândul său! De obicei, ei sunt cei care ne devorează pe noi!

Mona tresări. Nu, nu putea să mănânce aşa ceva! Era imposibil!

— Şi tu, Nick?

Nick o privi pe Mona; era foarte palidă.

— Este mult timp de când doresc udang golah! Îmi plac la nebunie creveţii! Am auzit spunându-se că aici sunt enormi şi minunat gătiţi.

— Şi tu, Mona?

Clipa de care se temea sosise.

— Ei bine! Pentru mine, tot creveţi.

Făcea un efort considerabil pentru a rămâne naturală şi a nu se lăsa intimidată de provocarea intenţionată a celor trei tovarăşi de masă. Ralph o privea amuzat. Oare va considera ca membră a echipei sale o femeie care refuza să guste crocodil, sau broască ţestoasă? Poate era o revansă subtilă a lui Ralph pentru prânzul în timpul căruia ea marcase un punct?

Creveţii erau delicioşi şi Mona făcu dovada unei mari degajări de-a lungul cinei. Nick se întoarse spre ea.

— Eşti sigură că ţi-ai adus îmbrăcăminte potrivită?

— Absolut!

Cu un zâmbet răutăcios, Ralph reluă pe un ton suav:

— Desigur, este important să ai o garderobă corespunzătoare, dar lipitorile sunt îngrozitoare, se vor instala peste tot, chiar în cizmele cele mai strânse şi în articolele de lenjerie de corp! Şi există încă multe alte lighioane de acelaşi fel!

Mona tremura de dezgust şi nu putu rosti niciun cuvânt. Poate Ralph îşi amintea de aversiunea sa pentru păianjeni. Cu siguranţă voia s-o pună la încercare făcându-i teamă, dar nu se va lăsa impresionată!

Cu un aer superior, el continuă:

— Cel mai bine este să faci ca indigenii: să trăieşti complet gol. Măcar licghioanele nu se pot strecura sub haine!

O dezbrăcă încet cu privirea şi Mona se simţi roşind. Avea un zâmbet amuzat şi triumful în strălucea în ochi; era perfect conştient de dorinţa pe care i-o trezea şi se juca, având siguranţa că este cel mai puternic.

— Fumezi? întrebă Nick.

— Nu. De ce?

— Pentru că lipitorile detestă căldura. Când se apropie de ele capătul aprins al unei ţigări, fug.

— Nu pot fi alungate cu mâna?

— În niciun caz! cea mai mică atingere a pielii poate provoca o infecţie.

Mona tresări, îngrozită.

— La urma urmei, exclamă Tim, nu sunt decât nişte lighioane mici! Este de preferat să ai de-a face cu ele, decât cu crocodilii!

Se înfioră, cuprinsă de o repulsie necontrolabilă. Sub masă, mâinile i se crispară cu nervozitate. Îşi înfundă unghiile în palme, pentru a încerca să se gândească la altceva.

În sfârşit, Nick îi veni în ajutor.

— Ei bine! Destul cu gluma! Lipitorile există, este adevărat, dar avem o pomadă care le îndepărtează. Nu ne deranjează prea mult!

Totuşi, Tim merse mai departe, cu ochii scânteind de maliţiozitate.

— În schimb, n-avem nimic împotriva crocodililor şi a rinocerilor!

Mona se întoarse spre el, enervată.

— În locul tău, nu m-aş mai aventura în junglă!

— Şi de ce, mă rog?

— Gândeşte-te la rudele şi prietenii acestui biet crocodil, care tocmai şi-a găsit sfârşitul în farfuria ta! Toţi te vor urmări! Imaginează-ţi că încep să-şi pregătească planurile imediat.

Tim rămase o clipă uluit, apoi izbucni într-un puternic hohot de râs.

— În locul tău, n-aş râde atât de tare! Animalele junglei poate sunt deja în măsură să organizeze viitoarea ta captură!

El îi aruncă o privire maţilioasă.

— Oricum, acest sărman animal, nu putea să ştie, înainte de a-l devora, cine îl va mânca! Doar dacă i-a şoptit bucătarul la ureche!

Râzând în hohote, Tim se lăsă pe spate în scaunul care se prăbuşi cu zgomot. Se ridică strâmbându-se.

— Este timpul să mergem la culcare, spuse Ralph. Mâine ne aşteaptă marea pădure!

Ca în prima seară, Nick fu cel care-o însoţi pe Mona în camera sa. Se culcă imediat, pentru a nu pierde niciun minut de odihnă, dar îi fu greu să adoarmă. Ralph îi ocupa toate gândurile, Ralph. cu privirea ciudată şi fascinantă.

Fiecare zgomot de paşi, de pe culoar o făcea să tresară. Şi dacă venea? se gândi înfiorându-se de dorinţă. Nu. sunt nebună. Trebuie să încerc să dorm. Dacă nu adorm imediat, călătoria va fi insuportabilă.

Treptat, o cuprinse o dulce toropeală.

A doua zi, la mijlocul după-amiezii, Ralph şi cei trei echipieri luară loc în două longbots pirogi înguste echipate cu motoare de ambarcaţii uşoare, care înaintau pe apa mâloasă a râului, manevrate de doi indigeni.

Când îi văzu pentru prima dată, Mona se sperie puţin de acei bărbaţi cu trupurile complet tatuate şi îmbrăcaţi

numai cu o bucată de material colorat, numită kainn. Dar se obişnui foarte repede cu ei. Mai mult interesanţi decât de temut, se numeau Kustarto şi Njo, iar Njo răspunse foarte repede întrebărilor Monei.

În timp ce piroga depăşea un trunchi mare de copac ce plutea la suprafaţa apei, Njo întrebă:

— Vă place lamin?

Mona zâmbea şi savura clipa de pace. Ralph nu era cu ea, împărţea cu Nick cealaltă pirogă.

— Ce înseamnă asta?

El încruntă fruntea, iar ochii negri cercetau adâncurile lacului.

— Lamin sunt casele noastre. Este bine acolo, să-ţi vezi crescând copii, să fii împreună. Bărbaţii stau de vorbă, în timp ce femeile pregătesc de mâncare. Câinii, porcii, găinile. Toate animalele trăiesc sub acoperiş.

— Şi cum este făcut un lamin?

— Este o construcţie lungă, făcută pe piloţi. Fără praf. Fără apă nici chiar când se umflă râul. Şi animalele locuiesc cu noi.

— De ce le numeşti case lungi?

Njo zâmbi larg şi-şi descoperi dinţii negri.

— Sunt înguste şi construite în lungime pentru a găzdui mai multe familii. Dar fiecare cu uşa sa.

— Cum faceţi să intraţi şi să ieşiţi? îl întrebă, încercând să-şi imagineze asta.

— Facem scări din trunchiuri de copaci. Noaptea le ridicăm. Astfel suntem în siguranţă, şerpii şi tigrii nu pot intra. Şi nici duşmanii!

— Aveţi duşmani?

Njo clătină din cap.

— Odinioară, da. Cei din populaţia doyaka erau mari vânători de capete, cei mai mari. Au o colecţie frumoasă.

Bunicul spune că sunt magice. Fac să vină ploaia, îndepărtează bolile şi fac să crească orezul. Capetele fac minuni.

O licărire de maliţiozitate îi străluci în ochi. Continuă:

— Dacă dai unul unei femei, mi-a spus bunicul, te va iubi şi vei deveni căpetenia satului Mona îşi stăpâni dorinţa de a râde. Oare cum ar fi reacţionat dacă Ralph i-ar fi oferit un cap în semn de supunere. Pentru populaţia doyaka era mai mult decât un cadou, era un simbol.

— Cum poate un cap, să recunoască atâtea puteri?

— Vânătorii le taie pe cele ale marilor războinici. Sufletul care se află în interiorul unui cap aduce întotdeauna ceva bun.

Privirea lui Njo se pierdu în depărtare.

— Bunicul spunea că odinioară erau zile mai bune, continuă el. Capetele erau atârnate sub verandă, lângă uşi. Satul avea mai mult orez. Recoltele erau mai bune. Nu existau nici bolnavi, nici războaie.

— Era o viaţă plăcută.

Njo zâmbi.

— Existenţa este încă liniştită în sat. Fără zgomot, fără prea multă lume. Dar cred că bunicul avea dreptate. Obiceiurile de odinioară erau minunate.

Motorul avu nişte rateuri şi Njo trebui să-şi îndrepte un timp atenţia asupra sa, apoi se întoarse din nou spre Mona.

— În schimb, motorul este modern şi uşurează viaţa.

— Cum este râul, puţin mai sus? îl întrebă ea.

— Este practic la fel ca aici. La suprafaţă plutesc trunchiuri de copac. Dar acolo se îngustează. Se numeşte ulo. Devine ameninţător. Rădăcinile ies mult la suprafaţă. Sunt periculoase pentru ambarcaţiuni. Numai negustorii

merg pe acolo.

— Ne vom opri într-un kampung?

Şi-ar fi dorit să viziteze un sat asemănător celui pe care Njo tocmai i-l descrisese; în pofida capetelor tăiate, viaţa trebuia să fie idilică.

— Poate, nu ştiu. Nu eu sunt cel care decide, ci patronul Dorise să-l întrebe pe Ralph, dar se răzgândi, reacţia lui Njo spunea deja destul de mult.

— Şeful este un mare războinic! exclamă acesta, cu ochii strălucind de maliţiozitate. Capul i-ar fi fost foarte apreciat de noi!

Mona îşi imagină capul lui Ralph tăiat şi conservat în modul populaţiei doyaka. Avu o tresărire. Dar văzând că Njo o privea, se sili să râdă.

— Da, desigur. Presupun că în alte vremuri ar fi avut o mare valoare.

Ghidul râse de asemenea.

— Dar, înainte de a-i tăia capul, ar fi trebuit capturat! Nu-i uşor. Eu n-aş vrea să încerc.

— Ai soţie? îl întrebă Mona.

— Da. Este foarte frumoasă. Are dinţii negri şi urechile foarte lungi.

— Are dinţii negri?

Mona fu foarte uimită. Njo zâmbi. Evident, era încântat să-i povestească unei tinere străine obiceiurile din ţinutul său.

— Aici, numai câinii şi animalele junglei au dinţii albi. Oamenii mestecă bucăţele dintr-o specie de piper agăţător şi dinţii le devin aproape negri. Este mai frumos aşa!

Mona remarcase dinţii de culoare închisă ai ghizilor, dar nu ştia că aceasta era o trăsătură a culturii lor.

— Înţeleg. Dar de ce are urechi lungi?

— Şi dumneavoastră aveţi urechile găurite!

— Da, pentru a-mi pune cercei.

— Soţia mea poartă inele, numeroase inele care cad pe umeri. Sunt foarte grele! Urechile i s-au alungit. Sunt frumoase.

— Unde este ea, Njo? Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunosc.

— Locuieşte în sat cu familia sa. Când nu lucrez rămân cu ei. În general, când un dayaka se căsătoreşte, pleacă să trăiască în satul soţiei.

Mona avea un aer gânditor.

— Întotdeauna este astfel?

Njo îi zâmbi cu toţi dinţii.

— Asta este adat. Patronul spune că adat înseamnă tradiţie. Toată lumea se supune adatului.

Njo îşi aţinti asupra ei ochii negri.

— Şi dumneavoastră, aveţi soţ?

Mona clătină din cap roşind.

— Acum nu mai am.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am despărţit.

— Ah? Credeam că sunteţi soţia patronului. Femeile albe nu vin niciodată aici. Nu sunteţi soţia patronului?

— Nu, Njo. Lucrez cu el şi iubesc jungla.

Cât era de ciudat. Credea că-i va fi teamă în pădurea mare. Înainte de-a veni, citise mult despre junglă, despre lianele cătărătoare care împodobeau copacii, despre animalele aflate în număr mare acolo, despre hrana lor, despre ciclul vieţii şi al morţii, mai rapid aici decât nicăieri în altă parte. În mintea sa, plantele trebuia să fie putrede şi animalele rele. Ceea ce descoperea, era cu totul altceva.

Arborii exotici cu rădăcini răsucite, care mărgineau râul, evocau forţă şi putere. În spatele lor, se zăreau copaci uriaşi.

Mona găsea jungla mai mult misterioasă decât nefastă, iar frumuseţea sa era indiscutabilă. Orhidee sălbatice decorau solul cu culori minunate. Unele înfloreau chiar şi în copaci.

De la început, Mona îşi imaginase că pădurea va fi superbă. Se prinsese în jocul ei şi începuse deja s-o iubească.

În cealaltă pirogă, Ralph scoase un strigăt. Tocmai descoperise în apropierea ţărmului un sat ascuns printre arbori.

— Priviţi laminul! spuse Njo.

Mona făcu ochii mari. Ghidul îi vorbise despre numeroase familii şi multe uşi; văzu cu stupoare aproximativ treizeci. Se auzeau zgomotele animalelor care trăiau în casă. Sub veranda mare, acoperită, un grup de bărbaţi stăteau la sfat. În apropierea râului, tinere mame se jucau cu bebeluşii lor.

Cu inima grea, Mona se gândi la copiii pe care i-ar fi plăcut să-i aibă cu Ralph. Dar acesta era trecutul. Nu va mai avea copii şi va rămâne singură atâta timp cât va fi obsedată de amintirea acestui bărbat.

— Nu vom opri curând? întrebă.

— Nu, patronul este foarte grăbit, vrea să meargă repede! Şi mai avem încă un drum de făcut!

Obosită, Mona se întinse pe fundul pirogii întrebându-se de ce-o urcase Ralph în ambarcaţiune cu Tim. De care din doi voia s-o îndepărteze, de Nick, sau de el.

Faptul de-a fi în aceeaşi pirogă cu Ralph ar fi făcut-o nervoasă. Cu Tim, îşi putea permite să se odihnească, fără să fie obligată să-şi supravegheze cuvintele, având în acelaşi timp posibilitatea să-l privească pe Ralph. Iar dacă el şi-ar fi aţintit privirea asupra ei, distanţa îl împiedica să-

i observe intensitatea şi semnificaţia.

În sfârşit, destul de târziu după-amiaza, Ralph făcu semnul de oprire. Mona se întinse, încântată la ideea de a-şi putea dezmorţi curând picioarele. Când ambarcaţiunea se apropie de ţărm, nişte forme ciudate se desprinseră de pe margine şi căzură în râu.

Tim, care tocmai se trezise după ce rămase adormit o mare parte a zilei, anunţă cu nonsalanţă:

— Ăştia sunt crocodili.

Mona fu împietrită de groază. Erau înspăimântători! îşi amintea cu exactitate momentul în care, cu Tim, glumise în legătură cu ei. Dar acum, nu mai era nostim deloc!

— Nu sunt supărat că am trecut prin apropierea acelui sat fără să ne oprim, continuă el.

— De ce? Mi-ar fi plăcut totuşi să-l văd îndeaproape!

Tim dădu din cap.

— Este de preferat să păstrezi distanţa faţă de aceşti oameni. Sunt foarte amabili, foarte primitori, dar.

— Nu înţeleg.

— Ar fi insistat să ne ţină toată noaptea!

— Foarte drăguţ din partea lor.

— Da, desigur, dar casele le sunt pline de purici!

Mona făcu o grimasă de dezgust şi observă zâmbetul ironic al lui Tim. Brusc, o cuprinse o mare tristeţe. Oare ce voiau toţi? Să renunţe? Luptă împotriva descurajării şi făcu apel la inteligenţă. Privind puţin înapoi, îşi dădu seama că Tim glumea.

Njo ancoră piroga şi Tim coborî agăţându-se de-o rădăcină. Prinse ambarcaţiunea, apoi îi întinse mâna Monei, pentru a o ajuta să sară pe malul râpos. Ajunsă pe uscat, aceasta îi aştepta pe cei doi bărbaţi. Ştia cât de periculoasă putea fi jungla, în ciuda frumuseţii sale.

Ralph opri cealaltă pirogă la câţiva metri mai departe. Era pe uscat şi Nick, rămas pe ambarcaţiune, îi trecea pachetele. Mona îşi puse geanta de-a curmezişul spatelui şi făcu câţiva paşi pentru a-tsi dezmorţi picioarele. După această călătorie lungă, se simţea foarte bine, deşi puţin anchilozată şi gata să accepte această aventură fără să lase teama să pună stăpânire pe ea. Ralph va putea fi mândru de mine, se gândi.

Mona se afla pe drumul pe care-l urmau Tim şi Njo. Aceştia o depăşiseră şi ea mergea pe urmele lor. Pe marginea râului, i se păru că pădurea fusese defrisată şi că, foarte repede, vegetaţia îşi reintrase în drepturi. Cei doi bărbaţi, cu un cuţit mare în mână, tăiau rămurisul pentru a croi drum.

Privi în jurul ei. Cât de frumoasă era pădurea! Pe malul râpos, arborii exotici aveau fiecare o formă unică. Îndoiţi spre sol, îşi întindeau rădăcinile noduroase şi semănau cu nişte femei sprijinite în baston. În jungla de un verde intens, creşteau o mulţime de plante şi de flori a căror vitalitate, pe scurt, nu avea pereche.

Curând, ajunseră în mijlocul unui mic luminis. Mona îşi aşeză geanta în locul pe care i-l arătase Ralph, înainte de a pleca împreună cu ceilalţi pentru a aduce lemne de foc.

Capitolul 6

În mijlocul taberei a fost aprins un mic foc de lemne. Curând se va însera şi toată pădurea se va întuneca. În acel moment va fi greu să recunoşti exact formele de dincolo de micul cerc de lumină format de flăcări. Mona se temea să se aventureze singură în noapte ca să nu se afle faţă în faţă cu vreun animal sălbatic dând târcoale în întuneric. Vocea lui Ralph o făcu să tresară:

— Njo! Du-te să aduci apă pentru ca domnişoara

Collins să-şi poată face toaleta!

— Da, patroane!

Doyakul luă o căldare şi Mona, neliniştită, îl văzu îndepărtându-se spre râu. Oare cum se putea aventura astfel în pădure?

Ţinându-şi respiraţia, se aştepta să-l audă ţipând. Dar câteva minute mai târziu, bine sănătos, aduse căldarea cu apă.

— Eu mă spăl în râu, este mai multă apă!

Cu un zâmbet, îşi stoarse poalele kaimului.

— Eu prefer să fac aici!

Perspectiva unei băi în râu n-o încânta deloc.

— Desigur, înţeleg.

Mona privi apa care se afla în căldare; în întuneric, i se păru curată şi limpede. Îşi scufundă mâinile în ea şi le duse la faţă şi şi-o stropi pentru a se răcori. Şi-ar fi dorit să se poată scălda acolo în întregime. Pantalonii kaki erau uzi de transpiraţie. Pe fruntea umedă îi cădeau mici şuviţe de păr scăpate din coadă.

— Mona!

Vocea lui Ralph o făcu să tresară. Nu-l auzise venind. Covorul de iarbă îi înăbuşise zgomotul paşilor. Acum era aici, exact în spatele ei, cu o bucată de material albastru cu flori albe şi roz în mână.

— Priveşte ce ţi-am adus!

— Ce să fac cu asta?

— Este un kain. Îl poţi pune pentru a-ţi face toaleta şi pentru a dormi.

Uluită, Mona n-avea nici cea mai mică idee de modul în care-l putea folosi. Şi prezenţa lui Ralph, atât de aproape, care-o observa, nu-i dădea dorinţa de a face o încercare.

— Cred. că-mi voi păstra pantalonii.

— Este stupid! Nu vei putea dormi astfel. Ascultă-mă, un kain este o bucată de material lungă şi îngustă. Dacă cele două extremităţi ar fi cusute, ar fi avut un sarong, dar ar fi mai puţin uşor de folosit. Te înfăşori înăuntru şi o înnozi în partea de sus ca pe un pareo. Vei avea astfel o rochie, o cămaşă de noapte. Ce vei vrea. Dar nu dormi cu pantalonii! Este un ordin!

Mona îi citi în ochi un fel de ameninţare. Consimţi cu o voce nesigură. Ralph o privi cu intensitate, ca pentru a-i mulţumi.

— Mai întâi, scoate-ţi cizmele! Aici, eşti în siguranţă! Nu va veni nimeni să-ţi mănânce picioarele!

Se supuse cu docilitate. Aşezată pe jos, îşi scoase cizmele şi sosetele şi le puse lângă pălărie, apoi se ridică.

— Acum, puneţi kainul pe umeri, dezbracă-te dedesubt şi înfăşoară-l în jurul tău, cum tocmai te-am învăţat.

Privirea lui Ralph întârzie o clipă pe pieptul ei, înainte de a urca spre faţă. Era rece, neîndurătoare.

— Mulţumesc. Acum cred că mă pot descurca complet singură.

Ralph se îndepărtă. Ea rămase mult timp nemişcată, cu kainul pe umeri, înainte de a începe să se dezbrace.

Când îşi scoase pantalonii, se simţi mult mai comod. Avu ceva greutăţi să se aşeze în genunchi, ţinându-şi kainul bine strâns, dar trebuia să ia o mănuşă de toaletă şi săpun din geantă. Zâmbea singură şi se simţea bine în acest veşmânt. Era atât de bine să se schimbe şi să se poată spăla după ce transpirase toată ziua!

Când fu curată, nu se şterse şi lăsă apa să i se evapore de pe corp, procurându-i o puternică impresie de răcoare.

În acea clipă văzu că se înnoptase complet. Mona

puse mănusa pe un tufiş mic, puse la loc micul săpun de toaletă şi-şi scoase peria pentru păr, apoi înaintă spre mijlocul taberei şi-l văzu pe Tim aşezat în apropierea focului. Părul care începea să-i încărunţească era ud. Cu siguranţă se scăldase în râu, se gândi ea.

— Te-ai făcut o frumuseţe!

— Da, dar n-a fost uşor!

Se aşeză pe un trunchi de copac şi-şi desfăcu părul. Acesta îi căzu pe umeri ca un nor de aur. Redevenise ea însăşi.

— Ai un păr splendid!

— Mulţumesc, Tim.

Imediat îşi va reface coada, dar acum se odihnea în faţa focului, cu privirea pierdută în licărul flăcărilor.

Brusc, auzi un zgomot în noapte şi înălţă capul. Din umbră apăru un om, înalt şi brunet, cu un kain înfăşurat în jurul şoldurilor. Mona îşi ţinu respiraţia. Ralph era cel pe care tocmai îl luase drept indigen! Avea pieptul şi picioarele la fel de bronzate ca faţa. Mona îi privi silueta atletică înaintând spre luminiş. Dacă ea n-ar fi fost acolo, poate ar fi călătorit în această ţinută, cu picioarele goale şi un kain în loc de orice haină.

Mona ridică privirea spre chipul său luminat de flăcări. Din păr îi cădea picături de apă şi îi străluceau pe piept. Cu acest aer misterios, aproape periculos, era atât de seducător! Sângele Monei începu să curgă mai repede prin vene. Se întrebă cum o găsea, cu părul desfăcut, cu kainul şi se surprinse gândindu-se că nu-i mai lipsea decât o floare în păr. apoi se mustră; ar fi fost în stare să creadă că încearcă să-l seducă!

— Te simţi mai bine, Mona? întrebă o voce care o făcu să tresară.

Era atât de absorbită de contemplarea lui Ralph încât

nici măcar nu observase prezenţa lui Nick! Şiroia de apă, ca şi el, dar spre deosebire de Ralph, purta un sort lung şi, în acest cadru, părea aproape elegant astfel îmbrăcat.

— Foarte bine! Încep să mă gândesc că oamenii de aici au adoptat cel mai confortabil mod de a se îmbrăca.

— Unde este crema pentru insecte?

Vocea lui Ralph răsună în micul luminis.

— Lângă rucsacul meu, în trusă. Adu şi pentru Mona! răspunse Tim.

Ralph o aplică mai întâi pe el, apoi se apropie de Mona.

— Te voi unge pe spate.

Înainte chiar ca ea să-i poată răspunde, începu să-i maseze uşor pielea. Atingerea acelor mâini o făcu să se înfioare de plăcere. Mângâierea degetelor era o chemare tainică şi misterioasă pe care numai ea o putea înţelege şi care o înflăcăra toată.

Îi atinse uşor umerii, apoi decolteul. Cu răsuflarea tăiată, îi venea greu să-şi ascundă tulburarea. Gesturile lui Ralph cu siguranţă inocente în ochii celorlalţi – erau incredibil de protectoare. Ralph o ştia. şi se juca.

Îi unse cu cremă braţele, apoi, în modul cel mai firesc din lume, făcu să-i alunece kainul pe picioare, ridicându-l până la genunchi.

— Trebuie uns şi aici.

— Pot s-o fac singură!

Nu protestase numai din cauza celorlalţi, adevărata plăcere pe care o simţea, o supunea la chinuri. Ralph o ştia şi, probabil, acesta era motivul pentru care continua. Privirea rece şi aspră contrasta cu tonul vocii.

— Te sfătuiesc să nu împotriveşti. Aceste kainuri pot juca renghiuri când se îndoaie!

În timp ce vorbea, îi atinse uşor sânii; Mona roşi, dar

se abţinu să protesteze; n-ar fi folosit la nimic. Trebuia să reziste. Ralph îi aplica acum crema pe picioare; mai întâi ferme şi autoritare, mâinile deveniră mângâietoare, mai blânde, mai senzuale, ca odinioară. Cucerită, închise pleoapele, în timp ce un val de dorinţă o copleşea.

Tim credea că Ralph se amuza, dar Nick înţelesese perfect ce se întâmpla. Ralph îşi dădu seama şi-i întinse tubul cu pomadă.

— Ai nevoie de ăsta?

Nick ezită o clipă înainte de a-l lua.

— Mulţumesc.

Mona era prea departe pentru a-i vedea faţa, dar simţise stinghereala lui Nick. Cu un oftat începu să-şi împletească părul. Hotărât, lucrurile deveneau din ce în ce mai complicate.

O oră mai târziu, Mona se instală în sacul său de dormit şi închise plasa pentru ţânţari pe care i-o instalase Njo. Odată cu căderea nopţii, pădurea îşi pierduse o mare parte din frumuseţe: părea atât de întunecată, atât de periculoasă. Acum, când conversaţia încetase, se auzeau zgomote ciudate. În depărtare, peste bâzâitul continuu al nenumăratelor insecte, se auzeau grohăituri.

Focul, aproape stins, nu mai dădea decât o lumină slabă, iar copacii mari îşi conturau formele pe cerul presărat cu stele.

Era pentru prima dată când Mona se culca în aer liber. Era prea cald pentru ca să se strecoare în interiorul sacului. Puţin nervoasă, îi veni greu să-şi găsească o poziţie confortabilă. Kainul i se răsucise în jurul soldurilor. Regreta că nu avea un cearşaf, pentru a putea desface acel veşmânt, apoi avu o idee: de ce oare să nu-l folosească în chip de cearşaf? Instalată confortabil, se gândi la călătorie; până acum, nu fusese prea greu. Partea de râu pe care

navigaseră era încă largă; nu nimeriseră încă în porţiuni cu apă repede şi învolburată. Njo o prevenise: de acolo începeau greutăţile. Acolo, transportul hranei era practic imposibil; vor trebui să se hrănească doar cu peştele pe care-l vor pescui ei înşişi.

Cât despre Ralph, se gândi, era un excelent conducător de bărbaţi. Cu femeile, va fi la fel. Ştia mai bine decât oricine să-i facă să joace după cum le cântă!

Cum oare să-i reziste? Era atât de seducător! îl dorea mai mult ca niciodată. Prin forţa lucrurilor, trăiau atât de aproape unul de celălalt! În tot timpul călătoriei lungi pe râu, practic nu-l scăpase din ochi. Tim şi Nick îl admirau; Njo avea un cult pentru el.

Dacă era uneori crud cu ea, o făcea poate pentru că suferise la despărţirea lor şi pentru că păstrase un anumit gust amar. Şi-l înţeleg, gândi Mona, sucindu-se şi răsucindu-se sub kainul înflorat. Îşi regreta teribil greşelile trecute şi se simţea sincer vinovată. Totuşi, nu voise să-i facă rău. Cunoscuse şi ea desperarea, tristeţea, mânia.

Treptat, Mona simţi o toropeală plăcută cuprinzând-o. Preocupată să fie în cea mai bună formă, pentru a înfrunta continuarea călătoriei, făcu apel la tehnicile de relaxare pe care le învăţase; să nu se gândească la nimic. să-şi relaxeze toţi muşchii şi să se lase în voia sorţii. Adormi foarte repede. Ultimul gând fusese pentru Ralph, la tulburătorii ochi verzicenuşii.

Puţin mai târziu, Mona se trezi tresărind, complet dezorientată: i se păruse că aude un zgomot. În jurul ei, totul era calm, dar ghicea o prezenţă în întuneric. Ceva se mişca în apropiere.

Inima-i bătea să-i spargă pieptul. În junglă trăiau fiare, animale periculoase. Fu străbătută de un fior. Şi dacă era un tigru care dădea târcoale?

Paşii erau foarte aproape. Mona se ridică, pe jumătate goală, cu ochii larg deschişi. Nu putea rămâne culcată acolo şi să se lase devorată! Dar dacă imaginaţia îi juca o festă? Era inutil să dea alarma şi să-i trezească pe ceilalţi degeaba. Trebuia să se lămurească!

Împietrită de frică în noaptea întunecată, apucă plasa pentru insecte. Cât regreta acum că se instalase departe de ceilalţi!

Brusc, voalul uşor se ridică şi două braţe o înlănţuiră. Ralph! Era Ralph care-o atrase spre el! Tremurând toată, simţi pe sâni părul de pe torsul gol, bărbătesc şi puternic. Teama îi dispăru imediat, pentru a lăsa loc unei plenitudini încântătoare, apoi, treptat, unei dorinţe crescânde. În ciuda hotărârilor sale, cedă şi-şi pierdu capul. Îşi ridică încet faţa spre a lui.

Era foarte întuneric. Focul nu mai era decât jeratic cu licăriri roşietice în noapte. Mona nu distingea trăsăturile lui Ralph. Brusc, gurile li se întâlniră. Să-l respingă, fu peste puterile ei.

Sărutul blând o făcu să uite pericolele junglei. Nu se mai gândi decât la Ralph şi la trupul său minunat. Gura i se întredeschise.

Treptat, sărutul lui Ralph deveni mai apăsat. Se întinseră unul lângă celălalt.

În întuneric, Ralph începu s-o mângâie şi Mona vibra atât de intens, încât trebui să-şi muşte buzele pentru a nu geme de plăcere. Nu trebuia ca Nick şi Tim să-i audă.

Îi înlănţui languros ceafa. Redevenea prima ei dragoste, soţul său, cel care-o învăţase totul, cel care dăduse viaţă trupului său de femeie.

Mona se simţi transportată în altă lume. dar trupul îi spunea că nu visa şi că dorinţa îi era cât se poate de reală. Sub vraja mângâierilor, visul imposibil de odinioară, se

transformase brusc în realitate.

Ralph o sărută pe ceafă. Buzele îi coborâră de-a lungul unui umăr şi se opriră pe piept. Clipind din pleoape, Mona îşi stăpânii lacrimile – lacrimi de bucurie şi de emoţie. Întotdeauna certurile lor se terminau astfel – prin aceste confruntări senzuale, din care Ralph ieşea victorios.

Acum, cu trecerea anilor, va fi oare ea mai tare? îi va putea rezista? I se părea că aceşti şapte ani de absenţă nu făcuseră decât să le întărâte dragostea. Ralph îi explora cu voluptate moliciunea mătăsoasă a abdomenului, făcând să alunece kainul pe pielea înfiorată care apărea. Timpul se oprise în loc. Se regăseau, mai liberi, mai puternici, mai pătimaşi. Îl atrase spre ea punându-şi mâinile pe umerii puternici, iar mângâierile făcură dovada dragostei sale. Niciodată. nu, niciodată nu-l iubise atât de mult!

Brusc, Ralph se desprinse de ea. Înnebunită, i se cuibări alături; nu va pleca şi s-o lase. Un fosnet uşor de material o linişti: pur şi simplu, tocmai se dezbrăcase. Erau goi.

Strecurându-se încet spre ea, o sărută. Înăbuşindu-şi un geamăt. Mona se oferi în întregime îmbrăţişării sale.

În acea clipă, Ralph răspunse cu tandreţe chemării ei şi se uniră. În acel cadru sălbatic, nu mai erau decât un bărbat şi o femeie, vibrând de senzualitate, explorând lumea minunată a pasiunii – o pasiune căreia, treptat, îi refuzau limitele.

Se abandonă, vrăjită, euforiei ameţitoare de a nu aparţine decât lui Ralph.

De la despărţirea lor, mulţi alţii o curtaseră, încercând s-o seducă! îi respinsese pe toţi, deoarece niciunul nu ştiuse să-i trezească vârtejul vertiginos de emoţii.

În seara aceasta era cu Ralph la celălalt capăt al

lumii, cu certitudinea că pentru ea, doar el contase întotdeauna.

Brusc, Ralph rămase nemişcat şi, rezemat pe coate, îi şoptea la ureche vorbe tandre, pentru a o simţi mai bine a lui, la fel ca odinioară. Şi ea îşi amintea: „şi ca mai înainte, se cambră, regăsind gesturile uitate ale dragostei.

Degetele îi alunecau pe spatele neted şi musculos: nu se schimbase. Ralph îşi apăsă buzele peste ale sale pentru a-i înăbuşi strigătele din culmea extazului. Apoi cunoscură explozia plăcerii.

Moleşită, mulţumită, Mona rămase nemişcată, copleşită de o epuizare amoroasă cu atât mai plăcută, cu cât o ştia împărtăşită. Îi zâmbi în întuneric.

Ralph se ridică fără o vorbă, îşi căută kainul în beznă şi plecă la fel de tăcut cum venise.

Mona nu-şi putu controla tremurul corpului în blândeţea nopţii. El plecase fără s-o sărute, fără cel mai mic gest de afecţiune. Avea impresia că fusese nedrept, crud, părăsită, aproape umilită.

Îşi căută kainul pe pipăite, în întuneric şi-l înfăşură în jurul ei. Trebuie să-i vorbesc; imediat! se hotărî.

Dar cum să găsească locul în care se culcase Ralph? Or pentru a-i veni în ajutor, luna ieşi din spatele norilor şi timp de câteva clipe, aruncă o lumină palidă asupra luminişului. Avu exact timpul să-l zărească pe Ralph, lângă foc.

Înaintă şi îngenunche alături de el. Sub plasa pentru insecte, trupul îi era nemişcat şi respiraţia regulată.

— Ralph! Ralph. Trebuie să vorbim, îl rugă în şoaptă.

El nu răspunse. Oare cum putuse adormi atât de repede? se întrebă. Odinioară, aveau întotdeauna lungii conversaţii, îmbrăţişaţi, uitându-şi certurile. Deseori găseau în aceste cuvinte puteri şi o energie nouă – care

totuşi nu le rezolvaseră problemele.

În această seară, Mona nu dorea decât un lucru: să i se poată destăinui şi să-i arate că nu mai era aceeaşi. Dar după toate aparenţele, refuza să-i dea această şansă.

Avea impresia că nu fusese decât o jucărie în braţele lui – de care se plictisise repede. Umilită, se ridică şi se duse să se culce, în vârful picioarelor. În ciuda eforturilor, nu reusea să adoarmă.

Comportamentul lui Ralph nu-i schimbase deloc sentimentele: îl iubea. Era soţia lui. Fără el, viaţa n-avea sens.

Mona se gândea cu ochii deschişi. Da, îl iubea pe Ralh mai mult ca niciodată, mai mult decât în timpul căsătoriei lor. De ce el nu recunoştea că se schimbase? Desigur, o dorea, dar dorinţa nu era dragoste.

Dacă măcar i-ar putea înduioşa inima. Îşi aminti că odinioară îl acuzase de o greşeală pe care probabil n-o comisese, distrugând astfel iubirea ce i-o purtase. În ciuda primilor paşi făcuţi cu greutate în viaţă, Ralph ştiuse să-şi păstreze intact un simţ înnăscut al onoarei, care-i interzisese să-şi însele soţia.

În noaptea despărţirii lor, nebună de desperare şi furie, lăsase cuvintele să o ia înaintea gândurilor. În dorinţa de a-l răni, suferise la fel de mult ca el, dar chiar şi-n acel moment, nu-şi imaginase nicio clipă că putea să iubească pe altcineva. Îi aparţinuse şi îi va aparţine întotdeauna lui. Numai lui.

Acest gând o făcu să tremure: n-avea rost să nege evidenţa! Acum, trebuia să găsească o soluţie. Suci şi răsuci de sute de ori problema în minte, pentru a ajunge fără încetare la aceeaşi concluzie: măcar de i-ar împărtăşi Ralph iubirea.

Capitolul 1

Dimineaţa, Mona fu trezită de un zgomot de cratiţe ciocnite. Se aşează şi-şi aranjă kainul. Tim se agita în jurul focului şi pregătea micul dejun. Era singur.

El întoarse capul şi-i spuse peste umăr:

— Patronul a pus să ţi se aducă apă. Ceilalţi sunt la râu. Evenimentele nopţii îi reveniră brusc în memorie. Oare

Tim îi auzise? Nimic din comportamentul său nu lăsa să se vadă asta şi se hotărî să facă astfel ca şi când nu se întâmplase nimic.

Se întinse. Era deja cald şi aerul umed era sufocant.

— De ce n-aş putea şi eu să mă duc să mă scald?

Se ridică şi îndepărtă plasa pentru insecte.

— Pentru că sunt goi puşcă.

Mona şi-l imagină pe Ralph înotând gol în apă şi jucându-se cu ghizii asemenea unui copil lipsit de griji. Se ridică.

— Nu este destulă apă în găleată! protestă ea.

Tim ridică din umeri.

— N-am nicio vină, patronul este cel care a dat ordinele. S-a gândit, cu siguranţă, că nu te poţi scălda în râu. Cu crocodilii, şerpii şi ceilalţi.

— Încetează să-ţi baţi joc de mine! exclamă Mona râzând. Dacă bărbaţii se duc acolo înseamnă că nu riscă nimic! Şi eu doresc să mă scald! Mă duc.

— Ai face bine să-i anunţi. Sunt sigur că patronului nu i-ar plăcea să fie surprins complet gol. şi nici celorlalţi!

Mona simţi că se înfurie. Aseară, Ralph profitase de ea şi acum îi cerea să se spele într-o mică găleată cu apă! Era nedrept! în plus, căldura aceasta umedă era neplăcută. O baie îi va face cât se poate de bine. Tim exagera pericolul pentru a o înspăimânta, atâta tot. De altfel, în faţa tuturor caselor lungi pe care le văzuseră, pe ţărmul

râpos, se jucau copii. Oare de ce n-ar putea profita şi ea de râu, ca toată lumea?

Fermă în hotărâre, porni la drum. Pe măsură ce se apropia de apă, îi auzea clar. Dacă Ralph ar fi fost singur, ar fi profitat pentru a-l surprinde şi a-l obliga să vorbească despre ceea ce se petrecuse în acea noapte. Dar Nick şi cei doi ghizi erau cu el. Mona strigă:

— Nick! Voi toţi! Sunt aici.

Clipocelile încetară.

— Aşteaptă un minut!

Recunoscu vocea lui Ralph.

— Acum poţi veni.

Îşi croi drum pe cărarea îngustă şi năpădită de vegetaţie, care ducea la râu. Nick şi Ralph, aşezaţi pe un taluz, aveau părul şiroind de apă. Hainele le erau uscate.

— N-aş vrea să vă stric plăcerea; voi face doar o baie şi vă las liniştiţi.

— În acest râu există crocodili şi serpi de apă, îi spuse Ralph. Nu mă gândeam că vei dori să te scalzi acolo.

Convinsă că exagera intenţionat, Mona replică:

— Te-ai înşelat! Mă duc.

— Foarte bine, dar nu mai mult de cinci minute. Suntem grăbiţi!

Mona se scufundă sub privirea atentă a celor doi bărbaţi. În ciuda orei matinale, apa era deja călduţă. Ce încântare să poată înota! Se îndreptă spre locul în care râul forma o groapă, la distanţă de curent, deschizând ochii sub apă pentru a admira culorile intense ale acestei lumi acvatice.

Ralph o strigă brusc.

— Mona! Este timpul să ieşi!

Ascultătoare, urcă pe malul râpos. Kainul i se modela pe formele trupului într-un mod provocator. Ralph o devora

din priviri.

— Baia asta mi-a făcut extrem de bine! declară, fără să se lase tulburată. Data viitoare, să nu uitaţi să mă invitaţi să vin să înot cu voi toţi. Fireşte, dacă nu vă deranjez! adăugă pe un ton sfidător.

Ralph ridică din umeri.

— Deloc, faci parte din echipă.

— Mulţumesc!

El avu un zâmbet ironic care-i contrazicea cuvintele. Mona se prefăcu că-l ignoră, întrebându-se ce tratament îi rezerva. Orice ar fi, era foarte hotărâtă să nu cedeze!

De altfel, chiar dacă i se întâmpla să ia un ton ironic, Ralph nu era mai puţin un om drept; dacă ea va da dovadă de multă voinţă, va fi obligat să admită că se înşelase asupra ei! în acea clipă, va fi integrată ca parte întreagă în echipă, la egalitate cu Nick şi Tim.

Mergea în faţa lui Ralph pe cărarea îngustă care ducea la luminiş, conştientă de privirea acestuia aţintită asupra ei. Oare ce simţea după ceea ce se petrecuse în acea noapte? Fusese întotdeauna foarte ascuns, foarte închis, cu excepţia momentelor de intimitate amoroasă. În acea clipă faţa i se îmblânzea, privirea îi devenea pasionată şi tandră. Oare îşi va mai găsi într-o zi sensibilitatea? se întrebă Mona. Va putea să-şi alunge amărăciunea fixată în adâncul fiinţei sale?

Ajunsă în tabără, Mona îşi dădu seama că-i va fi greu să-şi îmbrace hainele cu kainul ud. Din fericire, observându-i stânjeneala, Nick îi adusese altul, curat şi uscat.

— Nu m-am gândit că aceste simple bucăţi de material ţi-ar putea fi atât de folositoare, până când nu ţi-a dat Ralph una. Acum lasă-mă să-ţi ofer şi eu.

— Atenţia ta mă impresionează foarte mult, dar nu

prea văd cum mă voi folosi de ea!

Nick zâmbi jenat.

— Îţi voi arăta.

Îi întoarse spatele şi-şi întinse braţele la orizontală.

— Întinde kainul, continuă el şi dă-mi cele două capete, unul în fiecare mână. Astfel vei avea o adevărată cabină!

Mona începu să râdă.

— Nick, ai întotdeauna nişte idei formidabile!

Perdeaua n-o ascundea în întregime, dar acest vestiar improvizat îi permise să se îmbrace repede.

— Mulţumesc mult, domnule!

— Mi-am spus că-ţi va fi greu să găseşti un loc discret. adăugă Nick.

Ralph puse capăt conversaţiei în doi.

— Este ora de plecare. Am pierdut deja foarte mult timp. Mona îi aruncă o privire rapidă lui Nick şi-şi încălţă repede sosetele, apoi îşi închise rucsacul şi-i urmă pe bărbaţi pe cărare.

Ajunseră la pirogi şi se îmbarcară. Tim luă loc în aceeaşi ambarcaţiune cu Nick şi Ralph cu Mona. Aşezat în faţa ambarcaţiunii, nu scăpa râul din ochi. Njo pilota.

— Ne oprim la Tenggaron, patroane?

— Nu, avem un drum prea lung de făcut.

— Poate că doamnei îi va plăcea să vadă palatul rajalului.

— M-ar mira! răspunse el, cu privirea aţintită în continuare asupra apei.

— De ce spui asta, Ralph?

— Pentru că Rajahul în chestiune, are aproximativ douăzeci de soţii!

— Aproximativ douăzeci? repetă Mona, năucită.

— Da; tradiţiile lor sunt diferite de ale noastre.

Edificiul a fost construit de olandezi în anii treizeci şi i-au dat numele de palat. Acum, este mai curând un muzeu, deşi bătrânul rajah locuieşte încă acolo. Are porţelanuri de China minunate şi sculpturi hinduse care provin din peştera de la Gua Kembang. Dar pentru a le vedea, va trebui să pătrunzi în camera lui!

Din privirea insolentă a lui Ralph şi hohotul de râs al lui Njo, Mona nu avu nicio îndoială asupra naturii altor statuete.

— Oraşul este vechi. Dimineaţa, prin ceaţa uşoară, nu se distinge bine.

— Priveşte singură, adăugă Ralph, indicându-i un punct în depărtare.

Mona contempla fascinată acea cetate străină, mult mai importantă decât satele mici împrăştiate, pe care le întâlniseră.

Treptat, ceaţa uşoară se risipi, descoperind nişte case în culori luminoase. Acel oraş părea romantic şi ireal, ca ieşit dintr-o pictură imaginară.

— Este splendid. murmură ea.

În loc de orice răspuns, Ralph se mulţumi să ridice din umeri. Oare nimic nu-l putea mişca? se întrebă Mona. Devenise atât de dur, încât rămânea insensibil la atâta frumuseţe?

Când cetatea de basm rămase departe în urma lor, îndrăzni să întrebe:

— Când începem să lucrăm?

— În câteva zile. Trebuie să pătrundem şi mai adânc în pădure.

— Înţeleg.

— Ai putea profita să arunci o privire peste aceste dosare. Îi întinse un teanc de documente şi de hărţi, pe care începu să le studieze.

A doua zi, Mona îşi consacră tot timpul cercetării documentelor. De fiecare dată când credea că terminase, Ralph îi aducea noi hârtii.

Când râul se îngustă, el începu să facă relee topografice. Monei îi venea greu să se concentreze în prezenţa sa. Era atât de aproape, încât îi simţea respiraţia pe piele. Braţele li se atingeau fără încetare.

Din noaptea în care venise să i se alăture în taină, Mona se instala în apropierea celorlalţi pentru a dormi, împărţită de fiecare dată între o atracţie irezistibilă care o împingea spre Ralph şi hotărârea de a nu ceda nebuniei dorinţei sale!

Revenindu-şi din visare, se dojeni. Era aici pentru a munci!

Pe hartă, observase că cea mai mare parte din Kalimantan era situată pe platoul continental. Rămânea să găsească acele cuvete cu sedimente groase; aceste structuri au cavităţi care reţin petrolul. Prospecţia submarină şi forajul se fac pe platoul continental, adică lângă coastă. Aici, va întâlni probleme noi; cele ale transportului.

Îi veni în minte imaginea sondelor pe mal, în apropiere de Balikpapan. Probabil, petrolul era foarte greu de extras. Mona se gândi că cercetările fuseseră deja făcute la gura fluviilor; masa enormă de sedimente pe care o depunea râul în delta sa, ducea la formarea unei mari cantităţi de petrol.

Ralph şi echipa trebuia să lucreze în interiorul uscatului. Procedeul folosit în Statele Unite, care consta în a trimite la faţa locului oameni şi camioane pentru pentru a preleva eşantioane din subsol, aici nu era posibilă; în pădure era foarte greu de pătruns. Pentru a se adapta la la condiţiile regiunii şi a avea cele mai bune rezultate, era

necesară o echipă redusă şi autonomă.

Ralph şi oamenii săi aveau ca sarcină să observe terenul şi să descopere supurările de petrol. Rămânea apoi să interpreteze faptele. Existenţa acestei scurgeri putea însemna, de exemplu, că cea mai mare parte a petrolului se împrăştiase deja. Atât datele despre calitatea nisipului, cât şi cele despre rocile de la suprafaţă le vor fi preţioase.

Mona se gândi că echipa seismografică făcea cea mai mare parte a muncii, datorită folosirii elicopterelor. Dar unde puteau ateriza într-o pădure atât de deasă? în ceea ce-o privea, sarcina sa era să analizeze terenul pentru a localiza eventualele acumulări de petrol. O altă echipă va veni apoi pentru a studia stratificarea. În funcţie de rezultate, va putea începe exploatarea propriu-zisă.

După un lung marş prin junglă, Ralph se opri brusc.

— Ne vom opri aici declară.

Mona îşi lăsă geanta.

— Fă un releveu şi fixează nişte jaloane. Vom rămâne aici o zi sau două. Fiecare îşi face munca lui.

Mona scoase hărţile pe care va plasa repere, ca şi carnetele în care-şi va nota observaţiile. Era mult mai pasionant să lucreze pe teren decât să studieze experienţele altora! I se întâmplase şi altă dată să analizeze roci, dar era vorba despre roci în principal calcaroase, dintr-un climat foarte uscat, din Texas, sau din Oklahoma. Aici totul era maliţios şi umed. Pentru ea era o muncă absolut nouă şi pasionantă!

Ralph îşi privi ceasul scrută cerul.

— Încă mai avem câteva ore în faţa noastră înaintea nopţii. Să profităm de ele!

Njo şi Kustarto curăţiră buruienile pentru a instala tabăra. În acest timp Nick şi Tim pregătiră materialul de studiu de care aveau nevoie.

Mona aruncă o privire împrejur. Malul râpos al râului îi păru un loc propice pentru observaţie: eroziunea provocată de curent îi va da indicaţii asupra naturii subsolului.

— Mona!

Recunoscu vocea lui Ralph şi ridică ochii.

— Să nu te îndepărtezi prea mult! Nu uita că nu eşti în Texas şi că în junglă te rătăceşti repede. Pitonii şi rinocerii sunt foarte periculoşi!

— Fii liniştit! Am busolă.

— Foarte bine, pentru că nu vom avea timp să te căutăm!

Era patronul ei şi voia să-l asculte. Nu se punea problema să se revolte; asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile! De altfel, acum sau niciodată, va avea ocazia să-i dovedească faptul că era în stare de sânge rece? Ralph o privi îndelung, apoi făcu stânga-mprejur. Mona îşi adună materialul şi plecă spre râu. Pe măsură ce se familiariza cu jungla, era tot mai atrasă de frumuseţea sa sălbatică şi primitivă şi, teama şi disperarea.

Tim îi strigă în trecere:

— Dacă întâlneşti crocodili, trebuie să le vorbeşti. Spune-le „bunicule”, cum fac indigenii; poate îi vei face mai amabili!

— Mulţumesc pentru sfat! As putea să le cer de asemenea, să ne scape de tine! replică ea râzând.

Evident, n-avea intenţia să rămână nemişcată în faţa animalului pentru a-i face conversaţie! Totuşi, printre glumele colegilor, învăţase un lucru: animalele nu sunt periculoase dacă nu se simt hăituite. Asta n-o împiedică să înainteze prin pădure cu prudenţă, nici să fie atentă la toate ramurile căzute pe jos, în cazul în care ar fi avut cap şi labe!

Ajunse curând la locul în care râul era mai puţin adânc. La capătul braţului mort, unde ancoraseră pirogile, un banc de nisip ajungea la nivelul apei. Era locul ideal.

Merse în acea direcţie, de-a lungul malului. Apa era limpede. Pe stratul nisipos părea destul de sigur pentru a putea îndrăzni: îşi lăsă cizmele şi-şi suflecă partea de jos a pantalonilor. O baie la picioare nu va fi neplăcută!

Mona savură senzaţia de răcoare pe care i-o dădea apa totuşi călduţă. Se apropie de proeminenţa din nisip şi începu să ia notiţe discriptive despre teren. Timpul trecea foarte repede. Lumina zile începuse deja să scadă, făcându-i sarcina mai dificilă. Se chirci în apă, pentru a studia solul, încercând să nu se ude prea tare.

Absorbită de muncă, nu dădu atenţie zgomotelor pădurii. Trosnetul brusc al unei ramuri o făcu să tresară. Îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă în râu, din fericire puţin adânc în acel loc. Din reflex, ridicase mâna pentru a nu uda hârtiile. Îngenuncheată în apă, ridică ochii în direcţia de unde venise zgomotul. Ralph! Expresia sa se voia impasibilă, dar nu-şi putu stăpâni un zâmbet ironic.

— Iartă-mă că te-am deranjat. Sper că notiţele nu vor avea prea mult de suferit!

Mona simţi apa şiroindu-i pe umeri şi pe piept. Aruncă o privire spre carnetul pe care-l avea în mână: câteva pete apăruseră pe pagină, dar o va putea citi.

— Nu, priveşte singur. şi apoi, puţină răcoare nu-mi va face rău.

— Tim mi-a spus că eşti aici.

Înainta încet spre ea, privind-o cu intensitate.

— Am crezut că te vei putea hotărî să-ţi faci baia mai devreme decât de obicei.

— N-am kainul, răspunse Mona automat.

— Este mai plăcut să te scalzi gol!

La aceste cuvinte deveni stacojie. Oare asta îl adusese aici? Sperase s-o surprindă goală în râu? Foarte repede îi veni în minte imaginea trupurilor lor înlănţuite. Tulburată, trebui să facă un efort pentru a nu-şi pierde cumpătul.

— Nu, Ralph. Îmi pare rău, dar tocmai lucram.

— Într-adevăr, mi s-a părut că observ asta. Cum ai fi reacţionat dacă eram un tigru sau un crocodil?

— Nu cred că tigrilor le place apa! spuse Mona sărind pe mal. Şi apoi, am urechea fină: este motivul pentru care am reacţionat atât de repede.

Se apropie de el şi-i observă privirea tulbure. Îndată ce-i fu la îndemână, o prinse de talie şi o luă în braţe.

— Mona!

Dorinţa i se citea pe chip. Era încântată, dar îşi adună toate puterile pentru a rezista. Cu ce drept se comporta el astfel? Totuşi, în contact cu mâinile calde şi bărbăteşti, deja hotărârea îi slăbise. Ralph o strângea cu aviditate lângă el.

— Monta, te doresc atât de mult, îi sopţi cu o voce răguşită.

Dacă s-ar putea măcar întoarce în timp. s-o ia de la început!

Aproape învinsă, murmură:

— Este prea târziu, Ralph. Nu vreau.

O făcu să tacă, sărutând-o. Nicio tandreţe, nicio voluptate în acel sărut, ci o intensitate sălbatică, autoritară, lacomă. Mona vru să scape de sub influenţa lui, dar era mult prea puternic.

Cu respiraţia tăiată, la capătul puterilor, i se abandonă. În sfârşit, consimţi să se îndepărteze de ea.

— Ralph! Îţi interzic! Faptul că-mi eşti patron, nu-ţi dă niciun drept asupra mea!

În ochii lui Ralph, dorinţa cedă locul mâniei.

— Dacă sunt aşa este vina ta!

— Nu, Ralph.

Nu-i lăsă timp să termine frază şi continuă străpungând-o cu privirea.

— Acum şapte ani, nici nu scăpasei bine de mine, că ai plecat să găseşti un altul!

La aceste cuvinte, uluită, rămase fără grai. Aşadar, în tot acest timp, o crezuse infidelă?

— Te cunosc, Mona; ştiu ce-ţi umblă prin cap. Dar te previn: nu le da târcoale oamenilor mei. Nu se pune problema să faci pe femeia fatală şi să semeni confuzie! Dacă ai nevoie de cineva, vino la mine!

Tremura de furie şi stăpânită de deznădejde şi stupefacţie, Mona ameţi; aşadar credea că nu-l iubise niciodată, că-şi bătuse joc de el. Amărăciunea îl împiedicase să vadă adevărul! Cu asemenea prejudecăţi, cum oare ar fi putut observa că se schimbase? Era imposibil! Reuşi în sfârşit să-i vorbească:

— Aş vrea să-ţi amintesc că lucram când ai sosit. Ai cel puţin decenţa de-a recunoaşte!

Privirile li se întâlniră. Inima Monei bătea să-i spargă pieptul. În jurul taliei, strânsoarea sporea. Ochii lui Ralph aruncau splendide fulgere verzi-cenuşii, în care se amestecau în acelaşi timp mânia şi dorinţa.

— Nu mă scoate din sărite, Mona. Îţi repet, lasă-mi oamenii în pace!

O respinse şi plecă atât de rapid încât n-o văzu aşezându-se încet pe jos, brusc prea slăbită pentru a se ţine pe picioare şi scuturată de suspine tăcute.

Capitolul 8

Zilele treceau.

Când nu se afla în pirogă, aşezată în apropierea lui

Ralph, care rămânea cu încăpăţânare închis în universul său, Mona lucra fără să se îndepărteze de la linia de conduită pe care şi-o fixase: să dea dovadă faţă de ceilalţi de o atitudine prietenoasă, dar rezervată, astfel încât să evite reproşurile lui Ralph.

Acuzaţiile pe care i le aruncase pe malul râului câteva zile mai înainte, îi făceau încă rău.

Erau crude, umilitoare şi profund nedrepte. Oare cum îndrăznise s-o acuze că vrea să seducă alţi bărbaţi, în timp ce le refuzase întotdeauna avansurile pentru a rămâne fidelă amintirii lui Ralph? Era o teribilă neînţelegere. O neînţelegere ce explica incredibila ostilitate din privirea lui.

Trecură zile, apoi săptămâni. Ralph şi echipa îşi continuau înaintarea lentă în interiorul uscatului. Râul se îngustase foarte mult, sufocat de arborii exotici, mai ales de la oraşul Longbagun. Orhideele uriaşe şi lianele cu flori imense dădeau pădurii o armonie exotică şi sălbatică pe care Mona învăţase s-o iubească.

Noaptea, ciulea urechile la zgomotele pe care, acum, le recunoştea – cele de orăcăieli rituale ale enormelor broaşte tropicale şi privea zburând licuricii.

În timpul zilei, Mona observa păsările şi animalele rare. Încerca să zărească pescăruşi-verzi cu penaj gri şi alb. Uneori apărea o pasăre tropicală cu ciocul mare, având deasupra un corn roşu sau oranj, sau vreun tumban, un fel de păun exotic. Astfel, călătoria pe râu era mai interesantă. Cât despre crocodili, nu întâlniseră animale mari, deşi strigătele li se auzeau de pretutindeni. Mona învăţase să-şi păstreze sângelerece în faţa şerpilor. Aşa că, un piton înfăşurat pe o ramură de copac n-o mai înspăimânta. Chiar şi crocodilii îi deveniseră familiari. De când traversaseră Longbagum, făcuseră faţă unui pericol:

vârtejurile agitate şi învolburate.

Njo îi prevenise:

— Apa este rea. Va trebui să mergem pe jos şi să cărăm pirogile.

Mona era foarte decisă să-şi dubleze eforturile pentru a participa la munca şi la sarcinile colective. Nu o dată Nick voise să o ajute, dar îl refuzase pentru a-i dovedi lui Ralph că era puternică şi în stare să-şi asume responsabilităţile.

Nu va fi uşor să transporte materialul şi pirogile în junglă, dar era imposibil să navigheze pe apele învolburate. Încărcată cu rucsacul, Mona puse piciorul pe mal, apoi puse mâna pe sacul lui Ralph şi pe valiza cu documente. El o privi surprins. Tim şi Nick se ocupau de cealaltă pirogă, cu ajutorul lui Kustorto.

Dayakul se adânci în pădure şi deschidea drum cu un cuţit mare, pentru a înainta prin încâlceala de liane căţărătoare. Îşi căra cu veselie povara a cărei culoare portocalie se detaşa pe pielea brună şi tatuajele albastru închis. Tim şi Nick îl urmau, ducând prima pirogă.

Mona văzu cei doi saci cu materiale cu care nu se putură încărca.

— La drum, Mona.

— Dar. Şi pachetele astea? îl întrebă întorcându-se spre el.

— Şi aşa ai destule!

Îl ajută pe Njo să transporte cealaltă ambarcaţiune şi uită de cele două pachete. Mona se hotărî să le ia, în ciuda greutăţii lor şi, apăsător de încărcată, începu să meargă. Kustarto degajase o trecere îngustă. Pentru a înainta, trebuia să îndepărteze fără încetare lianele şi ramurile. Clătinându-se sub încărcătura suplimentară, Mona îl urma cu greutate.

În capul coloanei, Kustarto scotea strigăte pentru a îndepărta animalele. În spatele lui, Tim şi Nick glumeau cu o pirogă pe umeri. Apoi venea Mona cu pachetele. Njo şi Ralph încheiau coloana, cu a doua pirogă.

Atentă la gropile adânci ale drumului, Mona ţinea ochii aţintiţi pe sol pentru a nu se împiedica şi a nu-i da lui Ralph ocazia să-i reproseze nepricerea sau stângăcia. Rucsacul, cu fiecare pas mai greu, îi tăia umerii. Hainele umede i se lipeau de piele. Picături de transpiraţie îi curgeau pe spate şi pe chip. Njo îi anunţase că vor trebui să meargă timp de o oră. Refuză să se uite la ceas şi-şi continua drumul cu tenacitate.

Când ajunseră la capăt, Mona avu mândria de a fi îndeplinit datoria fără nicio slăbiciune.

După ce repuse piroagele la apă, Tim întrebă:

— Cine se va întoarce să aducă restul lucrurilor?

— Nimeni, răspunse Ralph, evident mulţumit. Totul este aici!

La aceste cuvinte, Mona zâmbi în sinea sa: era prima ei victorie! Observând încărcătura pe care o căra, Tim făcu ochii mari şi se grăbi s-o scape de povară.

— Să ne grăbim! N-avem timp de pierdut!

Îl urmă pe malul râului. Njo punea sacii în pirogă. Ralph părea încântat că Mona putuse face un asemenea efort, datorită ei, câştigase un timp preţios.

Pirogile înaintau acum sub o boltă de ramuri încolăcite, care lăsau cu greu să treacă lumina zilei. Lianele coborau până la ambarcaţiune. Mona reuşi să culeagă în trecere o superbă orhidee uriaşă.

O ţinu mult timp în căuşul palmelor, pentru a-i admira frumuseţea, uimită de splendoarea junglei. Ralph era insensibil la acel peisaj paradiziac; îl interesa doar munca. Florile superbe, păsările exotice şi multicolore, nu

reprezentau pentru el nicio atracţie.

Cu un oftat, Mona aşează orhideea pe geantă. Toate eforturile pentru a încerca să se apropie de Ralph i se păreau în zadar: acesta se schimbase atât de mult! De-a lungul anilor devenise atât de dur, atât de trist, încât se întreba dacă cineva va putea vreodată să ajungă la inima lui, protejată ca de-o carapace. Mona se simţea în parte răspunzătoare de atitudinea lui cinică faţă de femei. Totuşi nu voise să-i facă rău. Oare de ce refuza să deschidă ochii şi nu voia să înţeleagă că suferise cel puţin la fel de mult ca el?

Pirogile acostară şi Mona începu să lucreze. Zilele treceau şi fiecare luase asupra lui un anumit număr de sarcini. Când tabăra era organizată, micul grup se aduna în jurul şefului pentru a primi instrucţiuni.

Mona învăţase de asemenea să nu se lase impresionată de manierele brutale ale lui Ralph. La urma urmei, vorbea cu toată lumea pe acelaşi ton, nu era ea o excepţie!

— Vino cu mine, îi spuse pe neaşteptate.

Din după-amiaza în care-i vorbise pe malul râului, era prima dată când i se adresa în acest mod. Când nu putuse face altfel, articulase câteva banalităţi pe un ton condescendent.

Păstra întotdeauna distanţa când se duceau să se scalde. Deseori aştepta chiar ca toată trupa să termine de făcut baie, înainte de a intra în apă. Poate era tulburat la vederea Monei în kainul ud! Sau dorea să fie singur! Acum, urmându-l pe micul drum, Mona se întreba ce oare îl făcuse să se schimbe brusc. Lărgea trecerea cu cuţitul mare în mână. Emoţionată până la lacrimi, Mona înainta ca un automat, fără să se uite unde punea piciorul.

Ralph scotea strigăte asemănătoare celor ale ghizilor,

pentru a îndepărta animalele şi a le avertiza de o prezenţă umană în apropiere.

Brusc, un zgomot se auzi în tufişurile de lângă ei. Era un sunet ciudat care semăna cu un geamăt piţigăiat, între chelălăitul unei vulpi şi mieunatul unei pisici. Mona ridică ochii spre Ralph, îşi prinse piciorul într-o rădăcină şi căzu. Îşi reţinu un strigăt, dar nu se putu stăpâni să nu scoată un geamăt tânguitor.

Ceva mişca în desis. La zgomotul căderii sale, Ralph se întoarse, reveni spre ea şi o făcu să se ridice atât de brutal, încât se strâmbă de durere.

Fosnetul se apropiase mai mult şi, brusc, prin încâlceala de liane, văzură apărând capul unui rinocer. Degetele lui Ralph se crispară pe braţele Monei, implorând-o pe muteste să nu facă nici cea mai mică mişcare. Dacă atacă animalul va fi mai rapid decât ei şi nu vor putea scăpa. Era în faţa lor, nemişcat, la pândă.

Mona era îngrozită. Oare ce va face Ralph dacă rinocerul se va năpusti asupra lor? Oare ce va face ea? Să o ia la fugă, să nu se mişte? Încordată, la pândă, încercă să se pregătească pentru ce era mai rău, cu speranţa de a nu împiedica planurile lui Ralph, dacă le avea.

Rinocerul continua să-i observe. Cu toate că era de talie mică rămânea periculos; această rasă pitică avea faima de a se arăta deosebit de agresivă.

Brusc, Mona nu mai auzi zgomotele pădurii; îşi ţinea respiraţia şi-şi simţi inima bătând să-i spargă pieptul. Degetele lui Ralph i se imprimară adânc în carne. Genunchiul rănit începuse s-o doară foarte rău. Transpiraţia îi siroia pe tot trupul.

Oare cât timp va dura această tortură? Brusc, fără ca nimic să lase să se vadă asta, rinocerul scoase un strigăt şi-şi eliberă capul prins în lianele încâlcite. Se îndepărtă la

fel de rapid cum apăruse; încremeniţi Ralph şi Mona rămaseră mult timp nemişcaţi, de-abia îndrăznind să respire, până când dispăru.

Şocată, Mona nu auzi din nou ţipetele şi foşnetele din pădure, decât după câteva minute. Ralph îi lăsă mâna să cadă.

— Te simţi mai bine?

Mona nu consideră necesar să-i spună cât de frică îi fusese.

— Da.

— Ciudat animal, nu-i aşa?

— Cred că dacă nu m-am mişcat, rinocerului nu i-a fost teamă şi n-a atacat.

— Este şi părerea mea, dar în orice caz, am avut noroc!

Inima îi bătea încă puternic în piept, dar era oare de teamă. sau de plăcere la ideea că Ralph îşi pusese mâna pe braţul său? Trecuseră mai multe săptămâni de la noaptea în care i se alăturase în tăcere. Şi în fiecare zi se afla acolo, sub ochii ei, atât de puternic, atât de energic. şi atât de distant. Cum să bănuiască ce emoţii se ascundeau în spatele măştii de indiferenţă? Ştia atât de bine să-şi păstreze sângele-rece în toate împrejurările – chiar în faţa celor mai mari pericole!

Treptat, Mona se linişti. Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte explicaţiile pe care Ralph nu va întârzia să i le dea.

Brusc, el avu un aer gânditor şi obosit. Îşi şterse dosul mâinii pe pantaloni şi porniră la drum.

Doar atunci observă Mona că era rănit, probabil în clipa în care o ajutase să se ridice.

Deşi rana nu era adâncă, era totuşi periculoasă şi se putea infecta foarte repede din cauza umidităţii şi a

căldurii. Ralph trebuia să se întoarcă imediat în tabără.

— Ralph!

Era prima dată din Balikpapan când îi spunea pe nume. El se opri şi se întoarse.

— Ce este?

Cu gura uscată, Mona îşi adună curajul pentru a vorbi.

— Trebuie să-ţi dezinfectezi rana!

Ralph ridică din umeri.

— Mă voi ocupa de asta mai târziu. Vino!

— Nu mă mişc atâta timp cât nu vei merge să te îngrijeşti.

Îşi aminti de serile în care se întorcea acasă, atât de obosit, încât îi masa îndelung muşchii care-l dureau. În acea clipă o cuprinse o imensă nevoie de tandreţe. N-avea decât o dorinţă: să se cuibărească în braţele lui şi să uite.

Mona văzu un fulger trecându-i prin privire.

— Este doar o julitură. Mă voi vindeca! În schimb, dacă vrei să te joci de-a infirmiera.

— Nu vreau să mă joc de-a nimic! Voi rămâne aici atâta timp cât această rană nu va fi îngrijită. Ştii cât este de periculos să neglijezi o cât de mică julitură. Ce ar crede Tim şi Nick dacă te-ar vedea? Nu dai un bun exemplu!

Ralph lăsă să-i scape o înjurătură şi luă un aer resemnat.

— Bine. ai câştigat, ne întoarcem. Dar nu văd de ce te interesează atât de mult sănătatea mea. Tim şi Nick vor fi absolut capabili să conducă echipa!

Se întoarseră din drum pe cărarea exact atât de largă pentru a lăsa să treacă o persoană. Mona mergea pe urmele lui în tăcere şi când, în mişcare, Ralph o atingea uşor, se simţea electrizată. Câtă nevoie avea să i se arunce în braţe, să-l sărute, să-i strige dragostea sa! Dar răceala şi

tristeţea erau prea adânc fixate în fiinţa lui. Carapacea de duritate era de nepătruns. Din vina mea! îşi repeta Mona deznădăjduită.

Curând ajunseră înapoi în tabără. Tim tocmai pregătea peştele pentru masă. Ridică ochii şi, văzând chipul crispat şi furios al patronului, consideră mai prudent să tacă. Ralph se aşeză pe un trunchi de copac, în timp ce Mona se duse să aducă trusa medicală.

— Am văzut un rinocer în pădure. Ralph s-a rănit, explică ea.

Tim încruntă din sprâncene cu un aer mirat.

— A atacat rinocerul?

— Nu. Nu ne-am mişcat, pentru a nu-l speria. Ne-a observat un timp şi a plecat înapoi, interveni Ralph. M-am zgâriat într-o creangă.

Şi acum, cu siguranţă va arunca vina asupra mea! se gândi Mona, luându-i mâna rănită pentru a o trata. Contrar aşteptărilor o lăsă fără a protesta sau a o acuza. Această atingere o tulbură profund. Cum oare nu vedeau Nick şi Tim ceea ce se petrecea între ei? Cum puteau rămâne orbi în faţa dorinţelor care-i împingea pe Ralph şi pe Mona, unul spre celălalt?

Mona îi curăţă cu grijă julitura. Probabil, dezinfectantul îl ustura, dar nu-i tremura mâna. Apoi acoperi rana cu o compresă pe care o fixă cu un plasture, fără să apese, cu voită încetineală. Oare nu-şi amintea de fericirea pe care o trăiseră împreună? În ciuda frecventelor certuri, cunoscuseră şi dragostea şi tandreţea.

— Mulţumesc, Mona, îi murmură încet, aproape complice.

La aceste mici şi simple cuvinte, inima începu să-i bată cu putere şi începu iar să spere nebuneşte. Fără să îndrăznească să-i întâlnească privirea, aranjă trusa, pentru

a-şi face de lucru şi a-şi ascunde tulburarea. Apoi se duse şi se aşeză lângă Tim, care pregătea cina.

— Cred cu adevărat că va începe să-mi placă pestele!

Tim îi zâmbi.

— Dacă doreşti o schimbare de meniu, mă voi duce să vânez un crocodil!

Mona începu să râdă din toată inima. Tocmai înţelesese că formau o familie şi că în sfârşit fusese adoptată.

— Nu, mulţumesc Tim. Eşti drăguţ, dar prefer să mă mulţumesc doar cu peştele!

Se înnoptase. Cu ochii larg deschişi în întuneric, Mona nu reusea să adoarmă. Ca în fiecare seară, Ralph o obseda şi avea insomnie. Îşi dorea la nebunie să meargă să-l întrebe dacă îl durea mâna, dar îi lipsea curajul. Contrar obiceiului, în timpul cinei el fu ciudat de calm. Mona îl cunoştea suficient pentru a şti că, pentru nimic în lume, nu şi-ar fi mărturisit durerea.

Înfăşurată în kain, ea se sucea şi se răsucea: imposibil să doarmă! Mii de întrebări i se învălmăşeau în minte – care rămâneau mereu fără răspuns.

Oare ce însemna brusca schimbare de atitudine faţă de ea? Din noaptea în care venise să i se alăture, Ralph o ignorase intenţionat. Totuşi, astăzi, el fusese cel care-i ceruse să-l urmeze în junglă. Cu ce scop? Oare ce muncă voia să-i încredinţeze? Sau avea altceva în minte?

Sub kain, corpul i se încordă. Tocmai îi atrase atenţia un zgomot uşor în apropiere; i se păru că venea din locul în care dormea Ralph. După prima noapte, se îndepărtase de Mona. Toţi aveau obiceiul să doarmă în fiecare seară în acelaşi loc. La dreapta se afla Njo. Lângă ea, la stânga, dormea Tim. În apropierea lui se culcaseră în ordine, Nick, Kustarto şi Ralph. Astfel, chiar în somn, era departe de ea.

Mona ciuli urechile: impresia de-a fi auzit pe cineva mergând persistă. Se îndreptă, se rezemă într-un cot şi scrută întunericul. Treptat distinse o siluetă vagă de bărbat care se aplecase deasupra focului. Când flăcările se înteţiră şi răspândiră mai multă lumină, îl recunoscu pe Ralph. În lumina care pâlpâia, îmbrăcat numai în kain, părea un indigen ieşit de-a dreptul din junglă.

După ce pusese lemne pe foc, se aşează pe un trunchi de copac ce ţinea loc de bancă şi contemplă flăcările. Poate îl durea mâna, se întrebă Mona, fără să îndrăznească totuşi să i se alăture.

Când trăiau încă împreună, Monei i se întâmplase de multe ori să se trezească singură noaptea, în patul lor mare. Niciodată nu putuse adormi din nou înainte ca el să se întoarcă. Avuseseră momente de fericire intensă. Putea oare măcar să-şi amintească de el? Ralph întoarse capul şi profilul i se contură în lucirea roşietică a flăcărilor. Cu inima palpitând, Mona se hotărî să meargă să-i vorbească.

Îndepărtă plasa pentru insecte, se ridică şi-şi aranjă kainul. Apoi în linişte, în picioarele goale, înaintă spre el. Când o văzu, Ralph schiţă gestul de a se ridica. Aproape instinctiv, ea îi puse mâna pe braţ.

— Te rog, Ralph, murmură.

Acesta se aşează din nou, posomorât, cu trăsăturile crispate, şi se eliberă din strânsoare.

— Ce vrei? îi şopti.

Mona se aşează alături şi îşi trase materialul peste genunchi. Rămaseră tăcuţi, unul lângă celălalt. Privirea lui Ralph era aţintită asupra unui punct invizibil din întuneric. Mona simţi c-o părăseşte curajul. Totuşi, trebuia să-i vorbească.

— Ralph, vreau să-ţi spun. că regret.

— Oricine se poate împiedica de-o rădăcină!

Mona nu înţelese decât după câteva secunde ce voia să spună.

— Nu despre asta este vorba, Ralph.

— Te-am prevenit de pericolele şi inconvenientele junglei.

Vorbea foarte şoptit, dar vocea îi vibra de mânie.

— Nu, Ralph, nu aici este problema. Sunt fericită să fac această muncă. Te doare rana, nu-i aşa? Şi nu reuşeşti să dormi.

— Nu! o întrerupse el cu asprime.

Se instală din nou o tăcere apăsătoare.

— Când te-am văzut în picioare, am crezut.

— Mâna este bine, mulţumesc.

— Mă liniştesti.

Mona se simţi deznădăjduită şi neputincioasă. În timpul acestui schimb de cuvinte, Ralph n-o privise nici măcar o dată. Amândoi aveau privirea aţintită asupra focului. Mona îndrăzni o privire spre el: flăcările aruncau luciri stranii pe chipul încordat.

— Îmi pare rău, Ralph. Regret că am distrus căsătoria noastră.

Acesta acceptă în sfârşit să o privească. O mirare dureroasă îi sporea în ochi.

— Oare eşti sinceră?

— Da, recunosc că sunt în mare parte răspunzătoare de asta. Eram atât de tânără. aproape o copilă.

El răspunse imediat.

— Şi eu, amândoi eram.

— Înţeleg că te-ai plictisit de mine şi că ai vrut să mă părăseşti, să găseşti pe altcineva.

Ralph scutură din cap ca pentru a-şi ascunde o emoţie profundă, şi privi din nou focul.

— Îmi pare rău Ralph, îmi regret atât de mult

greşelile! De atunci timpul a trecut, trebuie să uit. Dar ceea ce există între noi.

Îi puse o mână pe braţul lui Ralph şi se aplecă spre el, cu lacrimi în ochi.

— Ceea ce există între noi este încă viu, Ralph, o ştiu, o simt.

Vocea i se frânse. El o privea cu intensitate, părând pe punctul de a o lua în braţe. apoi se răzgândi.

— Pasiunea nu este totul, Mona. Am învăţat-o pe pielea noastră acum şapte ani.

Mona îi citi în privire atâta desperare, încât trebui să se stăpânească pentru a nu izbucni în hohote de plâns.

— Ralph! Nu-nţelegi oare că m-am schimbat? Că părinţii nu mai au nicio putere asupra vieţii mele? M-am despărţit de familie pentru a-mi face studiile şi a-mi câştiga singură existenţa, fără ajutorul nimănui!

— Nu, Mona, acum este prea târziu. Suntem foarte atraşi unul spre celălalt, dar asta este tot ce ne-a rămas. De altfel, poate era singurul lucru care ne lega şi altă dată.

— Nu, Ralph! Am cunoscut mult mai mult, ne-am iubit! Dacă nu-ţi aminteşti de această iubire. bâigui ea, tulburată.

— Numeşte-o cum vrei. Din partea mea, cred că o iubire adevărată nu s-ar fi stins atât de uşor.

— Eu nu cred că s-a stins. sopţi ea încet.

Ralph îi luă mâna în a lui. Oare o auzise?

— Te doresc, Mona şi ştiu că şi tu mă doreşti. De ce îmi ceri promisiuni care nu vor fi decât minciuni? De ce să nu privim adevărul în faţă?

Monei i se puse un nod în gât încât nu mai fu capabilă să rostească niciun cuvânt.

— Ce aştepţi de la mine? Să-ţi strig dragostea? Nu, Mona. Am făcut-o în trecut. Eram sincer atunci. şi m-ai

respins. Acum, ar însemna să mint. Şi sunt incapabil de asta.

Rostise aceste cuvinte cu o voce calmă şi fermă, fără intenţia de a o răni – ca pe o constatare. Dar în sufletul Monei fură lansate ca tot atâtea săgeţi otrăvite, necruţătoare, crunte.

În aceste condiţii, cum va putea înlătura vreodată această neînţelegere şi să-i demonstreze că era demnă de încrederea lui?

Mona îşi scoase nervoasă mâna din a sa. Nu mai simţea nicio dorinţă. Refuzul de a crede în dragostea lor îi frânsese inima.

— La ce bun să continuăm această discuţie, Ralph? Nu vrei să înţelegi. Este inutil.

Vru să se ridice, dar el o reţinu de umeri. Cu o mână o prinse de bărbie, pentru a o sili să-l privească.

— Poate nu te voi înţelege niciodată. Nu ştiu, nu mai ştiu.

Mona vru să-şi întoarcă privirea, dar el o împiedică.

— Lasă-mă să-ţi spun totuşi că îţi admir curajul. N-a fost uşor să vii să-mi vorbeşti astfel. Dar nu eşti singura răspunzătoare de eşecul nostru, să ştii. Şi eu am greşit: n-ar fi trebuit să plec niciodată la un nou zăcământ fără tine. Credeam că-ţi va fi mai bine acasă, dar m-am înşelat.

Îşi lăsă mâna să cadă. Mona îl privea nemişcată şi văzu trecutul defilând prin ochii săi. Durerea ce-l chinuia îi deveni brusc de nesuportat. Avea încă mâna pusă pe umărul ei. Se eliberă şi se ridică.

— Noapte bună, Ralph.

Erau din nou ca doi străini. El nu răspunse. În consecinţă, Mona se duse cu pas şovăitor spre patul de ocazie şi nu căuta să-şi reţină lacrimile.

N-avea niciun mijloc de-a şterge trecutul şi de-a

depăşi cursa cu timpul pentru a descoperi în cele din urmă pasiunea şi dragostea?

Capitolul 9

Călătoria continua.

Câteva zile mai târziu, se aflau din nou în faţa unei porţinui a râului, cu apa repede şi învolburată. Trebuia să transporte iar pirogile şi materialul cu spatele şi Mona fu mândră să le fie încă o dată utilă. Ralph nu-i mai vorbise între patru ochi, dar o trata cu mai puţină duritate decât înainte şi acum, o considera membru cu drepturi egale al echipei.

Începuse sezonul ploilor. Cum spunea Njo:

— Este Belare, zeul tunetului, care soseşte pe nori groşi!

De la plecare plouase deseori, cu întreruperi, ceea ce era normal la această latitudine; avuseseră şi violente, dar scurte adverse. Acum, cădeau în permanenţă averse puternice.

Ploua fără încetare de la orele dimineţii. Ralph îi întinse Monei o căldare, indicându-i fundul ambarcaţiunii. Toată lumea tăcea: zgomotul tunetului şi siroaiele de apă le-ar fi acoperit cuvintele. Îngenunche, cu părul şi hainele complet ude şi începu să scoată apa. Asta era potopul! Pe măsură ce-o golea, ambarcaţiunea se umplea la loc. În piroagă era mereu tot atâta apă.

Găleata îi aluneca printre degetele ude. Îşi zgrelise mâinile de marginea pirogii. Apa îi curgea în ochi şi o orbea. Gesturile îi deveniseră complet mecanice şi pierduse orice noţiune a timpului.

Se opri o clipă şi ridică ochii spre Ralph. Aşezat în faţă, privea râul care creştea. Brusc, îi făcu lui Njo un semn din mâna. Mona se aplecă şi zări de-a lungul ambarcaţiunii o rădăcină enormă, care ar fi putut să-i

răstoarne uşor.

Începu să scoată apa, din nou. Nu era momentul să cedeze. Genunchii şi umerii o dureau, dar strânse din dinţi şi-şi continuă munca. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă piroga se răsturna? Dacă Ralph n-ar fi văzut rădăcina, tocmai s-ar fi zbătut toţi trei în apă!

Clătină din cap. Cum şi-ar mai fi bătut joc Ralph de ea, dacă i-ar fi ghicit gândurile! Era din rasa învingătorilor, a celor care nu se lasă doborâţi. Nu se va îneca niciodată într-un râu ca acesta!

Imaginaţia i-o luase razna. Nu, nu vor pieri aici! Ralph îi va apăra. Curând se vor opri pentru a se odihni şi a dormi. Până atunci, trebuia să reziste şi să continue să scoată apa.

Era în joc onoarea, poate viaţa sa! Şi cine ştie. Ralph îi va fi recunoscător. sau chiar mai mult. Aşa că, ignorându-şi oboseala şi muşchii care o dureau, începu din nou să muncească.

— Mona!

Vocea care o striga ajunse la ea ca printr-un ecran.

— Acum te poţi opri!

Ralph îi luă găleata şi-o ajută să se ridice. Numai datorită puterii acelor mâini nu se clătină. Njo tocmai cobora din ambarcaţiune. Ea nici măcar nu văzuse că ajunseseră! Prinse mâna pe care i-o întinse doyakul şi sări pe mal, cu picioarele tremurând, în timp ce Ralph şi Njo trăgeau piroga pe ţărmul râpos.

— Mergi, Njo. Râul creste. Trebuie să pătrundem adânc în interiorul uscatului.

Mona începu să meargă. Picioarele o dureau atât de tare, încât să pună un picior în faţa celuilalt, îi cerea un efort supraomenesc. Hainele îi erau îmbibate cu apă. N-avea nicio idee despre amploarea posibilă a creşterii apei

şi se întreba cât timp va trebui să meargă pentru a fi în siguranţă.

Când Njo făcu semn de oprire, îşi pierduse de mult timp orice dorinţă de a cunoaşte răspunsurile la aceste întrebări şi nu-şi mai dorea decât un lucru: să se întindă oriunde, în noroi, în iarbă, n-avea importanţă, dar să nu se mai mişte.

Nu se aflau la capătul chinurilor. Ajunşi într-un loc pe care Njo îl considera sigur, mai trebuia să pregătească tabăra. Epuizată, Mona găsi totuşi energia necesară pentru a participa la activitate; sarcina sa fu să taie trestie de bambus, care să fie folosită apoi legată cu ajutorul lianelor.

Mona se mira de rapiditatea cu care adăpostul prindea formă. Dayakii legară bambusul între doi copaci, apoi acoperiră această structură orizontală cu o folie de plastic, pentru a face un acoperiş. Trestiile fixate vertical formau pereţii, care fură acoperiţi cu mărăcini şi frunze.

Când această cabană improvizată fu construită, Mona transportă lucrurile în interior şi se prăbuşi pe jos, la capătul puterilor.

Curând, Tim va începe să pregătească cina. Complet extenuată, se gândi că nu va putea înghiţi nimic. Ar fi vrut să se culce imediat, dar să-şi scoată sacul de dormit din husa etanşă şi să-şi găsească şi kainul, i se părea o treabă imposibilă.

Nick se apropie de ea.

— Mona, îi spuse plin de solicitudine. Trebuie să-ţi schimbi hainele, eşti udă!

— Mai târziu.

Ralph interveni brusc, cu o voce fără replică.

— Nu, imediat! Unde îţi sunt kainurile? Te vom ajuta; te vei schimba în spatele unuia dintre ele, care va folosi de

perdea.

Privirea îi scânteia de mânie. Mona nu îndrăzni să protesteze şi făcu un efort pentru a se ridica şi a-şi desface bagajele.

— Nick! Vino să mă ajuţi, nu va dura mult.

Ralph şi Nick agăţară unul dintre kainuri oblic într-un colţ al cabanei astfel încât să facă un fel de cabină mică.

— Poţi intra şi ieşi pe o parte. Scoate-ţi imediat hainele ude. Este un ordin.

— Bine, Ralph.

— Nu privi în direcţia noastră, ne vom schimba şi noi, adăugă el, pe un ton amuzat.

— Bineînţeles! Anunţaţi-mă când veţi fi gata!

Fu mulţumită că-şi putea ascunde roşeaţa care-i colora obrajii.

În timp ce se dezbrăca, se întreba ce oare îi dădea încă puterea şi curajul de a suporta această aventură incredibilă, în junglă. Oh! Desigur, existase speranţa, speranţa absurdă că Ralph o va înţelege. dar nu-şi pierdea oare timpul? Nu, timpul nu era niciodată pierdut, se gândi imediat. Trăsese învăţăminte din căsătoria sa nefericită şi astăzi, călătoria aceasta, deşi grea, era binefăcătoare. Cu toate acestea, Ralph nu părea decis să-i uite trecutul; nu făcuse totul, nu încercase totul pentru a-i dovedi că se schimbase? îşi recunoscuse greşelile şi îi ceruse iertare. Îi arătase că ştia acum să se comporte ca un adult. În ciuda eşecului, nu regreta că făcuse primul pas.

Aerul răcoros îi mângâie trupul gol. Când fu dezbrăcată, se înfăşură în kain, având grijă să-l prindă bine. Imediat se simţi mai bine. Ramuri mici treceau prin pereţii adăpostului, în interior; îşi agăţă hainele ude pentru a le face să se usuce, apoi aşteptă câteva clipe înainte de a

ieşi, deoarece bărbaţii nu terminaseră să se schimbe.

Nick apăru primul, îmbrăcat în sort.

— Gata, Mona! priveşte cât suntem de eleganţi!

Ralph îmbrăcase un kain pe care ea nu-l ştia şi Tim o cămasă şi nişte pantaloni atât de curaţi şi aproape la fel de bine călcaţi, ca şi când îi scosese din dulap. Ghizii dispăruseră. Când Mona se miră, Tim o informă:

— Njo s-a dus să caute crengi pentru a construi o altă cabană, care ne va servi de bucătărie. Imediat ce vom avea foc, vom face cafea!

— Îmi lasă gura apă! exclamă Mona.

Nick se apropie de ea, cu privirea plină de admiraţie.

— Şi mie! Kustarto s-a dus la pescuit. Dar cu ploaia aceasta, nu este uşor de prins peşte.

— Plouă deseori aşa?

Nick ridică din umeri.

— Intrăm în sezonul ploilor; asta înseamnă că timpul este mai umed decât în sezonul uscat, dar cum sezonul uscat este deja foarte umed. Nu cunoaştem nimic asemănător în Statele Unite. Pentru a-ţi răspunde la întrebare: da; plouă foarte des aşa.

— Ce vom face?

Cel care răspunse fu Ralph.

— Dacă suntem isteţi, vom profita de asta pentru a ne odihni şi a pune ordine în lucruri, căci nu vom putea face nimic în exterior atâta timp cât ploaia va fi aşa de puternică.

— Crezi că vom rămâne mult timp aici?

— Va trebui să aşteptăm, probabil, cel puţin două zile, timp în care nivelul râului să scadă. Acesta este motivul pentru care am ţinut să venim până aici. Îndată ce va fi posibil să ieşim din această cabană, vom fi pe loc pentru a lucra.

Mona clătină din cap, cu un aer gânditor. S-ar putea să fie închisă cu bărbaţii timp de două sau poate chiar trei zile. Îşi înăbuşi un oftat; era foarte greu să păstreze un comportament normal, când Ralph trăia atât de aproape şi foarte greu să-şi ascundă dorinţa pe care o simţea pentru el!

Aceasta împărţi fiecăruia câte un loc şi anunţă:

— Imediat după cină vom dormi. Curând se va întuneca de tot. Să sperăm că mâine, va ploua mai puţin!

Mona se întoarse spre Nick. Privirea prietenoasă a acestuia îi încălzi inima şi-i dădu curaj. Nu dorea să discute ordinele lui Ralph şi-şi pregăti locul pentru noapte, expertă acum în arta de a-şi aranja kainul.

Câteva clipe mai târziu., Tim îi aduse o cească de cafea.

— Mulţumesc mult! Este exact de ce aveam nevoie!

— Nimic mai bun pentru a-ţi aminti de vechile obiceiuri civilizate! Peştii sunt pe cale să se fiarbă. Kustato a prins câţiva.

Mona se simţea mai bine; nu-i era foame, dar hotărî să cineze totuşi pentru a-şi reface forţele şi a urma mersul impus de Ralph echipei.

Evident, în acea seară nimeni nu va face baie în râu. Mona se plângea de asta. Acele clipe totuşi plăcute, nu erau deosebit de amuzante pentru ea, deoarece Ralph n-o scăpa din ochi. Uneori avea chiar impresia că era spionată şi totuşi, de fiecare dată când întorcea ochii spre el, se prefăcea că priveşte în altă parte. Când era foarte obosită, i se întâmpla să regrete că nu-i urmaşe sfatul şi să se fi întors în Statele Unite. Dar de fiecare dată, demoralizarea îi era de scurtă durată şi lua atitudine. Chiar dacă nu-i plăcea lui Ralph, se maturizase şi această echipă în plină junglă îi făcea bine, acum sau niciodată avea ocazia de a-şi

dovedi maturitatea şi aptitudinea de a depăşi obstacolele.

Oare cât timp vor rămâne în pădurea aceasta? se întrebă visând la o adevărată baie caldă, într-o sală de baie civilizată!

Nick se apropie cu o farfurie.

— Iată-ţi cina, Mona: peşte cu orez!

— Mulţumesc.

I-ar fi plăcut să-i ceară să se aşeze lângă ea, dar teama de a-i displace lui Ralph o împiedică. Avea atâta nevoie de căldură umană şi de prietenie! Oare de ce n-o înţelegea? Nu-i permitea să aibă cu ceilalţi membri ai echipei decât relaţii superficiale şi profesionale. Măcar de-ar fi fost soţul ei! Dar din nefericire, nu-i mai era nimic.

Mâncă fără poftă peştele fad şi se gândi la noaptea ce va cădea curând peste cabană.

— Trebuie să mergem la culcare cât mai repede posibil! declară Ralph. Cu puţin noroc, mâine vom putea lucra!

Mona se ridică pentru a strânge farfuriile. Sarcinile menajere era de obicei sectorul de activitate al lui Tim, dar ţinea să-l ajute cât putea.

Tim i le luă cu un zâmbet:

— Mulţumesc.

Mona aruncă o privire afară: ploaia torenţială continua să cadă.

— Îţi pot fi de folos, Tim? îl întrebă.

— Nu mulţumesc, nu durează mult timp!

Apoi adăugă cu o voce foarte joasă:

— Te-am văzut scoţând apă toată ziua! Nu era o muncă pentru tine!

Mona ridică din umeri.

— Trebuia s-o facă cineva. Njo şi patronul erau amândoi ocupaţi.

Tim se încruntă.

— Oricum, eu sunt cel care spală vasele. Treci în pat!

Se îndreptă în grabă spre sacul de dormit, nerăbdătoare să se poată în sfârşit întinde, când vocea lui Ralph o opri:

— Mona! Vino cu mine o clipă!

Simţi că leşină. Oare ce mai avea să-i reproşeze?

— Da?

— Arată-mi mâinile, te rog.

Din vocea aproape blândă, nu-i putu ghici deloc intenţiile.

— Dar. de ce? îl întrebă, în defensivă.

După o atingere, va face să renască în ea dorinţa pe care şi-o stăpânea cu atâta greutate.

Amabil, îi ceru să se aşeze şi insistă:

— Aş vrea să le văd.

Mona se aşeză lângă el, pe sacul de dormit şi trebui să i le dea spre examinare. Ralph le privi cu atenţie şi, doar în acea clipă Mona observă că erau julite. Îşi aminti că se lovise de mai multe ori de marginea ambarcaţiunii când scotea apă.

— Trebuie să te îngrijeşti, Mona. Ştii cât de periculoasă poate fi cea mai mică rană. Mă mir că n-ai făcut-o deja!

Ea deschise gura pentru a protesta, dar tăcu. Dacă pretexta starea de oboseală, nu va rata să-i reproşeze lipsa de rezistenţă şi-i va fi uşor să-şi bată joc de ea!

— Tocmai mă duceam s-o fac.

— Ştii că asemenea lucruri nu aşteaptă. Mai ales în acest climat. Credeam că o ştii.

— O ştiu, Ralph. Mă voi îngriji imediat.

— Foarte bine. Dă-ne un bun exemplu.

Ralph insistă să se ocupe de ea şi scoase flaconul

dezinfectant din trusa farmaceutică. Lichidul îi provocă o durere puternică peste rănile mici, dar strânse curajoasă din dinţi.

— Nu pun pansament peste noapte. Fii atentă ca rana să rămână curată.

— Am înţeles Ralph. Mulţumesc.

Ridică ochii spre el, totuşi cu acea dorinţă nesăbuită de a i se arunca în braţe, dar nu erau singuri. Prea obosită pentru a-l dori, i-ar fi plăcut, pur şi simplu, să-i simtă trupul lângă al său şi să adoarmă cu acel sentiment de siguranţă care-i plăcuse atât de mult odinioară.

Ori nu dragostea era ceea ce căuta mai degrabă la el – dragostea, tandreţea, complicitatea? Da, experienţa o învăţase să găsească în ea însăşi siguranţa de care avea nevoie şi să nu se bazeze decât pe propriile forţe. De la Ralph, aştepta cu totul altceva. un lucru pe care era incapabil să i-l dea.

Oh! desigur, o îngrijise cu o mare amabilitate şi chiar cu o mare delicateţe, dar s-ar fi comportat în acelaşi fel cu oricare dintre membrii echipei.

Fără o vorbă, Mona se ridică şi făcu câţiva paşi în direcţia sacului ei de dormit. Privirea lui Ralph părea c-o apasă pe umeri. Se culcă; măcar în timpul somnului, el nu-i va mai face rău.

Se înşela. De-abia adormită, fu transportată într-o lume de coşmaruri, în care Ralph, dur şi crud, o înşela cu toate femeile pe care le întâlnea.

Ea îl chema, îi striga numele. Se trezi brusc, cu inima palpitând, încremenită, cum se întâmplă întotdeauna după un vis urât. În interiorul cabanei totul era întunecat şi liniştit. Doar tăciunii focului se stingeau mai aruncând câteva licăriri.

Nemişcată, revăzu ultimele imagini ale visului. Ralph

purta verighetă. O femeie tânără, în rochie albă se apropiase de el. I-o prezentase: „Iat-o pe soţia mea, Mona. Este foarte tânără!”

Respiră adânc pentru a încerca să alunge o tensiune care-i făcea să vibreze tot trupul.

Când se căsătorise cu el, nu ştia nimic despre viaţă. Ralph fusese prima sa dragoste. Va vrea măcar s-o asculte şi să vadă cum era astăzi?

Treptat se relaxă şi începu să-şi poată mişca braţele şi picioarele. Afară era încă noapte, nu era încă ora să se scoale.

Alături, foarte aproape de patul său, dormea cineva, a cărui faţă n-o putea distinge. Se culcase prima şi nu ştia cine luase locul acela. După toate aparenţele, nu era unul dintre ghizi, deoarece amândoi se culcau direct pe sol. Era Tim sau Nick? Sau Ralph? Ciuli urechea: afară ploaia părea mai puţin puternică. Acum, ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Aşa că Mona îl recunoscu pe Ralph şi, rezemată într-un cot, îl contemplă îndelung.

Mai puţin de un metru îi despărţea.

Se întoarse cu faţa la ea. Mona simţi dorinţa de a-i mângâia părul, umerii. Oare am înnebunit? se dojeni. Dacă ar fi observat asta, Ralph n-ar fi avut decât dispreţ pentru ea; pentru el, ar fi fost o dovadă în plus că-l dorea. dar niciodată o mărturie de dragoste!

În ochi îi veniră lacrimi. De ce refuza Ralph s-o înţeleagă? În mod reflex, îşi şterse cu mâna obrazul ud şi contactul cu lichidul sărat pe pielea rănită îi smulse un geamăt de durere. Oare îl trezise? Cu inima palpitând, îşi ţinu respiraţia.

Ralph nu se mişcase, respiraţia îi era regulată. Mona se întoarse pe partea cealaltă.

Datorită tehnicii sale de relaxare, adormi repede; un

somn liniştit şi fără coşmaruri. Apoi, brusc, o trezi un zgomot. Totuşi nimic nu se mişca în întuneric. Totul părea liniştit şi chiar ploaia părea că se oprise.

Ridicându-şi kainul sub bărbie, Mona se întoarse şi-şi înăbuşi un strigăt: tocmai se rezemase cu pieptul de mâna lui Ralph, aşezată pe sacul său de dormit! Nu mai îndrăzni să facă niciun gest. Această atingere neaşteptată era atât de încântătoare încât preferă să rămână nemişcată, cu inima tresărind în piept. De data aceasta nu-i putea reprosa că voise să-l provoace: era vina lui!

Mona îşi aminti primele nopţi pe care le petrecuseră împreună, cuibăriţi unul lângă celălalt, fericiţi să-şi savureze languroasa epuizare amoroasă. Cât îl iubise pe Ralph! Şi cât o iubise el! Convinsă că nimic nu era pierdut, că încă putea fi reluat totul de la început, începu să-şi imagineze o lume de vis în care Ralph o iubea, o lua în braţe şi-i făcea mii de promisiuni. Treptat, adormi din nou.

Capitolul 10

Când Mona deschise ochii a doua zi dimineaţă, prima privire fu spre patul vecin. Era gol: Ralph se sculase. Oare-şi dăduse seama de gestul inconştient din acea noapte? Era de preferat să nu se gândească la asta.

Se întinse şi aruncă o privire în jur. Tim pregătea ceea ce le va ţine loc de mic dejun. După toate aparenţele, era singur. Îşi aranjă kainul şi se ridică.

— Bună ziua, Tim! Unde sunt ceilalţi? La râu?

— Nu, este încă prea umflat; Kustarto a descoperit un iaz în apropiere! N-am văzut încă un loc atât de frumos în pădure. Se poate chiar zări soarele!

— Unde este?

Era atât de mult timp de când nu văzuse soarele! Copacii uriaşi, plantele, lianele, esenţele preţioase care se împleteau şi se sufocau reciproc, de-abia lăsau să se

filtreze lumina zilei.

— Kustarto a făcut un drum, spuse Tim. N-ai decât să-l urmezi.

— Ei când au plecat?

— Acum cinci sau zece minute, nu mai mult.

Mona îşi desfăcu coada. De obicei îşi ridica părul pentru a se scălda, dar astăzi spera să aibă timp să-l spele; îşi luă flaconul cu şampon, nişte elastice şi nişte ace. Această expediţie o învăţase de asemenea să fie atentă cu lucrurile sale, să nu piardă şi să nu strice nimic, să refolosească ceea ce putea fi încă folosit, în lipsă de a se putea reaproviziona, cum ar fi făcut-o în Statele Unite.

Coborî cărarea fredonând pentru a avertiza animalele junglei de trecerea sa.

În jur, după ploaie, peisajul părea că se împodobise cu culori noi. Vegetaţia luxuriantă, de obicei verde închis, căpătase strălucire de smarald şi flori superbe înfloreau ici şi colo.

În mod inexplicabil, Mona se simţi bine dispusă; nu i se mai întâmpla asta de săptămâni! O energie nouă izbucnea în ea – un fel de beţie euforică, extrem de tonică şi însufleţitoare. Era ca şi când, în timpul nopţii, mâna lui Ralph îi transmisese puterea de a continua călătoria – din care se realizaseră două treimi, după cum spusese Njo.

Zâmbi; în această dimineaţă, în ciuda unor uşoare dureri musculare, se simţea în plină formă şi rănile erau pe calea cea bună a cicatrizării.

Un foşnet de aripi o scoase brusc din visare. Tresări, apoi începu să râdă: nu era decât un splendid papagal care-şi luase zborul, desfăcându-şi aripile cu pene multicolore. Dar nu se va lăsa impresionată de această pasăre inofensivă! După ce întâlnise un rinocer, îi trebuia mai mult!

Continuând drumul în direcţia iazului, Mona încetini pasul în ritm de plimbare pentru a-şi face timp să aprecieze frumuseţea acestei naturi sălbatice. Până acum, nu avusese această ocazie: deoarece Ralph voia să meargă repede şi echipa era obligată să-l urmeze. Dar râul devenise impracticabil şi acum îi obliga la mai multă încetineală.

Cărarea se lărgi curând într-un fel de luminis şi Mona se opri, uimită, încremenită de mirare.

Mai larg decât râul, iazul era înconjurat de arbori centenari ale căror ramuri încercau să se unească, dar bolta vegetală se întrerupea, pentru a lăsa soarele să se oglindească în apă. Ridică ochii spre cerul albastru, ca şi când îl vedea pentru prima dată.

Nick, înotând în mijlocul iazului, o strigă:

— Vino să te scalzi, Mona!

După ce-şi aşeză geanta pe nisip, ea se scufundă. Fu o senzaţie minunată. Se lăsă să plutească pe spate, cu părul răspândit în jurul feţii. Apa era rece şi bună.

Nick i se alătură.

— Semeni cu o sirenă.

— Locul acesta este fermecător.

— Din spusele lui Ralph, Kustore ştia un iaz; de aceea a insistat ieri să ne apropiem cât mai mult posibil.

Mona reveni pe picioare. Apa îi venea până la piept. Nu se mai gândea deloc la kainul ud.

— Ce frumuseţe! Ştii ce-mi aminteşte jungla aceasta? Un film cu Tarzan! spuse râzând. Nu m-ar mira chiar să-i văd de Johnny Weismuller şi Maurren O'Sullivan ieşind din această pădure!

— Este adevărat, filmele acestea vechi erau superbe! într-un timp, nu ratam niciunul la televizor.

— Nici eu. Mulţi actori au reluat rolul apoi, dar

Weismuller a fost cel mai bun Tarzan!

— Şi Maureen, cea mai bună Jane! îţi aminteşti de momentul în care el intra în cabană şi o trezea sărutând-o? …

— Este o scenă pe care n-o voi uita niciodată. Tarzan era pe pământ şi Jane se arunca din înaltul unui copac în braţele sale. Întotdeauna am visat un bărbat care ar fi capabil să mă prindă astfel, un bărbat în care aş putea avea o încredere absolută.

— Sper pentru tine că ai renunţat la aceste visuri stupide! spuse brusc o voce în spatele ei – vocea lui Ralph! Sunt bune pentru fetiţe. Nimic nu era verosimil în această serie, nici măcar relaţiile dintre Johnny şi Maureen. Plonjonul care te-a impresionat atât de mult, nu era decât un trucaj realizat de cascadori!

— N-are importanţă, Ralph, spuse Mona întorcându-se spre el. Ceea ce contează cu adevărat, este să visezi. Ca Superman, care răstoarnă lumea cu susul în jos pentru a salva femeia pe care o iubea.

— Frumoasă prostie, da! o ironiză dispreţuitor. Eu, nu cred că te poţi întoarce în timp, nici măcar să-l înfrunţi! Cât despre dragoste, ce glumă! încrederea despre care vorbeşti nu există în viaţa reală. Sincer, Mona, mi-e greu să te văd sărind dintr-un copac în braţele unui bărbat.

Cu un nod în gât, aceasta îl privi drept în ochi.

— Te înşeli, Ralph. Am cunoscut odinioară un bărbat. pe care-l adoram. În care aveam deplină încredere. Cu el, aş fi făcut-o şi chiar acum mi-aş putea pune viaţa în mâinile lui.

O clipă, el îi susţinu privirea, apoi replică pe un ton brusc:

— Astea nu sunt decât. Nu termină, lăsând fraza în suspensie, apoi îşi privi ceasul.

— Acum, micul dejun trebuie să fie gata. Să mergem!

Mona decise să aştepte seara pentru a-şi spăla părul. Ralph era vizibil într-o proastă dispoziţie şi consideră inutil să-l provoace. În plus, Nick nu-şi putea ascunde o curiozitate crescândă; era de preferat să nu-i dea ocazia să afle ce se întâmplase între ea şi Ralph.

Când ajunseră în tabără, micul dejun îi aştepta. Mona îi servi fără să spună nicio vorbă. Începuse să se obişnuiască să mănânce un regim compus în principal din peste şi orez, agrementat uneori cu un fruct exotic. Condiţiile în care călătoreau făcând imposibil transportul proviziilor, trebuia să se mulţumească doar cu ceea ce le oferea pădurea. Uneori se întreba dacă Ralph nu făcea asta în mod intenţionat, pentru a-i complica inutil existenţa: dar de ce să facă pe ghicitoarea? N-avea nicio dovadă.

După ce-i duse lui Tim farfuria goală, ca şi ceasca, Mona se întoarse la sacul de dormit. Evident, kainul îi era ud. Când echipa se instala undeva pentru mai mult de-o noapte, Ralph adopta kainul ca unică ţinută, fie că se lucra sau se dormea. De ce n-ar face şi ea acelaşi lucru? Până în prezent nu îndrăznise, dar acum acest veşmânt îi părea cel mai practic.

Ralph şi Nick plecară să lucreze în direcţia opusă iazului. Dayakii pescuiau în râu în vedea cinei. Tim, după obiceiul său, rămânea în apropierea taberei.

Mona zâmbi în sinea sa şi se hotărî să rămână îmbrăcată cu kainul ud. Îşi luă carnetul şi stiloul. Când îşi văzu trusă de toaletă, se hotărî s-o ia şi pe ea. La iaz va fi singură. Nimeni n-o va împiedica să-şi spele părul! Ce şansă să poată îmbina utilul cu plăcutul!

— Mă întorc la iaz! îi strigă lui Tim. Trebuie să privesc nisipul mai de aproape.

Tim, care spăla vasele, ridică ochii.

— Să nu te afunzi prea adânc în junglă!

— Tim, voi refuza să te ascult atâta timp cât vei continua să mă tratezi ca pe o fetiţă! exclamă Mona râzând.

— Poate, dar îţi cer doar să fii prudentă, Mona. Acum, că ne-am obişnuit cu tine, aş fi foarte nefericit dacă ai dispărea.

Acest semn de simpatie, din partea acelui voinic dur, îi merse drept la inimă.

— Mulţumesc, Tim, eşti drăguţ. Pe curând!

Acum cunoştea drumul care ducea la iaz. Jungla luxuriantă îşi pierduse prospeţimea matinală. Totuşi, o orhidee roşie îi păru mai frumoasă decât celelalte. O culese pentru a şi-o prinde în păr. Murmură pentru ea însăşi cu un zâmbet tandru şi ironic:

— Tu Tarzan, eu Jane.

Oftă; în acest cadru grandios, sălbatic, senzual, cât de bine ar fi fost, cuibărită în braţele lui Ralph…

Ajunsă într-un mic luminis, se opri pentru a se delecta o clipă cu frumuseţea. La sosirea sa în Barnes, îi fusese greu să se acomodeze cu vegetaţia aceasta deasă şi întunecoasă, cu această atmosferă de saună uriaşă care o înăbuşea. Acum, iubea jungla şi învăţase să recunoască anumite plante, cum ar fi nişte arbusti exotici ale căror flori miroseau atât de plăcut, plante agăţătoare multicolore şi, bineînţeles, orhideele. Cele din pădurea ecuatorială erau magnifice, de toate culorile, roşii, ca cea pe care tocmai o culesese, galbene, albe, turcoaz şi mov. Nu se va plictisi de această abundenţă de culori şi parfumuri!

Pe o margine a iazului creştea un smochin enorm, a cărui împletitură de rădăcini subţiri formau un fel de mic boschet. Mona recunoscu mai departe un tectano, din care

se scoate teckul, un lemn de-o foarte mare duritate, iar mai departe, arbori de camfor, smochini şi tot felul de bambusi.

Suprafaţa apei era liniştit. Doar câţiva nuferi îi rupeau monotonia, aşezaţi ca nişte pietre preţioase printre frunzele mari, cu reflexe aurii.

Cât i-ar fi plăcut să fie Jane! Şi cât de frumoasă ar fi fost viaţa cu Ralph alături, departe de lume, în acest peisaj idilic! Şi-l închipui bronzat, doar cu o bucată de pânză în jurul coapselor. Ar fi fost un Tarzan splendid! se gândi, intrând în apă. Înotă în deplină libertate, cu părul desfăcut.

Sunt Jane şi Tarzan este acolo, undeva în junglă. dar de fapt, Jane nu se împiedica probabil în haine când se scălda!

Cuprinsă de o stranie dorinţă, Mona visă să facă acelaşi lucru. Regiunea Texasului, în care trăise, era mult prea populată pentru a-şi fi putut permite aşa ceva. Faptul de a înota goală, trebuie să-ţi dea o senzaţie încântătoare. Ezita încă să se dezbrace; totuşi iazul era locul visat! însoţitorii săi erau departe, n-o va vedea nimeni. O ocazie de acest gen nu ţi se prezintă de două ori!

Mona se ridică în picioare. Apa se unduia în jurul ei. Îşi scoase kainul, îl stoarse şi-l agăţă de-o ramură. Apoi se întoarse în apă cu încântare.

Înota încet, conştientă că trăieşte o clipă rară şi minunată. Tot trupul i se înfioră. Întinsă pe spate, se lăsă să plutească în parfumul suav al nuferilor.

Pacea şi frumuseţea. Era în paradis. Sau aproape. Dacă Ralph ar fi fost acolo. Închise ochii.

Dacă ar fi fost într-adevăr, ca în visul său, Tarzan şi Jane, Ralph ar fi fost deja pe cale de a i se alătura înotând în iaz. S-ar fi amuzat înotând şi scufundându-se, jucându-se şi stropindu-se ca nişte copii. El ar fi tras-o sub apă

pentru a o săruta, cu trupurile înlănţuite în verdele adâncurilor. Ar fi dus-o apoi în braţe pe malul iazului şi s-ar fi dăruit unul celuilalt.

Mona zâmbi. Ce imaginaţie! Adorabile himere! Dacă Tarzan şi Jane nu existaseră în realitate, cel puţin legenda lor era cunoscută de mii de oameni şi exemplul iubirii lor îmbogăţise, cu siguranţă, câteva vieţi. Ralph greşise crezxând că dragostea acestora, ca şi a lor, nu era decât o iluzie. Exista, existase şi ar fi fost mereu vie dacă n-o distrugeau ei.

Întinsă pe apă, plânse încet, în tăcere. Oare de ce n-o putea şi el iubi?

Sunt o proastă îşi spuse şi, în plus am de lucru! De ce-mi compătimesc fără încetare soarta? Ralh s-ar mânia dacă m-ar vedea pierzând astfel timpul! Trebuie să ies din apă. să-mi interzic aceste visări!

Totuşi se simţea atât de bine, încât se hotărî să-şi mai acorde câteva clipe. La urma urmei, n-avusese parte de relaxare de mult timp!

Deodată, ceva alunecă într-o parte. De când înota în apele râurilor, astfel de lucruri nu-i mai făceau teamă; se gândi că era vorba despre un peşte. Inspiră adânc parfumul nuferilor. Totuşi avu senzaţia unei prezenţe în apropiere. Întoarse capul şi se află nas în nas cu Ralph.

Brusc, visul şi realitatea se contopiră. Mâna lui Ralph fu cea care-i atinsese soldul. Ca şi ea, era gol. O trase spre el şi o prinse în braţe.

Mona se afla lângă acel corp familiar, pe care-l dorea atât de mult. Gura lui Ralph o atinse uşor pe a sa, în timp ce pluteau şi se îmbrăţişau, ca într-un graţios balet acvatic. Totul era atât de simplu, atât de armonios, încât se abandona visului său, în care redeveneau un bărbat şi o femeie orbiţi de senzualitate şi iubire.

Suiră la suprafaţă. În ochii lui Ralph şi în minunatul zâmbet al acestuia, îl găsi pe cel pe care-l iubise atât de mult. Mona vru să vorbească, dar tăcu, de teamă să nu rupă vraja, să nu distrugă magia acelei clipe.

Ralph se ridică; apa îi ajungea până la solduri. În ochi avea un amestec de dorinţă arzătoare şi de infinită tandreţe.

— Ralph.

Cu un deget, o făcu să tacă şi-i mângâie faţa.

— Eu Tarzan, tu Jane, murmură brusc.

Mâna îi coborî de-a lungul gâtului şi se opri pe piept.

— Ssst!

Mona fu cuprinsă de o intensă emoţie. Cât de mult îl dorea! Aceste ultime săptămâni fuseseră o adevărată tortură: să fie atât de aproape de Ralph şi trebui să-l trateze ca pe un străin, când totul o împingea spre el!

Încet, începu să-i mângâie sânii şi îngenunche pentru a o acoperi cu sărutări. Când simţi pe şolduri apăsarea voluptuoasă a mâinilor puternice, Mona tresări îndelung. Apoi o atrase spre el şi o făcu să alunece de-a lungul trupului său.

În genunchi, în apa calmă, se îmbrăţişară. Valuri mici li se spărgeau pe umeri. Dorinţa lor intensă şi sălbatică se reînnoi, întărâtată de senzaţia pe care o trezea în ei apa ce se mişca.

Ralph îi muşcă lobul urechii, apoi buzele i se aşezară pe piept, trasându-i pe gât o dâră de foc. Mona îşi aşeză fruntea pe pieptul lui Ralph, în timp ce acesta îi explora ascunzişurile cefei. Tot trupul îi era ca electrizat. Mona ridică încet capul şi cu vârful buzelor, desenă delicat o cărare de sărutări pe pielea lui, regăsind gesturile minunate care-i plăceau lui Ralph. Cu un geamăt de plăcere, acesta o rugă să continue.

Cu mici atingeri uşoare, gura Monei urmă conturul obrazului, al bărbiei şi curba accentuată a maxilarului.

Ralph o strânse mai puternic, iar Mona se oferi tremurând sărutului buzelor pe care străluceau picături de apă. El puse stăpânire pe gura nerăbdătoare, cu un fel de imensă bucurie stăpânită, o plăcere încântătoare, languroasă, incredibil de senzuală. Răspubnzând chemării, Mona îl îmbrăţişă la rândul său şi, provocatoare, se cambră spre el. Mai întâi cu timiditate, apoi tot mai puternic, deveni seducătoare, îndrăgostită, pasionată. În acelaşi elan, gesturile li se uniră pentru a-i înflăcăra. Oare unde începea visul şi unde se oprea realitatea? Nu mai ştiau – într-o beţie ameţitoare a dansului nautic şi a mângâierilor amestecate.

Când, în sfârşit, gurile li se desprinseră, Mona ridică ochii spre el; Ralph zâmbea radios. Se scufundă din nou, invitând-o să înoate cu el. Îl urmă graţioasă şi începu să se evolueze la unison în apa limpede, care le transmitea undurile senzuale.

Ajunseră lângă nuferi şi Ralph o invită pe Mona să le respire parfumul persistent şi ameţitor. Înnebunită de fericire, ea îi zâmbi din nmijlocul florilor înflorite.

Orhideea roşie pe care şi-o prinsese în păr, tocmai nimerise pe una din frunzele mari, aurite. Ralph o luă şi-o aşeză din nou după ureche, mângâindu-i obrazul, apoi înotă în direcţia smochinului şi ieşi din apă, prinzându-se de rădăcini.

Mona îl privi căţărându-se tot mai sus în copac, îndepărtând lianele care-l stânjeneau, se opri pe o ramură groasă care se îndoia peste iaz.

Brusc, plonjă şi Mona simţi dorinţa de a-l imita. Ajunse de bine de rău pe aceeaşi ramură. Înainte de a se arunca îi zâmbi, apoi trupul îi rămase arcuit în aer, înainte

de a aluneca în apă.

Când deschise ochii în adâncul iazului, Ralph era lângă ea. O luă în braţe şi astfel înlănţuiţi, urcară la suprafaţă. Ralph se întoarse pe spate şi înotară împreună spre smochin.

Mona se prinse de-o rădăcină, pentru a urca în copac. Ajunsă sus, văzu că Ralph n-o urmase. Rămase în locul unde apa era mai puţin adâncă şi n-o scăpa din ochi.

În timp ce se aşeza pe ramură, simţi dorinţa de a-i dovedi dragostea sa şi de a-i demonstra încrederea. Îi ceru să desfacă braţele. El se supuse, fără să înţeleagă motivul, dar îşi dădu seama foarte repede de ceea ce voia să facă şi strigă:

— Mona! Nu! Opreşte!

Se grăbi să i se alăture şi s-o împiedice să sară spre el. Mai întâi frustrată, Mona se gândi la semnificaţia gestului lui Jane: în fond, era oare cu adevărat o dovadă de încredere? Avea nevoie de un lucru atât de spectaculos? încrederea nu însemna mai curând să ia mâna pe care i-o întindea Ralph şi să-l lase să-şi pună braţul pe umărul ei?

Îşi înnodă amândouă braţele în jurul gâtului său şi-l atrase spre sine. Ralph o ţinea strâns cu un braţ şi, cu celălalt, prinse o liană groasă. O trase deasupra pentru a se asigura că era solidă, apoi se agăţă de ea şi sări cu Mona jos. Aceasta era nebună de bucurie. Râsul său cristalin răsună în pădure. Îl regăsise pe bărbatul pe care îl iubea.

Ralph dădu drumul lianei, o ridică pe Mona de pe pământ şi o duse spre ţărm. O privi îndelung, cu ochii strălucind de dorinţă şi de tandreţe.

Sub spatele ei gol şi sub şolduri, nisipul era cald. Soarele o mângâia. Ralph îi acoperi faţa cu mici sărutări încântătoare, incredibil de tulburătoare. Mona simţi cele

două inimi palpitând una lângă cealaltă. Îi luă faţa în mâini şi-i cercetă cu pasiune gura. Era în acel sărut o intensitate stăruitoare care, departe de a o înspăimânta pe Mona, din contră, îi declanşă dorinţa – de o voluptate aproape insuportabilă.

Când trupul lui Ralph fu gata pentru unirea cu al său, se cambră pentru a se oferi mai bine îmbrăţişării sale şi fu o încântare a întregii ei fiinţe. În această lume ciudată şi fabuloasă a junglei, porniră o înfruntare senzuală, uimiţi, liberi, uniţi prin focul arzător al dorinţei împărtăşite. Mona descoperi un univers ideal, în care plăcerea se intensifica pe măsură ce trecea timpul, cu fiecare unduire a şoldurilor. Apoi cunoscură împreună tumultul vertiginos al unei beţii care-i mişcă adânc.

Gâfâind, cuprinşi de o dulce epuizare, rămaseră mult timp nemişcaţi. Mona savura în tvăcere nespusa voluptate de a fi aparţinut încă o dată lui Ralph.

Acesta vru să se întoarcă, dar îl reţinu strângându-l lângă ea, ca pentru a nu-l mai lăsa să plece niciodată. Totuşi, când Ralph se ridică, ştiu că nu va folosi la nimic să-l împiedice.

— Ralph? murmură.

Îi răspunse foarte încet, ca şi când se temea să nu distrugă vraja care-i unise.

— Da?

— Eu. Cum ai ghicit.

— Că te pregăteai să sari de sus din acest copac? Pentru că te cunosc, Mona. dar nu cred că doreşti ceva, comportându-te într-o manieră atât de melodramatică.

Nu era nimic, nici ironic, nici cinic, în aceste cuvinte. Nu, doar amabilitate şi complicitate, exact ca în mângâierea pe pielea goală care le însoţise.

— Nu ştiu dacă aş fi făcut-o, într-adevăr.

— Nu te puteam lăsa să-ţi asumi acest risc!

— De ce, Ralph? sopţi, cu inima palpitând de o puternică speranţă.

El nu răspunse imediat. Simţi că, treptat, se îndepărta, că era din nou pe cale s-o părăsească.

— Pentru că suntem în inima junglei. Te-ai fi putut răni, sau să mă răneşti. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat atunci.

— Înţeleg.

Îl rugă, cu un nod în gât:

— Ralph. mă mai iubeşti. puţin? bâigui cu o voce tremurătoare.

Îl simţi crispându-se imperceptibil.

— Ţi-am spus deja, Mona; între noi, nu trebuie să existe dubiu. Ne înţelegem foarte bine pe plan fizic. Am recunoscut-o întotdeauna. Dar căsătoria noastră s-a încheiat. Pentru mine, dragostea nu mai înseamnă nimic.

Mona îşi stăpâni lacrimile. Minunatul său vis luase sfârşit.

— Am devenit matură! Vezi bine că m-am schimbat!

— Sunt de acord, Mona. Îţi faci foarte bine munca. Dar astea sunt faptele. Nu mai cred nici în dragoste, nici în încredere. Nu-ţi pot da ceea ce-mi ceri.

Se desprinse din îmbrăţişare.

— Mulţumesc că m-ai făcut părtaş la visul tău.

Brusc, tonul i se opri.

— Acum, este timpul să începem din nou să lucrăm. Ne vom vedea imediat în tabără.

Se ridică, perfect stăpân pe sine.

— Aş prefera să ţinem pentru noi ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Da, Ralph. murmură Mona cu vocea frântă.

Cu ochii plini de lacrimi, îl privi intrând în apă şi

traversând iazul. Se scufundă sub nuferi, apoi capul îi reapăru pe cealaltă parte. Ajuns la malul opus, îşi puse kainul şi cu un semn din mână dispăru în pădure.

Mona se prăbuşi pe nisip. În ciuda soarelui, tremura. Oare cum o putea dori, fără să încerce pentru ea nici cel mai mic sentiment? Era de neînţeles!

Treptat, în timp ce se gândea, tremurul şi se domoli şi reveni speranţa: nu recunoscuse el că se schimbase?

Da, era prima sa victorie. Expediţia nu se terminase şi timpul trecea în favoarea ei.

Întărită cu o energie nouă, se întinse în soare şi se ridică; o aştepta munca.

Capitolul 11

Mona se întoarse în tabără la sfârşitul după-amiezii, după ce făcuse toate observaţiile necesare în împrejurimile iazului. Hotărâse în cele din urmă, să-şi adapteze comportamentul după cel al lui Ralph; dacă rămânea distant, va fi la fel, în caz contrar.

Când ajunse în luminis, îl văzu pe Tim ocupat să pregătească peştii pentru cină.

— Ei bine! Ţi-a trebuit ceva timp. făcu el remarca, observând-o cu atenţie.

— Aveam mult de lucru.

— Am crezut că patronul voia să-ţi mai dea încă. S-a întors la puţin timp de la plecarea ta şi-a întrebat unde eşti.

Pentru a-şi ascunde emoţia, Mona începu să răscolească în geantă, cu un aer foarte preocupat.

— Ah! Iată-te Mona! Vrei să-ţi scoţi harta? Aş vrea să verific ceva. Era Ralph, care tocmai sosise; i se adresă ca şi când n-o văzuse de dimineaţă.

— Desigur! Pe care o vrei?

— Cea de care te-ai folosit ieri.

Vorbea pe un ton impersonal. Când îi întinse harta, el lăsă ochii în jos, pentru a nu-i întâlni privirea. Mona se duse să se aşeze lângă Tim şi începu să-l ajute să cureţe peştii.

Tim bombănea în colţul său.

— Ce n-aş da pentru un biftec bun! M-am săturat până peste cap de peşte!

— Eu îmi doresc o îngheţată! O îngheţată uriaşă de vanilie, acoperită cu ciocolată caldă, cu cremă Cantilly şi alune.

— Imediat ce ne întoarcem la Balikpapan, îţi promit să-ţi ofer una. Sunt sigur că vom găsi cu uşurinţă la Kampung America!

— În acest caz îmi eşti prieten cu adevărat. Numai să nu-mi mai propui să mănânc crocodil!

Tim clătină din cap cu un zâmbet amabil.

— Nu. Cunosc mulţi oameni care nu mănâncă aşa ceva. Asta nu înseamnă nimic. Ai dat dovadă de un curaj pe care mulţi bărbaţi l-ar invidia! Pot să-ţi spun că voi fi fericit să mai lucrez cu tine. Oriunde şi oricând.

Complimentul îi merse drept la inimă. Era ceva foarte rar din partea unui veteran!

— Mulţumesc, Tim. Mă măguleşti.

Râsul lui Ralph o făcu să tresară.

— Este întotdeauna mulţumit când cineva îl ajută la curăţirea peştilor.

Tim se încruntă.

— Deloc! Sunt sincer! protestă. Mona este la fel de pricepută ca noi bărbaţii, iar în anumite cazuri, chiar mai mult!

Ridică ochii spre Ralph, care îşi îbntoarse privirea.

— Din moment ce eşti atât de sigur. mormăi.

Apoi, întorcând spatele, străbătu luminisul şi dispăru

în pădure.

Tim îl privi îndepărtându-se.

— Mă întreb ce are. A fost imposibil în tot timpul călătoriei.

— Zău? Credeam că întotdeauna este aşa. spuse ea, cu un ton indiferent.

— Nu, răspunse serios Tim. Asta nu înseamnă că este un om moale, dar până acum, a fost întotdeauna bine dispus. Acum, se ofensează din nimic. Este mai susceptibil şi mai dezagreabil decât un bătrân crocodil! La început, am crezut că era din cauza ta. De altfel, ideea de a avea o femeie în echipă, n-a bucurat pe nimeni. Dar este imposibil: n-ai făcut nimic rău! Noi n-avem nicio vină!

Mona dădu din cap şi continuă să-l ajute. De ce nu putea să se destăinuiască şi ea cuiva? Avea atâta nevoie să vadă limpede, să înţeleagă personalitatea misterioasă şi tainică a lui Ralph! Dar o dată în plus, toate întrebările rămaseră fără răspuns. În acea clipă, apăru Nick; ducea pe umeri un ciorchine de banane sălbatice, cu coaja roşie.

— Aduc desertul! declară vesel.

— Bravo! exclamă Mona. Îmi place mult pestele cu orez, dar o mică îmbunătăţire a meniului nu va fi de refuzat.

Nick îşi aşeză povara pe sol.

— Prefer pisang tuju, care sunt foarte mici, de dimensiunea unui deget, dar cred că, probabil, nici acestea nu sunt rele.

Brusc, se auzi vocea severă a lui Ralph.

— Vă amintesc că suntem într-o călătorie de studiu, nu într-un turneu gastronomic!

Toţi trei se întoarseră, uluiţi. Tăcerea deveni repede apăsătoare. Puţin jenat, Ralph reluă pe un ton amabil:

— Ne vom întoarce foarte curând la civilizaţie. Vom

avea răgazul să ne distrăm şi să ne odihnim. Până atunci, avem încă de lucru.

Tim încercă să destindă atmosfera printr-o glumă.

— Am înţeles patroane! Dar tu şi Nick, ce vă doriţi cel mai mult? Eu, visez la un biftec şi Mona la o îngheţată uriaşă!

Nick descoji o banană şi i-o oferi Monei.

— Nu mulţumesc, Nick. Am mâinile prea murdare pentru a o ţine. Imediat.

El îi apropie fructul de gură.

— Gust-o, te rog.

Mona îşi înfipse dinţii în fructul copt. Învăţase că banalele puteau avea gusturi foarte diferite şi chiar uitase savoarea celor din copilărie. Unele erau dulci, unele se mâncau cu coajă, dar cea mai mare parte trebuiau descojite. Ignorând privirea furioasă a lui Ralph, relansă conversaţia.

— Ei bine, Nick? La ce mâncare delicioasă visezi?

Acesta se încruntă şi se gândi câteva secunde.

— Porc umplut. Este mâncarea mea preferată.

— Tim mi-a spus că ne vom găsi fericirea la Kampung America!

— Da; au de toate acolo. Dar tu, patroane, ce-ţi doreşti?

Mona îşi ţinu respiraţia şi continuă să pregătească pestele.

Tim îi oferea lui Ralph o ocazie de a se reabilita şi de a-şi uita proasta dispoziţie.

— Visul meu ar fi un enorm platou cu iofcă, pâine proaspătă şi unt.

— Oh! Minunată idee! aprobară în cor Nick şi Tim.

Mona profită pentru a pune întrebarea care-i stătea pe suflet.

— Cât timp mai avem de petrecut în această pădure?

— Poate două săptămâni, răspunse Ralph. Descreşterea apelor a început. Vom putea pleca de aici mâine sau poimâine. Doar câteva cursuri rapide de apă, câteva tabere ca aceasta şi vom ajunge la Longpahanghai, unde vom chema elicopterele prin radio.

Mona îşi aşează pestele pe grămadă celor prevăzuţi pentru fierbere.

— Când trebuie să sosească echipa de seismografie?

— Greu de spus! Totul depinde de nevoia lor de petrol şi de o mulţime de amănunte – de exemplu de responsabilul în funcţie, sau de deciziile concernelor interesate. Dar asta nu este problema noastră. A noastră va fi încheiată când vom ajunge la Longpahanghai.

Privirea lui Ralph o mângâie pe Mona înainte de a se aţinti asupra lui Nick.

— A mers astăzi?

— Da, răspunse Nick. Văzând cercetările, sectorul pare excelent.

— Îmi este cu adevărat teamă să fiu de părerea ta, adăugă Mona.

— De ce „mi-e teamă cu adevărat?” întrebă Ralph, mirat.

— Pădurea este atât de frumoasă, atât de sălbatică, răspunse ea cu un zâmbet nostalgic. Nu mă pot împiedica să nu fiu tristă la ideea că.

Se întrerupse o clipă şi lăsă ochii în jos.

— Că iazul acela atât de minunat va fi distrus de sonde şi oameni. Toată această frumuseţe sălbatică.

Ralph scutură din cap.

— Afacerile sunt afaceri. N-am nimic de-a face cu romantismul! Dacă este nevoie de petrolul care se află aici în subsol, îl vor extrage. Asta este progresul. şi tocmai

contribuim la el.

— Înţeleg reticenţele Monei şi le împărtăşesc, interveni Nick cu o voce blândă, dar fermă. Au rămas puţine regiuni atât de sălbatice şi neatinse în lume; îi este teamă să vadă dispărând una dintre ele.

O privi pe Mona.

— Dar mă tem că patronul are dreptate. Progresul pretinde acest gen de sacrificii. Este imposibil să-l opreşti. Omenirea trebuie să meargă mereu înainte.

— Să mergi înainte, nu înseamnă neapărat să progresezi! replică ea. Mai ales când progresul pătrunde prin distrugere! Iertaţi-mă, nu voiam să vă plictisesc cu discuţii filosofice. Pur şi simplu am învăţat să iubesc această pădure – frumuseţea, puterea, magia sa.

Evită să-l privească pe Ralph, pentru ca ceilalţi doi să nu poată bănui ceea ce-o lega de el. Tim se întoarse spre Mona.

— În locul tău, nu m-aş îngrijora pentru junglă. Această pădure ecuatorială a existat şi va exista mereu. Poate fi doborâtă, dar va creşte din nou. Imediat ce omul va pleca, va avea din nou prioritate. Aici, vegetaţia este mai puternică decât orice.

— Tim are dreptate, aprobă Ralph. Dar în ceea ce ne priveşte, îţi amintesc că mai avem multe de făcut.

Străbătu luminisul pentru a merge să pună hărţile şi notiţele Monei în cabană.

Zilele următoare trecură prea repede după dorinţa Monei; sfârşitul călătoriei se apropia nemilos de clipa în care va trebui să-l părăsească pe Ralph – care se încăpăţâna s-o evite. Nu mai găsea pretexte pentru a rămâne singură cu el şi spera în zadar în fiecare noapte că va merge să se aşeze lângă foc.

Timpul care-i rămânea pentru a-şi atinge scopul se

micşora, dar voia să creadă încă în visul său imposibil.

Într-o seară, în timp ce tocmai ridicau tabăra, Ralph le declară:

— Este aproape ultima noastră noapte sub cerul liber! Poimâine, vom fi la Longpahanghai.

O privi lung pe Mona, apoi pe Tim.

— Vom putea în sfârşit lua vacanţă Tim izbucni de bucurie.

— Uf! Aştept asta de mult timp! Nu mă gândesc decât la biftecul pe care mi-l voi comanda când ajung acolo! Apoi, voi descoperi o micuţă frumoasă.

Se întrerupse brusc, stacojiu. Ralph izbucni în râs.

— Ştii, Tim. Mona nu mai este o copilă! Poţi vorbi liber în faţa ei. Nicio îndoială că şi ea va avea nevoie de companie!

Mona rămase cu fura căscată. Nick fu cel care-i luă apărarea.

— La urma urmei, nimic mai natural. Este omenesc, nu? Am fi lipsiţi de eleganţă să i-o reproşăm!

Ralph lăsă ochii în jos, spre farfurie. Mona îşi stăpâni lacrimile şi-l privi în tăcere. Nick o observa cu un aer preocupat. Ea îi zâmbi recunoscătoare.

— Spune-mi, Nick, există vreun sat de case lungi între acest loc şi Longpahanghai?

— Cred că da. Njo îţi va spune mai bine decât mine. De ce această întrebare?

— Mi-ar plăcea să văd unul de aproape înainte de plecare. Credeţi că ne-am putea opri acolo? Desigur, nu pentru a dormi, ci doar pentru o oră sau două.

Ralph n-avea aerul că apreciază această idee.

— Să ştii că nu este mare lucru de văzut.

— Am putea să-i cerem căpeteniei satului să-i arate colecţia sa de capete! exclamă Tim.

Obişnuită acum cu glumele lui, Mona zâmbi.

— Credeam că vânătorii de capete sunt în afara legii de la ultimul război!

— Este exact, răspunse Nick, dar aici autoritatea guvernamentală este foarte slabă. Bătrânele căpetenii au refuzat să se despartă de capetele lor. Nu le mai taie, dar le-au păstrat pe cele care le aveau deja, ca trofee. Nu-i poţi cere unui campion să se despartă de cupele sale!

— Ştiu, mi-a spus-o Njo. Să iei capul unui bărbat, înseamnă să-ţi însusesti curajul şi puterea sa şi să fii în stare să te foloseşti de ele. Aşadar, cele ale eroilor sunt cele mai apreciate.

— În schimb, ei nu taie niciodată capetele şefilor propriilor triburi!

— Este evident! comentă Ralph.

În acea clipă, Mona îşi aminti de ceea ce-i spusese ghidul. Odinioară, capul lui Ralph ar fi avut o mare valoare.

— Pentru a-ţi răspunde la întrebare, ne vom putea opri puţin, pentru că avem timp din belşug.

Pentru prima dată, era gata să-i facă o concesie.

— Îţi mulţumesc mult.

— Vei avea ocazia să constaţi că viaţa în junglă nu este paradisul descris în filmele de la Hollywood!

Aluzia era clară, dar Mona o ignoră pentru a nu învenina lucrurile.

— Îţi sunt recunoscătoare că-mi dai posibilitatea s-o constat eu însămi!

Simţind că atmosferă devine încordată, Tim reluă:

— Poate vom avea norocul să asistăm la o şedinţă de tatuaj. Cea care-o oficiază, este o femeie, un fel de mediu.

Întinde pe piele un fel de pastă lichidă şi neagră, apoi înţeapă în piele cu un ac prins de un băţ mic. Tatuajele au

o mare importanţă pentru ei.

— Am citit undeva că odinioară dayakii erau numiţi „sălbaticii din Boneo”; continuă Mona curioasă.

— Este adevărat, interveni Nick. Kalimantan este partea de sud a insulei. Nordul, care acum se numeşte Sanoh, aparţine malaeziei de aproximativ douăzeci de ani. Dacă cineva ca Njo, se apropia de tine cu o suliţă în mână, sunt sigur călai fi luat drept un sălbatic!

— Oh! cu siguranţă! mărturisi ea râzând.

Capitolul 12

A doua zi după-amiaza, pirogile ajunseră într-un longbot. Mona puse piciorul pe uscat şi fu încântată să descopere chipurile brune şi zâmbitoare ale indigenilor. Femeile, cu pieptul gol, îşi duceau copii pe solduri. Îmbrăcate în cea mai mare parte în kainuri, îşi arătau toate acei dinţi negri, pe care Njo îi găsea atât de seducători.

Aici, femeile de-o anumită vârstă aveau urechile lungi din cauza inelelor grele. La unele, lobul cobora aproape până la umeri. Dar tinerele se pare că renunţaseră la acest obicei şi nu purtau decât unul sau doi cercei la fiecare ureche.

Evident, Mona făcu o impresie deosebită indigenilor, care şi-o arătau cu degetul.

Pentru a o linişti, Nick îi explică:

— Părul tău blond îi fascinează. Văd atât de puţini străini. şi încă mai rar femei. Le este de înţeles mirarea.

Mona le zâmbi. Îl luă de braţ pe Nick şi amândoi îl urmară pe Ralph, care îi conduse în faţa intrării unei case lungi.

Un bărbat bătrân veni să-i întâmpine.

— Iată căpetenia satului, îi anunţă el.

Ralph schimbă câteva cuvinte cu acesta.

Mona regreta că nu le înţelegea limba, mai ales când văzu ochii bătrânului aţintindu-se asupra ei.

— Ce spun? îl întrebă pe Nick.

— Căpetenia ne urează bun venit şi ne invită să luăm parte la masa sa. Ralph a acceptat. Va trebui din politeţe să iei puţin din fiecare fel de mâncare, servindu-te numai de mâna dreaptă.

— Dar au vorbit şi despre mine, nu-i aşa?

— Da. Căpetenia l-a întrebat pe Ralph de ce te-a adus în junglă şi cine eşti.

— Ce-a răspuns? îl întrebă cu inima palpitând.

— Nimic care să te facă să te nelinişteşti.

— Ce-a spus Nick?

— Că eşti o persoană de neatins şi că le faci farmece tuturor bărbaţilor care se apropie de tine.

Mona păli, cu respiraţia tăiată.

— Nu te formaliza, Mona. Este un pretext ca oricare altul. Şi cum cel mai mic lucru care se poate spune despre voi este că nu vă înţelegeţi foarte bine, nu putea inventa că eşti soţia lui!

— Dar oare ce-şi va putea imagina bătrâna căpetenie?

— Cu siguranţă crede că vrem să scăpăm de tine!

— Să scăpaţi de mine?

— Fii rezonabilă, Mona. Niciun indigen n-ar vrea să păstreze o femeie care ar fi într-o oarecare măsură o vrăjitoare. Dar noi nu suntem sălbatici! Ralph a minţit cu singurul scop de a-ţi asigura securitatea!

Nick o privi cu un aer preocupat.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun. Îţi afirm că este pentru siguranţa ta!

— Te cred, Nick, minţi ea.

În sinea sa, avea o altă interpretare: după toate

aparenţele, Ralph dorea ca ea să fie la curent cu ceea ce se întâmpla. De altfel, încercase s-o facă să înţeleagă, cu ajutorul gesturilor conversaţia sa cu căpetenia satului Dar de ce cuvântul „farmece”? Dacă n-o mai iubea, dacă sentimentele faţă de ea nu mai existau, ar fi inventat oare o asemenea poveste?

Nick râse uşor ironic.

— Închipuieşte-ţi că bătrânul tocmai i-a propus ajutorul unei vrăjitoare! Ea ar putea, se pare, să rupă vraja.

Mona se sili să zâmbească.

— Mă pot considera mulţumită?

— Dar am impresia că Ralph îi spune.

Se întrerupse şi se încruntă.

— Continuă, Nick. sopţi ea cu un oftat.

— Afirmă că puterea ta magică este prea mare. Vrăjeşti pe oricine te atinge. Acum, au schimbat subiectul; căpetenia l-a invitat să continue conversaţia pe verandă.

— Şi noi?

— Vom profita de asta pentru a ne plimba puţin în libertate. Ce vrei să vizitezi?

Mona îl privi pe Ralph urmându-l pe bărbatul îmbătrânit, care urca sprinten un fel de scară făcută dintr-un trunchi de copac prevăzut cu crestături tăiate.

— Poate am putea începe prin a merge să vedem ce se află sub casă!

— De acord!

Se apropiară. Imediat doi godaci plecară în faţa lor grohăind.

Nick începu să râdă.

— Asta este în acelaşi timp o curte de păsări şi cocină!

— Văd, spuse Mona zâmbind.

Se îndreptară împreună spre două femei care pisau un fel de substanţă albă.

— Este măduvă de sagotier: acest palmier are nevoie de cincisprezece ani pentru a atinge dimensiunea adultă. Când îi cresc muguri de flori, înseamnă că este timpul să fie tăiat. Se extrage acea măduvă care se foloseşte în prepararea prăjiturilor. Nu sunt prea gustoase, dar constituie hrana de bază a dayakilor, împreună cu orezul brun.

— Şi ce fac aceste femei? întrebă Mona, arătându-le cu un semn din bărbie.

— Împletesc coşuri. Mai întâi colorează în roşu firele de răchită, adăugându-le decoraţii negre. Coşurile acestea adânci, de formă conică, le servesc pentru a-şi transporta lucrurile când se deplasează. De asemenea ţes covoare pentru odihnă, rogojini pentru dormit şi huse pentru a-şi proteja hrana.

Mona zâmbi, ocolind un pui care ciugulea la picioarele sale.

— Dayakii trăiesc într-un mod destul de primitiv, dar sunt adevăraţi artişti! N-au locuit întotdeauna atât de departe de coaste. Invazia malaezilor i-a alungat spre interiorul uscatului. Malaezii sunt musulmani. Dayakii n-au fost convertiţi niciodată; după cum vezi sunt foarte amatori de carne de porc! Dar ne îndepărtăm de subiectul nostru. Njo!

Nick îi făcu semn ghidului să li se alăture.

— Întreabă-ţi prietenii dacă cineva din sat lucrează un ikat!

— Imediat!

În acest timp, o ceată de câini şi de pisici, care, în aparenţă, trăiau în bună înţelegere, veni să adulmece cizmele Monei.

Câteva secunde mai târziu, Njo reveni în fugă, cu zâmbetul pe buze.

— Sunt în casa lungă! le strigă. Vă va conduce această femeie.

— Mulţumesc, Njo.

Mona, femeia doyak şi Nick plecară, cu animalele pe urmele lor.

Ea urcă uşor scara rudimentară care permitea accesul în casă. Njo li se alătură sus.

— Iată ikatul.

Arătă cu degetul o femeie care lucra la un război de ţesut.

Mona se aplecă să-i vadă lucrul. Firul folosit era multicolor.

Nick îi dădu câteva explicaţii.

— Leagă mai multe fire împreună cu fibre de nucă de cocos, apoi le scufundă într-o baie vegetală pentru a le colora.

— Este minunat! exclamă Mona cu admiraţie. Ce face cu această bucată de material?

Cel care răspunse fu Njo.

— Este o ţesătură sacră. Odinioară se folosea pentru a se înfăşura capetele.

O conduse pe Mona aproape de o femeie care confecţiona un coş.

— Acesta este pentru a căra un copil! spuse cu mândrie Mona zâmbi aprobator şi Njo continuă prezentările.

— Bărbaţii fac sculpturin lemn. Veniţi, vă voi arăta casa căpeteniei satului; în interior totul este lucrat cu minuţiozitate.

Pe măsură ce se apropia de ea, Mona distingea motive foarte fine în jurul uşilor şi a ferestrelor, ca şi pe

balustrada verandei.

Njo se aplecă pentru a ridica un cufăraş care conţinea perle.

— Priviţi capacul!

Mona îi admiră gravura – făcută dintr-o împletitură de triunghiuri şi spirale.

— Este foarte frumos!

— Bărbaţii mai fac bukung.

Făcu o strâmbătură urâtă şi-şi puse mâinile în forma de cupă sub bărbie.

În faţa aerului mirat al monei, Nick traduse.

— Bukung înseamnă mască.

— Veniţi să-l vedeţi pe bătrânul satului şi imaginile sale!

Njo îi conduse, dându-şi o palmă peste piept.

Mona şi Nick ocoliră un grup de femei care lucrau şi-l urmară în locul unde stătea aşezat bătrânul; era acoperit cu tatuaje, ale căror simboluri fură interpretate de Njo.

— Aici, vedeţi călătoriile sale, arătă ghidul. Şi acolo, o luptă cu un taur. Acolo, este spiritul său. Priviţi.

Când Mona se aplecă să cerceteze tatuajele, bătrânul îi zâmbi.

— Spune-i că-i mulţumesc că mi le-a arătat.

— Da.

El schimbă câteva cuvinte cu bătrânul, apoi se întoarse spre Mona.

— A spus că tatuajele sunt făcute pentru a fi privite. A mai spus că, odinioară, când era tânăr, a călătorit mult. Dar n-a întâlnit niciodată o femeie cu părul ca soarele. Îl găseşte foarte frumos.

— Mulţumesc!

Mona aprecia delicateţea acestor indigeni, respectul lor pentru persoanele în vârstă şi simţul artistic.

— Nick! Mona! Sunteţi invitaţi în casa lungă a lui aminaja!

Era vocea lui Ralph care ajungea până la ei, mai puternică decât toate zgomotele înconjurătoare.

— Sosim!

Casa căpeteniei satului era mai înaltă şi mai lungă decât celelalte şi cornişa acoperişului era mai minuţios lucrată. În faţă se întindea o mică grădină cu ierburi plantate în jurul unei grămezi de pietre şi cu un rând de statui.

— Aceste ierburi sunt plante sacre, îi explică Nick. Pietrele reprezintă genealogia, ascendenţa şi bogăţia familiei. Statuile sunt ale zeilor căminului.

Mona urcă scara până la veranda ai căror stâlpi erau decoraţi cu basoreliefuri. Pe uşa din abanos era gravat un pău. De-a lungul acoperişului se profilau imagini cu dragoni şi cu serpi. Ralph se apropie de ea.

— Ia loc, Mona şi nu mişca. Căpetenia ar vrea să te privească.

Ascultă, nu prea calmă şi se aşează turceste pe un covor mic, bombănind împotriva manierelor autoritare ale lui Ralph.

Timp de câteva minute, bătrâna căpetenie n-o scăpă din ochi. Mona nu îndrăzni să-l privească. Brusc, el bătu din palme: uşa se deschise şi apăru o femeie bătrână, ridată, mică şi care purta brăţări grele.

Nick îi sopţi la ureche:

— Iat-o pe wadian.

Ralph avea aerul că se amuză de stinghereala sa.

— Rămâi liniştită, Mona. Sunt sigur că Nick ţi-a vorbit despre vrăjitorie. Aminaja crede că este o ruşine să vrei să scapi de o femeie ca tine. Te consideră frumoasă, cu toate că părul îţi este prea deschis la culoare, dinţii

prea albi şi urechile prea mici. Dar ai o anumită valoare, eşti destul de puternică pentru a munci. De aceea i-a cerut vrăjitoarei să se ocupe de tine.

Mona aţinti asupra lui o privire rugătoare; în loc de orice răspuns, îi adresă un zâmbet amuzat.

Vrăjitoarea se apropie în zgomotul metalic al brăţărilor ce se izbeau una de alta. Îşi puse mâna noduroasă sub bărbia Monei şi o făcu să ridice capul. Privirile li se întâlniră.

Ochii wadianei erau negri, de un negru intens. Emana un fel de putere fascinantă. Oare această femeie avea o putere supranaturală, de exemplu de a citi în suflete? Va ghici iubirea ei pentru Ralph?

Vrăjitoarea îşi ţinu mult timp privirea aţintită în a sa, apoi se întoarse la căpetenie.

Mona ar fi vrut să le înţeleagă conversaţia pe care o aveau în acea clipă. Aşezat alături, Nick îi sopţi traducerea.

— Îi spune, că îi pare rău, dar că vraja este prea puternică. Nu poate face nimic. Totuşi, pretinde că spusele lui Ralph nu sunt complet exacte. Există un bărbat care te poate atinge fără să fie fermecat. Este cel căruia ţi-ai dăruit inima. Nimeni altcineva nu te va putea avea vreodată.

Tăcu o clipă pentru a mai asculta.

— Acum, Ralph îi mulţumeşte căpeteniei satului. Este ora mesei. Aminteşte-ţi, trebuie să iei puţin din toate felurile de mâncare, întotdeauna cu mâna dreaptă.

Mona făcu da din cap. Inima îi bătea cu putere în piept… Vrăjitoarea îi ghicise dragostea pentru Ralph. Aşadar, într-adevăr putea citi în suflet!

O femeie aduse un platou pe care frunzele de banane umplute cu orez, se învecinau cu alte feluri de mâncare

specifice dayakilor. Mona nu era prea atrasă de această hrană şi încercă să se gândească la altceva în timp ce mânca.

Când ceremonia cinei se încheie, Ralph se ridică şi invitaţii îl imită. Înainte de a se îndrepta spre pirogi îşi luară adio de la căpetenia satului.

Jos, îi aştepta Njo, nebun de bucurie.

— Priviţi! le strigă. Am un mandon nou.

Mona îi zâmbi. Arma, care putea fi în acelaşi timp sabie, secure şi cuţit, părea să fie din bronz.

Njo i-l întinse şi ea îl examină cu grijă. Mânerul din abanos avea forma unui cap omenesc, cu păr adevărat deasupra.

Urcând în pirogă, Njo i-l luă din mână şi, descriind un cerc larg îi spuse:

— Se folosea la tăierea capetelor!

— Zău?

În ambarcaţiune, Ralph luă loc în faţa Monei.

— Ne-am distrat destul pentru astăzi. E timpul să plecăm!

Mona se întoarse. Pe ţărm, femeile le făceau semne largi cu mâna, pentru a le spune rămas bun.

Trecură mai multe ore. În sfârşit, Ralph dădu semnalul de oprire. Cât de repede trecea timpul! Prea repede după dorinţa Monei.

Cu inima palpitând, se hotărî să-i vorbească lui Ralph în aceeaşi seară. Mâine, va fi deja prea târziu! se gândi deznădăjduită. Mâine, vor ajunge la Longpahanghai şi Mona va avea presentimentul că Ralph va pleca discret, îndată ce va fi posibil.

Îi ajută pe ceilalţi să organizeze tabăra, tot gândindu-se la ceea ce-i va spune.

Ca de obicei, cina se compuse din peşte şi orez.

Glumele se îndreptau spre mesele bune din viitor. Apoi se aşezară în jurul focului din lemne. În aer plutea o oarecare nostalgie. Formau o echipă bine sudată şi învăţaseră să se cunoască şi să muncească împreună. Acum, îşi dădeau seama că, în curând, vor trebui să se despartă. La această idee, Mona îşi simţi lacrimile venindu-i în ochi. Nick şi Tim îi vor lipsi cu siguranţă, cât despre Ralph, nu-şi putea imagina deloc să trăiască departe de el!

După un timp se hotărârâră să meargă la culcare. Monei îi fu greu să adoarmă. Ralph fusese mai distant ca niciodată. Oare cum va găsi ocazia să-i vorbească?

Se trezi la primele ore ale zorilor. Când deschise ochii, îl văzu pe Ralph coborând pe furiş spre râu. Toţi ceilalţi dormeau încă. Se ridică fără zgomot şi-l urmă. În acea dimineaţă, jungla era superbă, încărcată de acea frumuseţe sălbatică pe care-o iubea. Totuşi, nu privi deloc peisajul; nu-l vedea decât pe bărbatul care mergea la câţiva paşi în faţa ei. Va putea oare să-l facă să accepte c-o iubea încă? Era ultima şansă.

Fără să privească în jur, Ralph îşi scoase kainul şi intră în apă. Mona se opri pe mal şi, dezbrăcându-şi şi ea kainul, îl urmă în râu. Ralph nu ştia încă de prezenţa sa.

Se apropie de el înotând sub apă. Când îi văzu picioarele lungi, o cuprinse o imensă tandreţe şi întinse braţul pentru a le atinge.

Foarte surprins, Ralph lovi brutal cu picioarele, lovitură pe care Mona o primi în plin maxilar. Pe jumătate inconştientă, deschise gura şi înghiţi apă. Această răcoare bruscă o făcu să-şi revină. Se zbătu să urce la suprafaţă.

— Ce se întâmplă? izbucni Ralph, uluit.

Mona respiră adânc dar i se făcu iar rău. Ralph o luă în braţe şi-o duse spre mal.

Ea nu protestă şi nu se mai gândea decât să-şi

recapete respiraţia. Treptat, se relaxă.

Ralph o aşează pe nisip şi îngenunche alături.

— Mona. Mona. repeta, incapabil să-şi ascundă neliniştea.

— Mi-e mai bine. Nu este nimic, Ralph. găsi ea puterea de a murmura.

Se strâmbă de durere şi-şi duse mâna la obraz.

— De ce nu m-ai prevenit? Ai înnebunit? îi strigă Ralph tremurând de furie.

Şi de teamă. se gândi Mona.

— Nu m-am gândit. murmură ea.

— Aş fi putut să te omor!

Spontan, Mona întinse mâna spre bustul lui şi-şi strecură degetele în părul ud de pe piept.

— Acum mă simt complet bine, sunt foarte rezistentă, să ştii!

Ralph clătină din cap, cu privirea pierdută spre râu.

— Te-ai fi putut îneca!

— Ralph! exclamă Mona prinzându-l de braţ. Încetează această comedie; nu mi-ai făcut rău!

— N-ar fi trebuit să ne urmezi niciodată în junglă!

Furioasă, îşi lăsă mânia să izbucnească.

— N-ai dreptul să-mi reproşezi! Te înşeli, Ralph, sunt perfect în stare să-mi asum răspunderea complet singură, fie că sunt în junglă sau în altă parte! Ai recunoscut singur, nu-ţi aminteşti?

Pe chipul lui Ralph se citea o asemenea îngrijorare, încât Mona fu sigură că nu-i era indiferentă.

Se hotărî să-i vorbească. Acum, sau niciodată!

— Mă iubeşti, Ralph.

Acesta avu o privire dureroasă şi scutură din cap.

— Eu cred că da. Tocmai te-ai trădat. Am văzut-o în ochii tăi când ai ieşit din apă.

— Aş fi făcut exact în acelaşi fel, cu orice.

— Bineînţeles, dar nu sunt oarbă! Ţi-am observat reacţia când ai crezut că m-ai rănit! Oh! Ralph! Oare cum ţi-aş putea dovedi dragostea mea? Spune-mi-o! Vrei să-ţi sar în braţe de sus, dintr-un copac? Misiunea noastră s-a încheiat, nu ne mai asumăm niciun risc.

Se ridică.

— Stai, Mona! Este o prostie.

— Vreau să-ţi dovedesc dragostea mea, strigă aceasta cu o voce gâtuită.

Un smochin mare îşi desfăşura rădăcinile pe mal. Alergă în direcţia lui. Lacrimile o orbeau.

— Opreşte, Mona, te rog!

O urmă şi o prinse în clipa în care se pregătea să se caţere în copac, apucând-o de gleznă. Dezechilibrată, căzu spre el şi în cădere îl antrenă în râu.

Din fericire, în acel loc apa era puţin adâncă. Mona se zbătea în braţele lui; nu se gândea decât la scopul pe care şi-l fixase: să-i dovedească faptul că-l iubea. Înainte de a fi prea târziu!

Aproape se eliberase, când Ralph îşi strânse şi mai mult îmbrăţişarea şi o trase afară din apă. Mona mai încercă să-i scape, dar el era mai puternic. Răsturnându-se ca ea pe pământ, Ralph o ţinu cu fermitate de încheieturile mâinilor.

— Ajunge, Mona!

Aceasta gâfâia, prizonieră a strânsorii implacabile.

— Ralph, te rog, lasă-mă s-o fac!

— Fii rezonabilă, Mona.

Ea scutură din cap.

— Nu vreau să fiu rezonabilă! Te iubesc.

Aceste cuvinte nu erau decât un plânset. Îşi uitase mândria.

— N-am încetat niciodată să te iubesc, Ralph. Pe tine şi pe nimeni altcineva! De când ai plecat, ţi-am văzut chipul pretutindeni. Te-am căutat, te-am visat. Amintirea ta nu m-a părăsit nicio clipă!

Ralph o privea, cu o expresie ciudată pe faţă. Mona deveni acum sensibilă la atingerea celor două trupuri. Dorinţa sa nemaipomenită se născu.

— Ralph, nu pot continua să trăiesc astfel! Vreau un soţ, o familie! Oh! Ralph. Te rog. Spune-mi cum să te conving. Voi face orice.

— Mona! De ce oare te-ai întors, Mona? Duceam o existenţă liniştită, aveam o situaţie bună. În sfârşit.

Îi mângâie părul ud şi se ridică într-un cot pentru a o privi.

— Nu înţelegi, Mona? Mi-e teamă. Teamă să te iubesc! Când m-ai părăsit, am crezut că mor. Nu vreau să-mi asum acest risc a doua oară!

Mona îi luă faţa între palme şi-o acoperi cu sărutări fierbinţi.

— Nu te voi părăsi niciodată, te voi urma pretutindeni. Într-o zi, ne vom întoarce împreună acasă. Te iubesc atât de mult.

Ralph răspunse cu înflăcărare chemării sale, apăsându-şi cu pasiune buzele peste ale ei.

Apoi se îndepărtă şi-i aşeză capul pe pieptul său.

— Te implor, Ralph. Spune-mi că se poate lua totul de la început.

— Mi-e teamă, Mona.

— Ştiu. Şi mie. Dar suntem împreună. Nu mai suntem copii. Dragostea noastră n-a fost niciodată atât de puternică, atât de vie. atât de preţioasă! De data aceasta, nimic nu ne va mai putea despărţi.

— Este adevărat ceea ce mi-ai spus adineauri?

— Despre ce vorbeşti?

— Că n-ai cunoscut pe nimeni altcineva în toţi aceşti ani?

— Da, Ralph, nu te-am minţit.

— Dar am crezut.

— Erai întotdeauna acolo, Ralph. Niciun bărbat nu putea rivaliza cu tine. chiar dacă unii au încercat, fără succes.

— Mona, aş vrea să-ţi spun.

— Ştiu. Nu-ţi port pică pentru că m-ai înşelat. Eram insuportabilă, recunosc.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Nu te-am înşelat, Mona, n-aş fi putut niciodată. De aceea am suferit atât de mult la ideea că-mi erai infidelă. Credeam că mă acuzai ca să te aperi.

— Ralph! spuse ea sărutându-l. Eram atât de tânără. Îmi era atât de teamă să te pierd! Când am descoperit că plecasei, te-am aşteptat toată noaptea, nu îmi venea să cred.

— Totuşi, m-am întors a doua zi la prânz, părăsisei deja casa.

— Oh! Ralph! Ar fi trebuit să te însoţesc în apropierea sondelor. şi să nu-mi ascult mama.

— Acesta este trecutul, Mona. Vom vorbi despre asta şi ne vom spune totul, pentru a nu mai reveni niciodată asupra acestui subiect. Deoarece, curând, va trebui să ne gândim la viitor.

Se cuibări îndrăgostită în braţele protectoare.

— Oh! Ralph!

Se sărutară cu pasiune, languros. Se dăruiră unul celuilalt cu minunata certitudine a unei iubiri şi a unei fericiri, în sfârşit împărtăşite pentru totdeauna.

Sfârşit